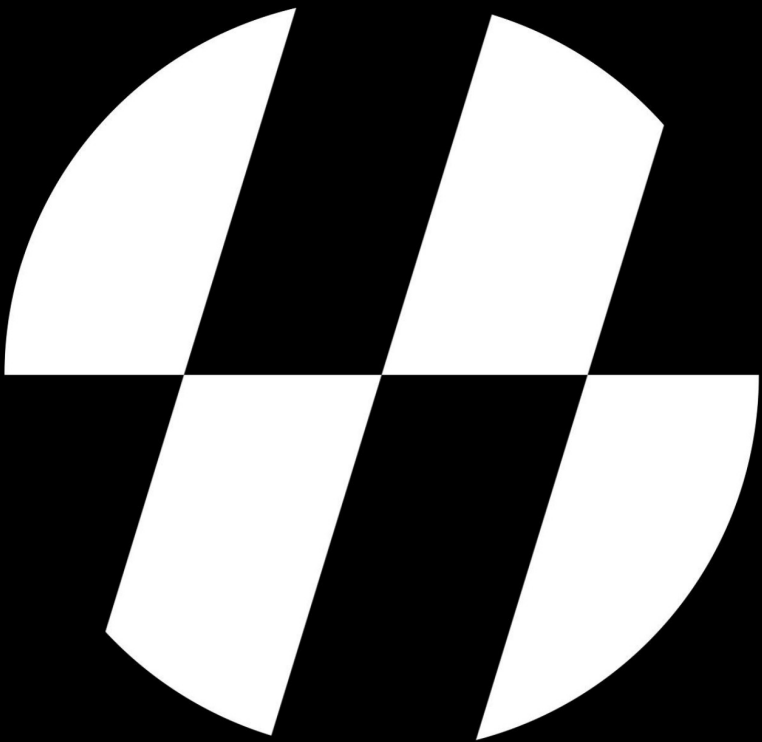

Machine Translated by Google

ÿÿ

Ideologji

Vëll. 1 - 4

transkribuar nga þ
Midwinter
2023 CE

Machine Translated by Google

Parathënie e Redaktorit

Tekstet e mëposhtme janë transkriptuar nga skanimet e *SS Ideology Vol. 1* deri në *4* nga Karl Hammer, të datuara nga viti 1988 deri në vitin 1994. Skanimet kanë filigranin WWW.THULE-ITALIA.ORG; me sa duket të jenë vetë krijuesit e skanimeve. Nuk janë gjetur kopje fizike, as skanime me cilësi më të lartë.

Tekstet paraqiten sipas rendit kronologjik të botimit, në vend të rendit të botuar nga Karl Hammer. Në Tabelën e Përmbajtjes, çdo tekst jepet me një referencë për Vëllimin e Karl Hammer që ishte.

transkriptuar nga, si dhe një referencë për tekstin gjerman nga i cili e ka marrë Karl Hammer (atje ku është i disponueshëm).

Janë shtuar tituj në disa seksione që ishin mungon, për lehtësi referimi. Umlautet përkthehen me një e pas zanores së dhënë. Gabimet e dukshme drejtshkrimore janë korrigjuar aty ku janë gjetur, dhe është dashur të bëhen disa supozime për të deshifruar disa nga fjalët e pikselizuara të skanimeve. Një falënderim i madh për miqtë anonimë, sytë e të cilëve ndihmuan në shpimin e pikselëve kur i imi dështoi. Disa fraza të ngathëta janë ndryshuar pak pa ndryshuar kuptimin e tyre. Fjala "Weihnacht" (fjalë për fjalë *natë e shenjtë)* është ripërkthyer nga "Christmas" e Karl Hammer në fjalën "Yule".

Veprat artistike dhe ilustrimet janë lënë jashtë plotësisht, si për shkak të cilësisë së dobët të skanimit, ashtu edhe për ta bërë dokumentin më të lehtë për t'u shtypur.

Machine Translated by Google

Tabela e përmbajtjes

1941

Hyrje.....1 Hammer vëll. 3; Nga: Germanische Leithefte, vëllimi 1, numri 1, 1941 Detyra e "Germanische Leithefte"..... 3 Hammer vëll. 3; Nga: Germanische Leithefte, vëllimi 1, numri 1, 1941 Our Reichsfuehrer .....4 Hammer vëll. 3; Nga: Germanische Leithefte, vëllimi 1, numri 1, 1941 Evropa përsëri do të bëhet e shëndetshme..... 6 Hammer vëll. 3; Nga: Germanische Leithefte, vëllimi 1, numri 1, 1941 Rrjedha e trashëgimisë.....14 Hammer vëll. 3; Nga: Germanische Leithefte, vëllimi 1, numri 1, 1941 Aud dhe Delilah.....15 Hammer vëll. 3; Nga: Germanische Leithefte, vëllimi 1, numri 1, 1941 Rieke Gehrmann.....18 Hammer vëll. 3; Nga: Germanische Leithefte, vëllimi 1, numri 1, 1941 A Hero of the Battle of Jutland.....21 Hammer vëll. 3; Nga: Germanische Leithefte, vëllimi 1, numri 1, 1941 Under Adolf Hitler's Leadership.....24 Hammer vëll. 4; Nga: Germanische Leithefte, vëllimi 1, numri 2, 1941 Turn of Season, Turn of Fate.....33 Hammer vol. 4; Nga: Germanische Leithefte, volume 1, number 2, 1941 Summer Solstice 1941!.....37 Hammer vol. 4; Nga: Germanische Leithefte, volume 1, number 2, 1941 A Germanic Mistress.....45 Hammer vol. 4; Nga: Germanische Leithefte, vëllimi 1, numri 2, 1941 Child and Marriage..... 49 Hammer vëll. 4; Nga: Germanische Leithefte, vëllimi 1, numri 2, 1941 Mendimi gjerman.....50 Nga: Germanische Leithefet, vëllimi 1, numri 2, 1941 Kërkesa e një babai.....51 Hammer vëll. 4; Nga Germanische Leithefte, vëllimi 1, numri 3, 1941 Nga Urdhri i Ditës i një Korpusi.....52 Hammer vëll. 4; Nga Germanische Leithefte, vëllimi 1, numri 3, 1941 Neutraliteti dhe Përpjekja Gjermane.....54 Hammer vëll. 3; Nga Germanische Leithefte, vëllimi 1, numri 3, 1941 Tek i Pari..... 60 Hammer vëll. 3; Nga Germanische Leithefte, vëllimi 1, numri 3, 1941 Dëshira Gjermane..... 62 Hammer vëll. 4; Nga Germanische Leithefte, vëllimi 1, numri 3, 1941 Rruga më e Lehtë.....67 Hammer vëll. 4; Nga Germanische Leithefte, vëllimi 1, numri 3, 1941

Machine Translated by Google

Shumë Gjëra.....71
Hammer vëll. 4; Nga: SS Leitheft, 15 Janar 1941 The
Triple Seal.....72
Hammer vëll. 2; Nga: SS Leitheft, 15 Janar 1941 Her
Boy.....77
Hammer vëll. 2; Nga: SS Leitheft, 15 Mars 1941

1942

Houston Steward Chamberlain.....82 Hammer
vëll. 4; Nga: Germanische Leithefte, vëllimi 2, numri 1, 1942 Toka e
Lirisë..... 84 Hammer
vëll. 4; Nga: Germanische Leithefte, vëllimi 2, numri 1, 1942 Besnikëria
Finlandeze.....91
Hammer vëll. 4; Nga: Germanische Leithefte, vëllimi 2, numri 2, 1942
Finlanda 1918/1919.....97
Hammer vëll. 4; Nga Germanische Leithefte, vëllimi 2, numri 3/4, 1942 Knights
of the German House.....99 Hammer vol. 4; Nga
Germanische Leithefte, vëllimi 2, numri 3/4, 1942 Silesia e
Epërme.....102
Hammer vëll. 4; Nga Germanische Leithefte, vëllimi 2, numri 3/4, 1942
Germanic Life Will.....106
Hammer vëll. 2; Nga: Germanische Leithefte, numri 5, 1942
Yamato.....107
Hammer vëll. 2; Nga: SS Leitheft, Mars 1942
Rather to the Djall in Hell….....116
Hammer vëll. 2; Nga: SS Leitheft, Prill 1942

1944

Fronti Evropian.....124
Hammer vëll. 2; Nga: SS Leitheft, Shkurt 1944 Kush
mund të martohet i ri?.....131 Hammer vëll. 2;
Nga: SS Leitheft, Shkurt 1944 Jeta juaj i përket
popullit tuaj!.....140 Hammer vëll. 2; Nga: SS
Leitheft, Mars 1944 Duhet të kapërcehet "Pika e
Vdekur".....144 Hammer vëll. 2; Nga: SS Leitheft, Maj
1944 Zemra e
Përjetshme..... 150 Hammer
vëll. 4; Nga: SS Leitheft, Maj 1944 Duart e
Thyera.....153 Hammer vëll.
3; Nga: SS Leitheft, Maj 1944 Shpirti dhe
Trupi.....162 Hammer
vëll. 2; Nga: SS Leitheft, Qershor 1944 Nëna
Tokë - Atdheu.....164 Hammer vëll.
2; Nga: SS Leitheft, Gusht 1944 Të të njëjtit
lloj.....166 Hammer vëll.
3; Nga: SS Leitheft, Gusht 1944

Machine Translated by Google

Medalja e Artë për Trimëri.....175
Hammer vëll. 3; Nga: SS Leitheft, Shtator 1944 Të
Mbetesh i Pastër dhe të Bëhesh i Pjekur.....181 Hammer
vëll. 3; Nga: SS Leitheft, Shtator 1944 Ky ishte një shok
i vërtetë.....186 Hammer vëll. 3;
Nga: SS Leitheft, Tetor 1944

Citate të

PANJOHURA.....191 Hammer
vëll. 3 Shoqëri e

Keqkuptuar.....193 Hammer vëll. 2; Nga të Dhënat e
Gjykatës SS Testamenti i Fundit i një Burri të SS-
së.....195

Çekiç vëll. 1
Sjellja e Ushtarit 199

Çekiç vëll. 1 i

Fëmijës..... 204 Çekiç vëll. 1

Zoti Jeton Vetëm në Zemra Krenare..... 207
Hammer vëll. 1
Pema e Jetës dhe Pema e Botës.....
213 Hammer vëll. 1
Guxim për Gëzimin e Jetës.....219
Çekiç vëll. 1
Takimi i Çuditshëm i Mbretit Olaf 224
Çekiç vëll. 1 Kalaja

e Malit.....235 Çekiç vëll. 1

Kahlenberg 1683..... 236 Hammer
vëll. 1 Gjaku i

Vëllezërve .....236 Hammer vëll. 1 Princi

Eugen..... 242
Çekiç vëll. 1
Gjykimi i Mbretit.....250
Çekiç vëll. 1
Gjërat e Përjetshme.....259
Çekiç vëll. 1

Pomerania.....268 Çekiç vëll. 1

Machine Translated by Google

Viti i Publikimit
1941

Machine Translated by Google

Hyrje

"Ashtu si njohuria e orbitës së Tokës
rreth diellit çoi në një transformim themelor të
pikëpamja e përgjithshme e botës, ashtu do të jetë edhe Kombëtarja
Lëvizja socialiste, e bazuar në mësimet e gjakut
dhe raca, rezultojnë në një transformim të njohurive dhe
prandaj edhe pikëpamja e historisë së së kaluarës së njeriut dhe
e ardhmja."

- Adolf Hitleri

Kjo njohuri për rëndësinë fatale të
ligjet natyrore të gjakut dhe racës formojnë idenë themelore të
SS. Është një urdhër burrash të zgjedhur nordikë së bashku me të tyret
klanet.

Me ndihmën e ligjeve që zgjedh vetë, SS dëshiron
për të dhënë një kontribut të gjallë në triumfin e idesë së gjakut në Evropë.
Ajo dëshiron ta ruajë dhe ta vendosë si një
shembull virtytet më të larta si besnikëria, guximi,
shoqëri dhe mendje fisnike. Është një ekip i cili, në besnikërinë gjermanike
të mëposhtmeve, është pa kushte
i përkushtuar ndaj Fyhrerit.

SS është rojtari i sigurisë së brendshme të
Reich dhe trupa më e fortë luftarake kundër forcave të jashtme

Machine Translated by Google

armiku. Lufta e tanishme synon kundër forcave kërcënuese për jetën të hebrenjve ndërkombëtarë, aleatit të saj Botëror.
Bolshevizmi dhe gjithashtu anglezët e varur nga hebrenjtë, lakmitarë dhe sundimi i parasë dhe masonerisë së lirë.

Qëllimi i konfliktit të tanishëm dhe të trazuar është formimin e një Rendi të Ri natyror dhe kështu të qëndrueshëm të Evropë. Ky Rend i Ri është marrë përsipër nga Rajhu, e cila bazohet në zhvillimin më të madh gjermanik, në bashkëpunim i ngushtë me aleatë të guximshëm.

Megjithatë, Evropa duhet të gjejë themelin e qëndrueshëm. për një të ardhme të shkëlqyer në bashkësinë aktive të fatit të popujt gjermanikë. SS lufton për këtë kauzë fisnike.
Dhe kështu, në SS të Fyhrerit mblidhen për betejë - pranë burrave të SS-së të Rajhut-Gjerman - gjermanë etnikë nga të gjitha pjesë të botës, veçanërisht nga Rumania dhe pjesa tjetër të Evropës Juglindore.

Për herë të parë vullnetarë nga Flanders, Holandë, Zvicër, Danimarkë, Norvegji, Finlandë dhe Suedi gjithashtu luftuan së bashku me ushtarët e SS-së të Rajhut-Gjerman.

Machine Translated by Google

Detyra e “Germanische Leithefte”

...duhet të jetë të propozosh vazhdimisht të madhin dhe vijë e përbashkët e SS-së për këta shokë nga tokat fqinje gjermanike, dhe për më tepër për të publikoni qëllimet dhe parimet e mëdha të SS në atdheun e këtyre burrave. Ky botim duhet të paraqesë një shprehje të qartë të frymës SS të përbashkët për të gjithë popujt gjermanikë. Kështu, do të jetë një thirrje e vazhdueshme për të gjithë që janë mjaftueshëm të sigurt në vetvete për t'u bërë ndjekës të rendit më të vështirë dhe më të fortë në historinë gjermane.

Machine Translated by Google

Reichsfuhrer-i ynë

Nga një fjalim i Reichsfuehrer-SS Heinrich Himmler
1935

SS është formuar me urdhër të Fyhrerit në
popull gjerman i ringjallur rishtas.

Çdo përshkrim i organizimit, detyrës dhe zgjerimit
e SS nuk mund të kuptohet nëse nuk kërkohet të
i kuptonte ato nga brenda me gjakun dhe zemrën e tij .
nuk mund të shpjegohet pse ne, kaq të paktë në numër, e kemi këtë
forcën brenda nesh.

Nuk mund të analizohet me logjikë pse sot secili prej nesh
që vesh uniformën e zezë, pavarësisht se ku ndodhet,
mbahet nga forca e këtij komuniteti tonë - qoftë
që ai ulet në kalin e garave me kalë ose duelon në
stadium, qoftë se ai shërben si zyrtar, apo qoftë se ai
sundon në poste të larta qeveritare ose kryen detyrën e tij si një
ushtar, ose qoftë se ai studion veprat e gjermanit
shpirt i llojit tonë - secili, ndoshta i padukshëm, duhet të qëndrojë i tiji
tokë si një njeri.

Secili e di *se nuk qëndron vetëm, përkundrazi*
kjo forcë e paparë e disa qindra mijëra burrave që janë betuar së
bashku i jep atij një forcë të pamatshme, ashtu siç ai e di se, si një

Machine Translated by Google

përfaqësues i këtij korpusi të zi të komunitetit të tij, ai duhet ta bëjë këtë nder përmes arritjeve të tij më të mira.

Pra, ne jemi mbledhur dhe marshojmë sipas ligjeve të pandryshueshme si një urdhër ushtarak nacionalsocialist i burrave të zgjedhur. dhe si një bashkësi e betuar e klaneve të tyre përgjatë rrugës në një të ardhme të largët; ne dëshirojmë dhe besojmë se nuk do ta bëjmë dua të jem vetëm nipërit dhe mbesat që luftuan më mirë, dhe jo më shumë se paraardhësit e shumë të largëtve brezat e nevojshëm për jetën e përjetshme të gjermanit-Populli gjermanik.

Machine Translated by Google

Evropa do të bëhet përsëri e shëndetshme

Ne njerëzit jetojmë në një botë në të cilën të gjitha bëhen, jetesa, pjekuria dhe kalimi zhvillohen sipas ligje të pathyeshme dhe hyjnore të natyrës. Nënshtrohen atyre yjet, qiejt dhe toka, deti dhe gurët, si dhe jeta e bimëve dhe kafshëve.

Askush që zotëron pesë aftësitë e tij nuk dyshon se Jeta njerëzore rrjedh gjithashtu sipas të njëjtave ligje. Po kështu, edhe ndryshimet midis njerëzve përcaktohen nga ligjet e *trashëgimisë.*

Në një komunitet të shëndetshëm dhe me ndjesi natyrale, për shembull Në jetën fshatare, të sëmurët pengohen të riprodhohen dhe i shëndoshi lidhet përsëri me të shëndoshin. Vetëm jeta e qytetit të madh, e ndarë nga natyra ose *ekonomike konsiderata,* për fat të keq shkaktojnë shumë të shëndetshme person që të martohet me një të sëmurë.

Pastaj, megjithatë, natyra hakmerret për mosrespektimi i ligjeve të saj: pasardhësit mund të bëhen të sëmurë ose mbajnë brenda vetes një tendencë drejt sëmundje.

Fshatari që ende jeton i lidhur me natyrën gjithmonë ka dihet se, në çdo specie kafshësh dhe bimësh, vijat dhe racat duhet të dallohen, gjë që nuk mund të jetë

Machine Translated by Google

të kryqëzuara pa dallim. Kjo do ta shkatërronte racën.
Midis njerëzve ka gjithashtu raca të ndryshme.
Fillimisht paraardhësit tanë i respektuan këto barriera, krijuan
nga krijuesi. Më vonë disa shpirtërore dhe politike
tendencat gradualisht shtypën ndjenjën për natyrën
dallimet midis njerëzve. "Gjithçka është e njëjtë
që ka një fytyrë njerëzore", kjo është ajo që thanë ata në
koha e Revolucionit Francez. Liberalizmi, Marksizmi-
Socializmi dhe Komunizmi - këto janë momentet kryesore në
prishja e një Evrope të mashtruar nga hebrenjtë. Për bolshevistin,
dallimet racore janë thjesht paragjykime që duhet të
kapërcyer. E gjithë kjo, megjithatë, është një devijim njerëzor
nga ligjet hyjnore të natyrës: një pabesi ndaj vetvetes
gjakun e vet, i cili duhet të ketë më seriozitetin
pasoja për shëndetin dhe kulturën popullore. Fizike
dëmtim, çrregullim psikologjik dhe inferioritet i karakterit
janë shpesh pasojat e provuara shkencërisht të
përzierje e padëshirueshme e racave.

Këto tendenca shpirtërore, ose më mirë të themi anti-shpirtërore,
vijnë nga mendje të huaja dhe të çoroditura nga ana racore. Këto
Mësimet nuk burojnë aspak nga ligjet e natyrës.
Në kundërshtim me ta, Nacional Socializmi nuk kërkon
për të ndërtuar një tjetër kredo humaniste, përkundrazi kërkon të
para së gjithash, njohin qartë rendin natyror të krijuar nga
zot. Vetëm kjo njohuri e bën të mundur të udhëheqim përsëri

Machine Translated by Google

njeriu i mashtruar kthehet në natyrën dhe për këtë arsye të shëndetshme
mënyrë jetese. Prandaj, Nacionalsocializmi respekton
dallime të dhëna nga natyra midis racave. Dhe kjo
njeh barrierat natyrore.

Pra, një socialist nacional gjithashtu e sheh një Evropë të ardhshme
krejtësisht ndryshe nga ç'do të bënte një liberal. Çdo
Socialistët nacionalistë do ta refuzonin instinktivisht një *pan-Evropë.*
të llojit amerikan. SHBA-të janë një përzierje njerëzish
dhe racat. Në Evropë, njerëz të ndryshëm kanë qenë në rrjedhën e
të zhvillimit të tyre të marrë mbi karaktere të ndryshme folklorike, sepse
edhe racat e tjera evropiane janë përzier së bashku
- në përmasa të ndryshme në pjesë të ndryshme të Gjermanisë
dhe fqinjët e saj. Megjithatë, të gjithë kanë *të përbashkët,*
një pjesë pak a shumë e madhe e gjakut nordik.

Ky përbërës i gjakut nordik është pra ai që lidhet
popujt evropianë. Një bashkim më i ngushtë i popujve gjermanikë
prandaj nuk është vetëm e mundur, por edhe e dhënë nga natyra.
pak a shumë gjak nordik i pranishëm në vendet e tjera evropiane
folks është kryesisht me origjinë gjermanike.

Nëse Europa nuk dëshiron të humbasë veçantinë e saj,
atëherë, mbi të gjitha, sundimi i racës nordike duhet të jetë
të siguruara. Megjithatë, raca nordike ka vuajtur më shumë
nga zhvillimi i qytetërimit në vitet e fundit
shekuj. Kështu, raca nordike pjesërisht pothuajse ka pushuar së qeni
përjetësohet në qytetet e mëdha. Kjo racë e vlefshme

Machine Translated by Google

përfaqësuar dhe përfaqëson jo vetëm te gjermanët, por edhe te të gjithë popujt e tjerë evropianë, segmentin kryesor.
Ky fakt është veçanërisht i rëndësishëm, sepse pjesa e gjakut të tij është në rënie të vazhdueshme.

Qytetërimi i mëparshëm, i ashtuquajturi evropian, ka gjithashtu kishte një efekt të dëmshëm në shëndetin e njerëzve.
Të sëmurët, të dobët dhe të patalentuarit promovohen me çdo burim, ndërsa të shëndetshëmve shpesh u është dashur të...
vuajnë nën padrejtësinë më të keqe sociale. Në natyrë,
të sëmurët dhe të dobët pastrohen automatikisht dhe vetëm të fortët dhe të shëndetshëm vijnë për të lindur. Midis të ashtuquajturve njerëz të kulturuar, të cilët kanë krijuar një
mjedis në qytetërimin e tyre, kjo "përzgjedhje natyrore"
mungon.

Këtu vijnë masat e Nacional Socializmit
në lojë. Në orën e fundit, ata parandalojnë që e bardha raca zhduket në të ardhmen e parashikueshme. Le të përcaktojmë pjesa e mirë racore dhe e shëndetshme fizikisht dhe shpirtërisht e një populli me konceptin gjithëpërfshirës "gjak i shëndetshëm gjermanik"; kështu që të gjitha masat e Kombëtares
Socializmi që promovon këtë pjesë quhet
"masa për promovimin e gjermanikës së shëndetshme"
gjak". Këto masa në Gjermaninë Nacional Socialiste marrin dy drejtime:
së pari ato parandalojnë të dëmshmen dhe
së dyti, ato promovojnë të dobishmen.

Machine Translated by Google

Ligji i martesës Nacional Socialiste parashikon paraqitjen e dokumenteve të martesës para martesës. Në këtë mënyrë, për të mirën e njerëzve, martesa e
i shëndoshi me të sëmurë të lindur ose i shëndoshi me njerëzit me sëmundje ngjitëse të parandalohen. Ofrimi i kredive martesore shumë të favorshme dhe pa interes, nga ana tjetër, lehtëson martesën e të shëndetshëmve.

Këto masa të sapo përmendura të Kombëtares shteteve socialiste, megjithatë, gjithmonë u paraprinë, shpesh nga shumë vite, me masa të ngjashme të SS-së.

Njeriu i SS-it është përzgjedhur dhe edukuar në një mënyrë të tillë se ai nuk do të përzihet me të huaj me origjinë racore ose me të sëmurë kongjenitalisht gjak edhe pa këto ligje.

Por edhe në fusha të tjera, SS-të japin një shembull të mirë duke ndjekur rrugë të reja përpara. SS-të promovojnë kthimin e njeriut në kushtet natyrore të jetesës përmes
masa të panumërta të vogla, për shembull: promovimi i ndërtimi i shtëpive njëfamiljare, edukimi fizik dhe ushtrimet, kthimi i familjeve të vlefshme në tokë nga
promovimin e fshatarësisë së re etj… SS-ja tregon, përmes ligjet e rendit të saj dhe shembulli i saj, rruga përgjatë
e cila mund të jetë një forcim i pjesës së gjakut nordik arritur. Urdhra të ngjashëm kanë ekzistuar tashmë, të shpërndarë gjatë historisë, për shembull Vikingët Joms të
Deti Baltik, Kalorësit Teutonikë Gjermanë në Lindje dhe

Machine Translated by Google

Prusia Perëndimore etj… Edhe këto urdhra pranonin vetëm burra të vlefshëm dhe luftëtarë, dhe arritjet e tyre ishin përkatësisht spektakolare. Por atyre u mungonte një gjë:
ata i kufizuan ligjet e tyre vetëm për meshkujt. Pra, gjaku i tyre i çmuar nuk kujdeseshin në *mënyrë* të vetëdijshme për të. Por kjo është ajo që përfundon në analizën përfundimtare, domethënë që një popull, për hir të së ardhmes së tij, jo vetëm që ruan furnizimin e tij me *vlera* gjak, por edhe e rrit atë.

Prandaj, Reichsfuhrer SS, që gjatë
periudhë e vështirë lufte në vitin 1931, i dha SS-së memorialin e saj "Urdhri i Fejesës dhe Martesës". Në të, burrit të SS-së i jepet detyra të zgjedhë gruan e tij sipas
të njëjtat udhëzime me të cilat ai u pranua në SS.
Gruaja më pas merret në klanin SS. Atje ajo është
e detyruar ndaj të njëjtave parime si vetë burri i saj.
Prandaj ajo gëzon të njëjtin nder dhe të njëjtën lartësi
nderim.

Prandaj, SS qëndron në ballë të luftës për ruajtjen dhe forcimin e gjakut gjermanik dhe tregon rrugën drejt një të ardhmeje me njerëz të shëndetshëm.
forcë dhe lulëzim kulturor. E para, krijuese
puna e SS-ve për këto ide të gjakut ka qenë
i njohur nga Fyhreri në atë që ai ia ka besuar
Reichsfuehrer SS forcimi i popullit gjerman.

Machine Translated by Google

Nga ky respektim i ligjeve nacionalsocialiste të

gjaku dhe raca krijojnë një rend që përgjithnjë do të sigurojë jo vetëm mbrojtjen e Rajhut, por gjithashtu do të hapë rrugën përpara në të gjitha çështjet e rëndësishme të njerëzimit.

jetë. Bëhet rojtari i bashkësisë evropiane të fatit. Por sidomos popujt gjermanikë janë të lidhur nga ky urdhër SS përmes gjakut të tyre të përbashkët. Me krenari, fëmijët e fëmijëve tanë duhet të thonë një ditë për ne:

"Ju keni hedhur themelet për Rajhun e racës sonë!"

Machine Translated by Google

Kur unë sot udhëtoj nëpër Gjermani dhe kudo
shoh fëmijët, të rinjtë tanë të vegjël bjond, pastaj i njoh
qëllimi i lëvizjes sonë: arritja nga
të pranishëm përpara në të ardhmen gjermane.

- Adolf Hitleri

Machine Translated by Google

Rrjedha e trashëgimisë

Johann Sebastian Back, kompozitori i madh i Leipzigut, luante në organo me shumë mjeshtëri në Garnisonkirche në Potsdam për Frederikun e Madh dhe mysafirët e tij të ftuar. Bach e derdhi shpirtin e tij si një det i padepërtueshëm.

"Çfarë është muzika e përjetshme, hyjnore, mjeshtër! Si e bëre? fito hirin?"

“Stërgjyshi im ishte një bukëpjekës mjeshtër dhe muzikant, stërgjyshi im ishte një punëtor tapicerie dhe muzikant, gjyshi im ishte pianist i qytetit në

Në Weimar, babai im ishte muzikant i oborrit mbretëror dhe i qytetit të Eisenach-ut, ndërsa xhaxhai im organist i qytetit në të njëjtin qytet. Për gati 300 vjet, muzikantë me emrin e atëhershëm Bach ka jetuar në Turingi dhe Saksoni. Pra, kjo veçori gjithmonë përcillej.

Machine Translated by Google

Aud dhe Delilah

Ishte në kohën kur norvegjezët u vendosën në Islandë.
dhe përjetuan epokën e tyre heroike. Kjo ishte rreth një
mijë vjet më parë. Në pjesën veriperëndimore të ishullit jetonte
një burrë me emrin Gisli, i cili ishte një njeri i admirueshëm. Por
ai përçmohej nga të fuqishmit.
njerëz që e kishin zili, dhe kështu ai bredhi përreth
pa paqe. Gruaja e tij, Aud, qëndroi me të në nevojën e tij të
madhe dhe u kujdes për të me besnikëri të pafundme. Megjithatë,
armiqtë e Gislit donin ta kapnin, kështu që e provuan.
përmes mashtrimit.

Udhëheqësi i tyre shkoi te Audi dhe tha: “Dua të bëj një
të merrem me ty. Aud, më trego ku është Gisli dhe unë do të të
jap 300 marka argjendi. Përveç kësaj, do të organizoj një
martesë për ty që është më e mirë se ajo e tanishmja.”

Ajo u përgjigj kështu: “Gjëja më e pabesueshme, është se
Më duket se po më organizon një martesë po aq të mirë sa kjo e
tanishmja. Por është e vërtetë: ari është për një vejushë.
rehatia më e mirë, siç thonë. Më lejoni të shoh nëse paratë tuaja janë aq të mira
të bollshme dhe aq të mira sa thua ti.”

Kështu që ai ia derdhi paratë në prehër. Ajo luajti me
e mori me dorën e saj, por ai e numëroi dhe ia tregoi.
Gudrid, vajza e saj e birësuar, filloi të qante.

Machine Translated by Google

Gudridi doli jashtë, vrapoi te Gisli dhe i tha:

"Nëna ime kujdestare tani ka humbur arsyen dhe dëshiron të..."

të të tradhtojë!" Gisli tha: "Ngushëllohu, për sa kohë që

Vdekja më kërcënon vetëm nga Aud, nuk kam nevojë të kem frikë për veten time

jetë."

Pastaj vajza shkoi në shtëpi dhe nuk tha se ku ndodhej.

kishte qenë.

Eyjolf i kishte numëruar paratë. Aud tha: "Ti

paratë nuk janë në asnjë mënyrë më pak ose më keq nga sa thatë;

Tani a do të më lejosh të bëj me të çfarë të dua?"

Eyjolf e pranoi me kënaqësi këtë dhe tha se mund ta bënte.

siç dëshironte ajo.

Aud mori paratë dhe i futi në një qese të madhe. Pastaj

Ajo u ngrit dhe e goditi Eyjolfin në hundë me qese

prej argjendi aq të fortë sa u mbulua menjëherë me gjak.

Ajo shtoi: "Merreni këtë për besueshmërinë tuaj! Dhe çdo

fatkeqësi gjithashtu! A besove se do ta shisja timen

burri i një horri si ti? Pranoje këtë dhe ofendim.

dhe turp gjithashtu! Për gjithë jetën tënde duhet

Mbaje mend, o horr, se një grua të ka goditur - dhe

që nuk arrite as atë që doje!"

...Dhe burrat u detyruan të tërhiqeshin të turpëruar... (Thule,

vëllimi VIII)

Machine Translated by Google

Dhe në Izrael ishte një njeri, Samsoni, i cili kishte forcë e pabesueshme. Filistejtë e urrenin dhe u përpoqën për ta vrarë. Meqenëse nuk patën sukses në atë mënyrë, ata e provuan me dredhi. Ata shkuan te zonja e tij, e quajti Delilah dhe i tha asaj: «Binde atë të tradhtojë juve sekretin e forcës së tij të madhe. Ne pastaj do t'ju japim ju 1000 dhe 100 monedha argjendi, secili prej nesh!"

Dhe Delilah shkoi te burri i saj dhe u përpoq ta hapte sekretin e forcës së tij, sepse paratë e tërhiqnin shumë shumë. Tri herë ai i shmangej asaj, por më në fund zbuloi gjithçka për të, sepse e donte shumë. Ai tha: "Flokët në kokën time nuk janë prerë kurrë. Nëse do të ishin prerë, do të bëhesha po aq i dobët sa çdo burrë tjetër."

Kur ajo e mësoi sekretin, ia tradhtoi të tijit armiq. Ata erdhën natën ndërsa ai flinte me besim. Ia prenë flokët dhe e kapën, ia nxorën sytë me thikë, dhe e çuan në burg.

Aud dhe Delilah - dy botë!

Machine Translated by Google

Rieke Gehrmann

Bazuar në një poezi nga Ruth Geede

Kur Rieke Gehrmann ishte martuar vetëm një këmishë
kohë, një natë në vjeshtë, ajo dhe e burrit të saj
hambari u përfshi nga flakët. Zjarri mund të shihej nga tre milje larg,
por ndërsa kafshët e fermës ulërinin, mund të dëgjohej zëri gjithmonë
optimist i Rieke Gehrmann-it që i drejtohej asaj.
familja: “Për çfarë po ankoheni? Shtëpia jonë është
ende në këmbë, apo jo?”

Kur, një vit më vonë, sëmundja e bagëtive dhe me të fatkeqësia e
madhe goditën të gjithë rajonin, Rieke Gehrmann vuajti
djali i saj i parë. Shumë nga kafshët e saj të çmuara humbën jetën,
por ajo prapë arriti ta ngushëllonte burrin e saj: "Është
me të vërtetë një goditje e keqe, por në fund të fundit, ne ende e kemi djalin tonë.”

Kur Rieke Gehrmann ishte martuar për dymbëdhjetë vjet
vite, ndërkohë që sulmonte punën e saj në fermë.
vit pas viti me të njëjtin shpirt të pathyeshëm,
Meqë hambari ishte rindërtuar prej kohësh, ajo u tha kushërinjve të saj të
qytetit: “Të relaksoheni? Të dilni në pension? Të dorëzoheni? Kurrë! Unë kam shtatë
bij që kërkojnë me ngulm të rriten!”

Lufta ndodhi kur Rieke Gehrmann ishte dyzet vjeç. Tre nga
bijtë e saj kishin rënë viktima në fushat e betejës së huaja, por,
gjithmonë krenare dhe e guximshme, ajo u tha të gjithëve pa përjashtim: “Im

Machine Translated by Google

Bijtë vdiqën me vdekjen më të mirë që mund të vdesë një njeri - duke luftuar për Fyhrerin dhe popullin e tyre."

Kur Rieke Gehrmann mbushi pesëdhjetë vjeç, burri i saj vdiq, me të cilin kishte ndarë kaq shumë gëzime dhe hidhërime me kalimin e viteve. Megjithatë, ai ishte bërë shumë i vjetër dhe i sëmurë për të punuar, dhe vdekja e tij i dukej asaj po aq pjesë e ciklit kozmik sa të gjitha ngjarjet e tjera të jetës, dhe Ajo e duroi vetminë e saj me guxim dhe besim në e ardhmja.

Në mënyrë të pashmangshme erdhi një kohë në të cilën qyteti dhe industria ushtruan dredhitë e tyre joshëse, duke bërë që shumë djem të vendit të braktisnin fermat dhe të lëronin si mënyrë jetese. Por Rieke Gehrmann ia doli ta mbante dhe duke rikrijuar për djemtë e saj një shtëpi ku vlerat e vërteta duheshin dhe kultivoheshin. Si rezultat, të gjithë djemtë e saj që mbijetuan u bënë fermerë si babai i tyre.

Edhe kur reportazhet e Rieke Gehrmann filluan të rrudhen dhe zbehen nga një jetë e vështirë por e pasur pune në fermë, ajo ende shfaqte gëzimin e zemrës që çdo gjyshe ndjen për një shtëpi me fëmijë të edukuar mirë dhe fëmijë premtues. Dhe ndërsa ata u bënë mjaftueshëm të rritur për të ndihmonte me punët e shtëpisë, Rieke Gehrmann ishte në gjendje të të gjejë gjithnjë e më shumë kohë për të ndarë mençurinë e saj me brezi në rritje në shtëpinë e saj.

Machine Translated by Google

Një ditë, megjithatë, edhe jeta e Rieke Gehrmann mori fund dhe, duke vdekur, ajo u tha bijve të saj: “Ari dhe argjendi, djema, nuk do të trashëgoni, pasi gjithë përpjekja ime e jetës dhe gjithë investimi im u investuan tek ju dhe tek…”

fermë. Më vjen shumë keq…” Dhe ndërsa zëri i saj filloi të zbehej, djali i saj më i madh doli përpara dhe, duke ia lagur dorën me lotët e tij, shpalli: “Nënë, e gjithë jeta jote ishte për ne dhe ne jemi krenarë për atë që arrite.”

Gjaku juaj - kjo është trashëgimia jonë e vërtetë. Pra, ne, ju bij besnikë, do të bëjmë gjithashtu detyrën tonë për të vazhduar punën tuaj punë e pavdekshme.” Këto fjalë ishin të Rieke Gehrmann

gëzimi i fundit.

Machine Translated by Google

Një Hero i Betejës së Jutlandës

Beteja mbaroi. Shatërvanët e ujit shemben, re të dendura tymi rrëshqasin mbi sipërfaqen e ujit.
Valët e fundit të kolosit të blinduar prej 25,000 tonësh rrokulliset nëpër det, i cili është valëvitur nga predha.

Shihet shkatërrimi i betejës: “Luetzow” shtrihet me harkun thellë në ujë; “Seydlitz” është duke renditur, boja digjet në motorin e jashtëm, dhe nga oxhaku i flakëve të mëdha e të dhunshme ngrihet vazhdimisht lart aq lart sa direku. Në “Seydlitz” kishte shpërthyer një predhë nxori një fletë të madhe armature nga kulla e pasme. Kjo e kuqe-goditi, metali i ndezur pastaj ra në kullë mbi fishekë, të cilët morën flakë dhe u ndezën. Nxehtësia është e pabesueshme. I gjithë oksigjeni në kullën e thellë është përdorur të konsumuar dhe të gjithë atje janë të vdekur.

Flakët po digjen nga kuverta e shtatë në të gjashtin. Fishekët në dhomat e magazinimit në
Kati i gjashtë gjithashtu përfshiu flakë.

Kolona të dendura tymi! Gjithçka është e nxehtë si e bardhë! Një porosia vjen përmes tubit zanor dhe telefonit nga kuverta e komandës: përmbytni dhomat e municioneve! Nëse zjarri

Machine Translated by Google

të arrijnë dhomat e municioneve, e gjithë anija do të ndizet në qiell! Asnjë përgjigje. Të gjithë janë të vdekur! Zjarri arrin
kuvertën e pestë. Të njëjtat flakë krijojnë një nxehtësi të tillë që
Muret e çelikut fillojnë të shkëlqejnë. Urdhrat dërgohen përsëri poshtë: "Përmbytje! Përmbytje!" Të gjithë në anije e dinë: nëse zjarri arrin dhomat e municioneve, "Seydlitz" do të shkatërrohet. Të gjithë pyesin: A janë shkatërruar dhomat e municioneve?
të përmbytura?

"Jo, nuk ka përgjigje!" Tani 1400 burra qëndrojnë brenda
dhoma të mbyllura, secila duke pritur momentin kur dhomat e municioneve do të shpërthejnë dhe do të shndërrohen në atome. Askush nuk guxon të largohet nga stacioni i tij; këto janë
sekonda dhe minuta të ankthit më të tmerrshëm! Pastaj
vjen pompuesi Mueller. Ai e di që ka një
valvul përmbytjeje rezervë në kuvertën e blinduar të pasme.

Ndërsa qëndron përpara kuvertës së blinduar, ai sheh se
është vapë e madhe. Pranë tij janë pesë marinarë dhe
punëtorët e bojlerëve, të cilët duan të rrezikojnë të njëjtin hap: "Nuk mund të kalojmë matanë, kuverta e blinduar po shkëlqen shumë!" Dhe
Punonjësi i pompës sheh që kuverta është me të vërtetë shumë e nxehtë. Ai e dinë që fati i tyre do të vendoset brenda sekondash.

Pranë tij është kazanxhiu me pantofla druri:
«Më jep pantoflat e tua prej druri!» Punonjësi i pompës Mueller i tërheq ato mbi këpucët e tij dhe nxiton përmes blinduar.
kuvertë.

Machine Translated by Google

Këpucët marrin flakë. Ai qëndron përpara përmbytjes.
valvula. Ai dëshiron të hapë valvulën e fundit që do të përmbytë dhomat
e municioneve - shpëtimin përfundimtar të anijes - një kapje e vetme!
1400 burra presin për këtë kapje, e cila do të
vendosin për jetën dhe vdekjen. Punonjësi i pompës Mueller ia ngul sytë
valvulës së përmbytjes dhe sheh: ajo është shumë e nxehtë!

Dhe ai i thotë vetes: Ti ende qëndron mbi
"Seydlitz", 1400 shokë janë ende gjallë poshtë teje, ti
Duhet t'i shpëtosh, duhet të rrezikosh të kapësh flakën e kuqe të ndezur
valvula! Punonjësi i pompës Mueller - së pari bërtiti, pastaj e kapi fort
dhe e rrotulloi - pastaj e kapi përsëri dhe e rrotulloi edhe pak derisa
gishtat e tij të zhveshur fjalë për fjalë
i gatuar.

Pompisti Mueller e kishte shpëtuar "Seydlitzin" dhe
1400 shokë gjermanë!

Machine Translated by Google

Kryetari i Partisë Kombëtare Socialiste të Punëtorëve Danezë:

Nën udhëheqjen e Adolf Hitlerit

nga Frits Clausen

Kur kambanat e paqes ranë pas luftës së parë të madhe, një shtysë e fuqishme për jetën, e cila ishte frenuar kështu shumë vite nga lufta, u zgjua përsëri në mesin e njerëzve.

Tani gjithçka që kishte humbur për shkak të lufta duhej të kompensohej, tani gjithçka që kishte shkatërruar supozohej të rindërtohej. Një e ardhme e lumtur duhet të mundësonte harrimin e kujtimit të tmerreve të saj dhe një pohim i gëzueshëm i jetës duhet të thante lotët e vuajtjes. Por dukej sikur - së bashku me shumë burra të guximshëm dhe të aftë, të cilët lufta i kishte përfshirë larg, dhe bashkë me shumë gra të forta, të cilat i kishte thyer - e gjithë forca që duhej të kishte formuar këtë të ardhme ishte zhdukur gjithashtu.

I riu, i cili kishte ëndërruar të lejohej të shfaqej forcën e tyre, tani në vend të kësaj duhej të përjetonin mjerimin e papunësisë. Burrat që përpiqeshin të zgjeronin shtëpinë dhe vendi i punës duhej ta pranonte që punësimi dhe paga ishte tashmë e hipotekuar, dhe se ata vetë duhej ta paguanin atë hipotekë. Të moshuarit dhe të sëmurët, të cilët kishin shpresuar në mbështetjen dhe ndihmën e të rinjve dhe e burrave të fortë, duhej të lypnin për të vdekur urie nga privimet dhe nevoja.

Machine Translated by Google

Gjakderdhja e luftës vazhdoi me përgjakësi.
kryengritje dhe luftime, në të cilat fshatarët qëndruan kundër
fshatar. Urrejtje dhe armiqësi e re u rritën midis
populli. Forcat mohuese dhe shkatërruese, të cilat
e kishin bërë veten zotërinj gjatë luftës, nuk e bënë
humbasin zotërimin e tyre edhe pas përfundimit të saj.

Ëndrra e lumturisë u shndërrua në një gjueti të shqetësuar
për fitim. Dëshirat për një të ardhme të fuqishme duhej të bënin
mënyrë për kërkesat e kohës. Një pushtet i pandjeshëm dhe
mohues i jetës i parasë kishte vënë një kthetrë në mbytje
njerëz dhe të krijuar nga lodhja e jetës, kështu që një numër
gjithnjë e në rritje njerëzish vullnetarisht
i dhanë fund jetës së tyre. Pushteti i pandjeshëm i parasë krijoi një
po kështu një brez i pandjeshëm dhe që mohon jetën, i cili -
në vend që të fiksonin shikimin e tyre përtej detit të thellë të përjetësisë
dhe pafundësia - e fiksoi atë në të fundmen e kësaj bote dhe të
lidhur me tokën dhe kështu theu urën që i lidhte ata, përmes
zinxhirit të përjetshëm të brezave, me *përjetësinë.*

Me mendjelehtësi të verbër dhe indiferencë të papërgjegjshme,
popujt e Evropës iu afruan rënies së tyre dhe
shfarosje. Kjo nuk ndodhi vetëm në ato vende
që kishte marrë pjesë në konfliktin e përgjakshëm, jo vetëm që
ndodhi midis njerëzve që ishin mundur, përkundrazi
edhe midis atyre që nuk kishin marrë pjesë në
të luftojë fare.

Machine Translated by Google

Krerët përgjegjës të shteteve dhe politikanët kryesorë nuk donte të shihte dhe të shkëputej nga një zhvillim në të cilat forcat mohuese dhe shkatërruese kudo kishin ndikimin mbizotërues. Ata u përballën me të gjitha përpjekje anti-jetë dhe subversive pa ndjenjë ose veprim.

Sundimtarët përpiqeshin vetëm të jepnin përshtypjen e tyre domosdoshmërinë e vet duke marrë pjesë në shumë kongrese dhe konferenca ndërkombëtare që shënuan periudhën e pasluftës, ose duke vizituar shumë vende të padobishme negociatat parlamentare. Dhe ndërsa këto negociatat parlamentare ishin ende në proces, forcat mohuese e bënë veten sundimtarë të pakufizuar në një nga vendet më të mëdha dhe më të pasura në botë. Mbi male kufomash dhe mjerim të papërshkrueshëm, ata i bëri realitet fjalët e Friedrich Engelsit, se "Shkatërrimi i përgjithshëm është parakushti i parë për botën" revolucion".

Nga perandoria, forma themelore e së cilës dikur kishte qenë të krijuar nga shpirti i Vikingëve Nordikë, ata përsëri e përsëri shpallën si qëllim dëshirën e tyre shuarjen dhe shkatërroni të gjithë këtë shpirt dhe forcat e tjera formuese të botës që kishin krijuar. Nga këtu, ata drejtuan rritjen e partive komuniste të të gjitha vendeve, të cilat, siç e informuan vetë botën gjatë kohës së tyre botërore kongresi në vitin 1928, ishin vetëm seksione të një partie komuniste të madhe dhe botërore.

Machine Translated by Google

Këtu ata organizuan Ushtrinë e Kuqe, detyra e së cilës ishte të zhdukte me dhunë veçantinë e popujve dhe gjithçka që ishte krijuar në formën e vlerave nga kjo veçanti në vende të ndryshme.

Dhe njëri madje i priti lajmëtarët e tyre në këto vende, dhe njëri i mundësoi krerëve të shteteve të tronditnin duart e këtyre lajmëtarëve, të cilat ishin ende të kuqe nga gjaku i të afërmve më të afërt të këtyre krerëve të shtetit.

Por, ashtu siç njeriu kryesor i Evropës u përball me këtë zhvillim, i verbër dhe i papërgjegjshëm, ashtu lindën forca në të gjitha vendet që u rebeluan kundër tyre. Shumë nga emrat e atyre që u përpoqën ta ndryshonin këtë zhvillim janë harruar dhe shumë të tjerë nuk u harruan kurrë. e di; për përpjekjet e tyre për të luftuar shkatërrimin mbetën të bllokuar shumë herët ose morën shtigje të gabuara.

Kështu iu mohua fitorja përfundimtare trupave fitimtare të lira gjermane, sepse qeveria e atëhershme demokratike-marksiste e Rajhut - duke iu dorëzuar presionit të demokracive botërore - i detyroi ata të braktisnin luftën e tyre.

Një rezistencë e fuqishme u ngrit në Itali, ku kapralori Benito Musolini, i cili ishte plagosur rëndë në Lufta Botërore, ndërtoi lëvizjen fashiste për luftën kundër rrënimit.

Në një kohë kur Republika e Kuqe komuniste kishte tashmë ishte shpallur në Gjermaninë jugore dhe Hungari dhe sundimi sovjetik dukej se ishte siguruar plotësisht në

Machine Translated by Google

Rusia, ai mblodhi formacionet e tij fashiste të betejës dhe udhëhoqi ata në Romë, ku ai u emërua Ministër-President të Italisë nga mbreti. Gjatë rindërtimit të një pushteti të fortë dhe energjik, Musolini arriti të mblidhte njerëzit e tij nga shumë parti dhe përçarje që kishin e shkatërroi. Qëllimi i tij ishte të zgjonte përsëri të fortët forcat shtetndërtuese të Romës së madhe të lashtë. Ai pa bashkëpunimi midis kapitalit botëror dhe marksizmit dhe efektet e tij në lozhat e mëdha sekrete të masonerisë së lirë.

Në Gjermani, Adolf Hitleri luftoi kundër të njëjtëve armiq dhe burimit të tyre të përbashkët hebre. Ai vazhdoi nga ideja se përmbajtja e jetës së njerëzve duhet të jetë i rigjeneruar.

Ai i dha popullit gjerman detyrën e reflektimit mbi të. forcë origjinale.

Ai e zgjoi këtë forcë në një shoqëri, kryesore e së cilës Pikat e forta ishin varrosur tashmë thellë nga forcat e përmbysjes… në një popull ku të gjithë qëndronin kundër të gjithëve… në një shtet, themelet e të cilit ishin tronditur tashmë nga një komunist i afërt.

revolucion. Forca popullore e zgjuar rishtas prej tij ishte aq i fortë sa jo vetëm që mposhti përmbysësin forcat në popullin e tij, përkundrazi mund të shkatërronte gjithashtu ata kudo ku kërcënonin Gjermaninë dhe Evropën nga vende të tjera.

Machine Translated by Google

Kur Gjenerali Franco i thirri këto forca në zgjim

Populli spanjoll në vitin 1936, me qëllim që të ndalonte shkatërrimin komunist dhe vrasjen e kuqe që pllakosi vendin, ishte Legjioni Kondor i Adolf Hitlerit ai që, së bashku me aleatët spanjollë dhe italianë, mundi të siguronte fitoren. Adolf Hitleri jo vetëm që e zgjoi popullin e tij për të...
bëhen të vetëdijshëm për domosdoshmërinë e një zgjidhjeje për shumë kërkesa të kohës; ai e çoi atë në një njohje të kërkesave të përjetshme të jetës. Ai zgjoi përsëri tek populli i tij ëndrrën dhe dëshirën për të përparuar nëpër kohë dhe hapësirë; ai zgjoi vullnetin për t'i dhënë formë kësaj pikëpamjeje jetësore brenda kohës dhe hapësirës. Ai e dinte se sa afër është njeriu
i lidhur me klanin e tij, dhe si qëndron pikërisht siguria
këtu për të qenë në gjendje të ndërtonte një urë drejt së ardhmes. Ai e dinte që kjo njohje e mrekullisë së madhe të gjakut-
Lidhja dhe trashëgimia çojnë në depërtim në atë ligj hyjnor që përcakton jetën dhe që është shprehja më e lartë
të çdo bashkësie njerëzore.

Përmes kësaj njohjeje, thirrja e Adolf Hitlerit është zgjeruar shumë përtej një misioni thjesht gjerman; ai është shumë larg... më shumë sesa vetëm mbrojtësi i tokave evropiane në kuptim të përgjithshëm. Ai është zbuluesi dhe arkitekti i madh i popujt evropianë, dhe jo më pak të gjithë ata njerëz, të cilët kishin lidhje të ngushta gjaku me popullin e tij, ai vetë
aq shpesh i stresuar fort.

Machine Translated by Google

Pra, misioni i tij është i vlefshëm edhe për Danimarkën. Zhvillimi në Danimarkë nuk ndryshon aspak nga ai në vendet e tjera evropiane, dhe nëse Danimarka i përket atyre vendeve që gjatë Luftës së Parë Botërore Lufta solli para, ashtu ishte edhe periudha e pasluftës këtu, i dhënë vulën e saj nga papunësia, krizat ekonomike, me falimentimet dhe ankandet e tyre të detyruara, nevoja sociale, rritje e krimit dhe vetëvrasjeve, si dhe rënie e shkallës së lindjeve.

Edhe në këtë vend, a u përpoq dikush ta pengonte këtë zhvillim. Njëri u përpoq të ndryshonte ligjet në atë krijuan parti të reja politike, qëllimet dhe rrugët e të cilave, megjithatë, janë harruar; njëri u përpoq të thyente të vjetrën festa; por burrat që e ndërmorën këtë vdiqën në varfëri dhe të harruar.

Njëri krijoi lëvizje dhe përgatiti masive transformime të shtetit, pa qenë në gjendje, megjithatë, të eliminojnë forcat mohuese dhe shkatërruese, dhe pa duke qenë në gjendje të parandalojë që të ndodhë i njëjti shkatërrim Danimarka që ishte planifikuar për popujt evropianë, nëse Adolf Hitleri nuk do t'i kishte mposhtur këto forca.

Nëse Danimarka, megjithatë, përjetoi përsëri një kombëtare zgjim, atëherë kjo nuk duhet t'i atribuohet vetëm mbrojtje e jashtme - të cilën Adolf Hitleri e ka krijuar për ne, gjithashtu, kundër forcave të shkatërrimit - në vend të kësaj të madhe mision për t'i treguar edhe popullit tonë rrugën drejt koleksionit të vlerave të saj origjinale.

Machine Translated by Google

Ai është edhe për kohën tonë, e vetmja forcë e imagjinueshme që mund të formojë një figurë të Odinit në Danimarkë nga trupi i vdekur i Ymirit, në mënyrë që të dyja, shpirti dhe vullneti, të gjejnë një shprehje të përbashkët në një figurë të disponueshme. Ai jo vetëm që na ka treguar ne danezëve rrugën për t'u kthyer në pikëpamjen e jetës nën-vijë të epokës heroike, por përkundrazi i ka udhëhequr të rinjtë tanë drejt një... luftë e re kundër armikut botëror në atë luftë
teatri ku dikur na u dha simboli ynë kombëtar, Dannebrogu, nga forcat e fuqishme të qiellit. Ai gjithashtu zgjoi besimin tek ne se edhe një herë mund të shfaqen vepra të bukura arti dhe arkitekture të ngjashme me ato që ende dëshmojnë për përpjekjet e popullit tonë në të gjithë hapësirën.

dhe ëndrrës së saj përgjatë kohës - në kontrast me ato jetë-
mohuese dhe monstruozitete të vdekura të prodhuara në boshllëkun tonë kohë.

Vetëm nëpërmjet këtij përpjekjeje të madhe jetësore, ne mund të bëhemi përsëri danezë të arrijë atë jetë të drejtë, të gëzueshme dhe aktive këtu në tokë
të cilën Grundtvig këndon, dhe përsëri ecim në hapin e drejtë të etërve tanë fisnikë, përsëri jetojmë me të njëjtën vlerë në kështjellë dhe kasolle, dhe përsëri shohim me sy që ishin
krijuar për të shikuar drejt qiellit, zgjuar për gjithçka të bukur
dhe shkëlqyeshëm këtu poshtë, dhe megjithatë i afërt me
mall i thellë dhe i mbushur me shkëlqimin e përjetësisë.

Machine Translated by Google

Poeti i madh norvegjez Henrik Ibsen i shkroi të tijit
mik, shkrimtari i Shlesvig-Holsteinit Strodtmann, rreth kufirit të brendshëm
të Skandinavisë me shtetin e sapolindur
Rajhu Gjerman:

"Unë e shoh njerëzimin skandinav vetëm si një
fazë e ndërmjetme drejt një bashkimi të të gjithëve, të mëdhenjve
fis gjermanik."

"Nëse do të mendoja se, në fund të fundit, do të qëndronim në vend me një
shoqëria skandinave e izoluar, atëherë unë nuk do të
e vura stilolapsin tim në bojë për ta promovuar këtë gjë."

Machine Translated by Google

Kthesa e sezonit, kthesa e fatit

Flaka digjet pas flake, derisa të shuhet,
Zjarri merr jetë si një farë zjarri -
Edhe njeriu e përcjell shkëndijën.
Flaka popullore nuk shuhet kurrë.
- Nga *Edda*

Për miliona e miliona vjet, planeti ynë ka qenë duke u rrotulluar rreth diellit, rreth nënës së gjithë jetës në tokën tonë.

Por vetëm përmes shikimit, kërkimit dhe shpirti kuptues i njeriut nordik bëri fisnikësinë, të përjetshmen rendi i sistemit diellor hyn në vetëdijen e njerëzimit.

Në solsticat e verës dhe të dimrit, ata e njohën ligji i pamëshirshëm i "vdes dhe bëhu" dhe e pohoi atë me pranim sfidues.

Të dielat ishin ditët e tyre të festës, por solstici ishte i shenjtë për të ata. Në netët e solsticit të verës ato u ndezën zjarre në lartësi si shenjë e vullnetit jetësor dhe krijues- do t'i kundërvihet forcave të natës dhe mohimit.

Për ta solstici dimëror - me kthimin e vazhdueshëm drita - ishte një simbol i përjetësisë së jetës në vështirësi.

Machine Translated by Google

Kështu që ata e rregulluan jetën e tyre brenda kornizës së rend hyjnor. Në këtë besim ata mbanin shenjën e diellit, svastika, si simboli i tyre i shenjtë.

Me këtë besim dhe nën këtë shenjë, indo-gjermaniku Njerëzit hynë në dritën e historisë 5,000 vjet më parë.

Kudo që shkonin në udhëtimet e tyre të largëta, kaos u tërhoq para urdhrit, toka lulëzoi dhe frytdhënësia dhe korrja bekuan rrugën e tyre.

Nëse ata depërtuan në stepat e largëta të Rusia veriore si mbajtës të pishtarit të rendit njerëzor ose formuan shtete në Azi, pavarësisht nëse kënduan më shumë këngë të bukura për dritën si persë arianë, ose si Helenët ndezën zjarrin olimpik, pavarësisht nëse festuan festivali i njeriut të pamposhtur në senatin romak dhe nga këtu të krijojnë një perandori botërore; ku e tyre zjarre të djegura kishte një kthesë të fatit nga nata e errët në ditë e kthjellët.

"Edhe njeriu e përcjell shkëndijën. Flaka popullore kurrë del jashtë."

Të rinjtë vazhduan zakonin e lashtë të zjarri i solsticit përgjatë rrugës së tyre, brez pas brezi, si bartës të rendit të shenjtë dhe të dritës së kulturës.

Populli gjermanik hyn në histori.

Machine Translated by Google

Cimbrianët dhe Teutonët, Vandalët dhe Shvabët, dhe Shumë fise të tjera gjermanike prezantojnë një epokë të re dhe të shkëlqyer gjatë kohës së përvetësimit të tokave të reja.

Në një luftë që zgjati më shumë se një mijë vjet, Njeriu gjermanik që ndërton lufton kundër çrregullimit dhe kundër forcave të shkatërrimit në Evropë.

Forca e tij fshatare vendase krijon nga këneta dhe pylli i lashtë pasurinë e fushave të Evropës.
forca shpirtërore e njeriut krijues gjermanik buron
mbi të gjitha lartësia e kulturës evropiane. Por vetëm madhështia heroike e luftëtarisë gjermanike *mbron* bashkësinë jetësore të Evropës në betejat vendimtare kundër
masat nomade popullore që sulmojnë vazhdimisht të Afërt dhe Azia Qendrore.

Besnik ndaj kësaj tradite fatale, forca më e fortë dhe më e unifikuar e njerëzimit nordik-gjermanik ,
Reich, sot udhëheq luftën e pamëshirshme të ekzistencës për Jeta e Evropës.

Nën udhëheqjen e fortë të Duçes, Italia mbulon
krahun jugor të kontinentit në betejë kokëfortë: për
sot forcat e errësirës janë ngritur përsëri kundër
bartësit e vullnetit-kulturor të njerëzimit.

E goditur nga verbëria, plutokracia anglo-saksone nga vallëzimi i saj rreth Viçit të artë tradhton nderin e saj gjakun e vet gjermanik.

Machine Translated by Google

Të korruptuara nga helmi i bolshevizmit hebraik, masat miliona sovjetikë luftojnë një betejë të hidhur për një botë revolucion, për revoltën e inferiorëve.

Me ashpërsinë e ligjeve të natyrës, fuqinë e drita thirret për vendimin kundër tmerreve të përjetshme natë.

Ditë apo natë -
Jetë a vdekje -

Me flakë të ndezura, paraardhësit tanë e pohuan fuqinë të dritës, dhe të jetës.

Dhe duhet të digjen edhe flakët tona, të tyret pasardhësit.

Machine Translated by Google

Solstici i Verës 1941!

Asnjëherë më parë në histori nuk ka pasur një ushtri kaq të madhe... forcë e mbledhur në solstic për betejën fatale si natën e kthjellët të 21/22 qershorit 1941.

Serioziteti i shenjtë i kaploi të gjithë ata që e kuptuan se çfarë ishte bëhej fjalë për: ekzistencën ose mosekzistencën e gjakut arian dhe pra të vetë kulturës evropiane. Nga Deti Arktik deri në Deti i Zi, kolonat e gjermanëve dhe aleatëve të tyre ushtritë u përplasën me masat armike. E tmerrshmja fotografi e rrezikut vdekjeprurës që i kërcënonte njerëzit e Evropës u bë e dukshme:

Masa të mëdha armiqësore në ushtri të panumërta sovjetike, me një arsenal gjigant armësh, ishin gati për hidhen në zemër të Evropës, kur goditjet e Forcat e armatosura gjermane i goditën ata.

Pas betejave të para fitimtare të Bialystok dhe Minsk, të Sallës, Smolenskut dhe në Ukrainë u luftuan, njohuri tronditëse ishte e qartë se bota nuk e kishte pasur kurrë parë më parë një gjë të tillë.

Ajo që ishte grumbulluar kundër Rajhut dhe Evropës ishte një bandë e madhe gjakatarësh dhe inferiorë - por kokëfortë - krijesa.

Machine Translated by Google

Nëse Hunët dhe kalorësit e Xhingis Hanit do të ishin plaga e njerëzimit që përfshiu Evropën, pastaj në *këtë* luftë rinia heroike e Evropës e shqyrtoi vështrimi tinëzar i një *të brutalizuari sistematikisht dhe përbindësh i shtazëruar.*

Rusi, ti tokë e mirë dhe e bukur, në duar të tilla!

Katër herë në histori është bërë përpjekja për të integrojnë këtë vend të madh në sferën evropiane kulturë.

Bartësit e parë të kulturës ishin indo-gjermanët. njerëz. Puna e tyre krijuese dëshmohet edhe sot nga ndërtesat e tyre nordike (kodrat prej guri), dhe ato mbijetojnë në tumat e tyre të varrimit si një monument i përjetshëm.

Por forca e tyre nuk ishte e mjaftueshme për të qetësuar situatën. masa të egra popullore në hapësirën e madhe.

Mijëra vjet më vonë, në shekullin e dytë para Krishtit, lajmëtarë të rinj të moralit dhe kulturës evropiane depërtoi në zonën midis Dieper dhe Dniester.

Ata ishin njerëz gjermanikë nga familja popullore e Gotët.

Përsëri pronarët e tokave dhe luftëtarët gjermanikë pushtoi mungesën e kulturës së tokës së gjerë. Në një përpjekje për të shumë shekuj ata zgjeruan perandorinë e madhe të Gotët nga Deti Baltik deri në brigjet e Detit të Zi dhe

Machine Translated by Google

Detet Kaspik, me detet e tyre të shpërndara gjerësisht dhe të pavarura qendrat e vendbanimeve.

Toka dukej sikur ishte fituar për evropianët.
bashkësi-jete.

Megjithatë, në këtë periudhë, përzierja e racave në Romë perandoria botërore kishte marrë tashmë forma kërcënuese.

Dhe përsëri, populli gjermanik nuk ishte numerikisht mjaftueshëm i fortë - dhe jo mjaftueshëm i vetëdijshëm për mundësitë e forcës së tyre të kombinuar - për të njëkohësisht përparuan kundër Romës dhe për të mbuluar krahun lindor kundër masave popullore të Azisë.

Pra, kjo perandori gotike ra viktimë e sulmit të
Hunët në shekullin e katërt.

Nata dhe heshtja e thellë ra përsëri mbi këtë tokë të gjerë.

Shekuj kaluan.

Pastaj, megjithatë, shpirti nordik i zjarrit nxiti fise të reja për krijim të rëndësishëm.

Edhe para fundit të kohës së gjermanikëve të mëdhenj blerjen e tokës së re, rreth vitit 860, Vikingët nga veriu depërtoi në tokën e pashpëtuar dhe krijoi një
Shteti Viking.

Nowgorod dhe Kiev u bënë kryeqytetet e kësaj perandorie. dhe qendra ekonomike me rëndësinë më të madhe.
Fushat dhanë përsëri fryte, bujqësia dhe tregtia lulëzuan.

Machine Translated by Google

Tokat e pasura të Lindjes dhe Azisë së Afërt, dhe
Tokat evropiane e plotësuan veten me tregti të fortë në këtë hapësirë
natyrore të jetesës.

Megjithatë, një stuhi e re shkatërrimi po ziente në
grija e largët e stepave të gjera të Azisë:

Xhingis Kani e zgjeroi perandorinë e tij të fuqishme mongole
nga Oqeani Paqësor në Silesi. Në vitin 1224, Kievi ishte
e pushtoi. Dhe kur ushtritë e tij marshuan drejt
në jug dhe në perëndim, drita e këtij krijimi premtues të
Vikingët u shuan.

Mbetjet e gjakut të tij u thithën në.
Popullsia sllave. Për shekuj me radhë, toka përsëri flinte në
muzgu i mungesës së kulturës.

Rreth vitit 1700, fisniku rus dhe më vonë Cari,
Pjetri i Madh, bëri përpjekjen për të sunduar Rusinë në mënyrën
evropiane. Por me numër shumë të madh.
forcë e vogël krijuese e gjermanëve nga Balltiku dhe
edhe nga Suedia, sigurisht, në planin afatgjatë ishte e pamundur t'i
jepej këtij vendi gjigant një udhëheqje e fortë
shtet.

Përpjekja zgjati dy shekuj. Por ky shtet
mbeti një fasadë e vdekur. Pas saj fshihej
paformë e dhjetëra grupeve etnike, të cilat ishin përzier së bashku në
një përzierje shumëngjyrëshe gjatë folklorizmit.
bredhjet nga Azia drejt Evropës.

Machine Translated by Google

Kjo përzierje popullore, e prekur nga egërsia e racat e stepës, gjatë gjithë historisë së saj ishte e ndarë midis kulturës dhe mungesës së kulturës, midis disiplinës dhe mosdisiplinë, dhe midis devotshmërisë së përulur dhe paperëndishmërisë. Kjo ishte arma e përshtatshme e vrasjes për të përjetshmen Hebre kundër njerëzimit ariano-nordik të Evropës.

Si rezultat i sakrificës së përgjakshme të sundimtarit rus shtresat në Luftën e Dytë Botërore, rruga për nënhumanizëm dhe hebrenjtë ishin të hapur, dhe kështu bolshevizmi mund të triumfonte në 1917.

Gjaku nordik i mbetur u masakrua, dhe fillimet e kulturës evropiane u eliminuan.

Miliona njerëz ranë viktima të kësaj politike hebraike-Bolshevik [1] dehje.

Ajo që ndodhi më pas në Rusi mund të ilustrohet vetëm me ilustrime. me një shembull të një kafshe:

Kafshët shtëpiake tona dolën - pak a shumë shumë breza më parë - nga kafshët e egra me anë të masat e mbarështimit.

Nëse dikush i lë ata të bëhen përsëri të egër për disa breza, ose i vendos ata në duar të këqija, ata do të jenë në egërsia bëhet edhe më e shqyer dhe e çuditshme se ato ishin në egërsinë e tyre natyrore.

[1] Një fjalë e shkurtër dhe e palexueshme ndodhet midis fjalëve "bolshevik" dhe "dehje". në tekstin e Karl Hammerit.

Machine Translated by Google

Sipas këtij parimi, nën udhëheqjen hebraike, populli rus u fshikullua qëllimisht në
egërsia e tufave.

Kjo u parashikua nga demoni djallëzor i Judaizmit, një
një tufë e fuqishme prej miliona aziatikësh *të egërsuar* duhet të shqyejnë veçmas njerëzve të Evropës.

Vetëm në një botë pa shpirt, të privuar nga nordik-gjermanizmi njerëz, a besonte Judea se ishte e mundur të arrihej kjo e errët zotërimi i botës.

Ne kemi shembuj në kohën më të fundit nga
shtetet kufitare të përdhunuara të Lituanisë, Letonisë dhe Estonisë.

Duke filluar nga qershori i vitit 1940, sovjetikët jo vetëm që shkatërruan të gjithë shtresën sunduese ariane, duke vrarë dhjetëra
mijëra në proces, por në Lituani dhe Bardhë
Rusia gjithashtu filloi, *direkt në kufirin e Gjermanisë Reich,* për të vendosur Kirgizët, Kalmukët, Tatarët dhe anëtarët të fiseve të tjera nomade.

Evropa supozohej të bëhej nomade dhe e saj
Peizazhi i pasur kulturor, pas një sulmi plaçkitës, do të shndërrohej në një shkretëtirë pa njerëz.

Më me vendosmëri se kurrë më parë, Evropa qëndroi kundër para *detyrës së vjetër* të luftimit të forcave të
shkatërrim.

Ashtu si popujt e Evropës gjatë historisë së madhe vendimet e së kaluarës qëndronin, nën udhëheqjen e

Machine Translated by Google

Burra gjermanikë, të vendosur për t'u mbrojtur kundër armik i përbashkët, prandaj marshoni edhe këto ditë, më të mirët një pjesë e të rinjve të Evropës në anën e Rajhut drejt një fitore dhe një kthesë e fatit.

Asnjëherë më parë në histori populli gjerman nuk ka... kishte një udhëheqës kaq të madh siç kemi ne sot të mirën fatin e të pasurit.

Qëllimi i kësaj beteje, megjithatë, është përfundimtar kapërcimi i rrezikut të përjetshëm nga lindja.

Çfarë kishin njerëzit indo-gjermanë, gotët dhe vikingët nuk mund të arrihej në planin afatgjatë, kjo duhet të bëhet tani të sjellë në një vendim dhe të siguruar përgjithmonë.

Më shumë se një mijë vjet më parë, Vikingët krijuan perandoria e tyre e rregullt në zonën përreth Nowgorod dhe Kievi, heroikisht dhe vetëm.

Në të njëjtën zonë lufton edhe sot - me të njëjtën trimëri dhe në kuadrin e forcave të armatosura gjermane - një divizion gjermanik që mban emrin Viking me krenari, për një kthesë evropiane të fatit.

Machine Translated by Google

Kryepeshkopi i Canterbury-t, Primati i Kisha e Anglisë, tha në dhjetor 1936:

"Unë paralajmëroj kundër rrezikut të mungesës së perëndishmërisë. Është vetëm shumë mirë e njohur se në Bashkimin Sovjetik një njeri i madh Komuniteti po gllabërohet nga një grup agresiv paperëndishmëria dhe nga mësimet antikristiane të luftë klasash. Duhet të jesh vigjilent për të parandaluar ky shpirt depërtoi edhe në popullin anglez."

Në fund të korrikut 1941:

"Duke mbajtur zi për sakrificën, jam thellësisht i prekur nga trimëria dhe forca e shkëlqyer e popullit rus, i cili mban lart flamurin e qytetërimit në luftën kundër fashizmit. Jam i bindur për fitoren tuaj përfundimtare."

Machine Translated by Google

AUD

Një Zonjë gjermanike

nga Gislasaga

Tani Aud Vesteinstochter u bë gruaja e Buehl

dhe e kaluan fermën së bashku me Asgerdin. Gjashtëdhjetë kokë
me bagëti qëndronin në stallë. Nuk kaloi shumë kohë para se njerëzit
të vinin re se, nga të gjitha gratë islandeze, ajo ishte me siguri e para
kur bëhej fjalë për kujdesin dhe aftësinë.
nga sjellja e saj mund të dallohej zgjuarsia dhe
zellshmëria dhe përvoja e saj në shumë gjëra.

Por u tregua gjithashtu se ajo kurrë nuk u bë arrogante.
Mbi të gjitha gratë e tjera, ajo ishte e drejtë dhe miqësore ndaj
vartësit e saj, dhe ajo ishte gjithashtu bujare.

Gisli Thorbjoernson shpesh buzëqeshte pa vetëdije kur
Ai e pa Audin në punën e saj; u ngroh dhe u lumturua
me idenë se ajo ishte bërë gruaja e tij. Martesa e tij
me të ishte një jetë e qetë dhe e ngrohtë së bashku, një kujdes i ndërsjellë
dhe duke krijuar për forcimin e klanit.

Nga pamja e jashtme, nuk vihej re shumë nga kjo lidhje e thellë:
sepse Gisli dhe Aud ishin të kursyer dhe të rezervuar në shprehjet e
tyre të ndjenjave, ashtu siç kishin mësuar nga të tyret.
paraardhësit sipas mënyrës së vërtetë gjermanike.

«Të vësh duart në prehër do të thotë t'i vësh në vendin e gabuar!»,
thoshte shpesh Aud ndërsa qeshte me shërbëtoret e saj të reja. Dhe
shërbëtoret e reja skuqeshin nëse Aud

Machine Translated by Google

i kapi duke ëndërruar, dhe pastaj punuan me
entuziazëm i dyfishtë. Në fillim ndoshta ky ose ai
murmuriti, por murmuritja pushoi shpejt.

Si mund të mos punojë dikush edhe kur vetë gruaja
të jepet si shembull i mirë.

Aud u ngrit shumë para agimit për të përgatitur gjizë dhe për të
piq bukën.

Kishte shumë bashkëbanues në Buehl; të gjithë donin
të bëhesh i plotë.

Dhe sa mirë dinte Aud Vesteinstochter si ta bënte
përgatit ushqim!

Shërbyesja e vogël e kuzhinës Hrefna e ndihmoi me dëshirë.

Punë të tjera shtëpie vinin pas punës së hershme.

Kur burrat u shfaqën në sallë, aty tashmë ishte
qull me avull në tryezë dhe aroma e
bukë e sapo pjekur e mbushur me hapësirë të gjerë.

Aud i nxiti ata të ndërhynin. Shakatë vazhdonin pa pushim.

Po, kishte një frymë të mirë lumturie të ndërsjellë në
Buehl!

Njëri e merrte punën e përditshme me gëzim, dhe secili me gëzim
Detyra e filluar po ecën mirë.

Puna e jashtme ndahej midis punëtorëve të fermës,
por në shtëpi Aud dhe Asgerd mbikëqyrnin detyrat
e shërbëtoreve, fërkimi dhe pastrimi, pjekja e bukës
dhe përgatitjet e livadheve dhe ushqimit.

Machine Translated by Google

Në verë mblidheshin manaferrat dhe bimët e kopshtit kujdes për - në dimër gratë tjerrnin dhe endnin.

Veshje të bukura dhe shumëngjyrëshe dolën nga poshtë Aud-it. duar të shkathëta. Të habitur, të tjerët panë se si ajo tërhoqi fije ari pas fije ari përmes mëndafshit të kuq të një veshje festive. Ndonjëherë ajo i drejtonte fjalët e saj në shërbëtoret dhe t'i bëjnë ato t'i tregojnë asaj për atdheun e tyre, rreth prindërve dhe vëllezërve e motrave.

Ato shkonin mirë me njëri-tjetrin, shërbëtoret dhe zonja e tyre. Shpesh Hrefna dhe Thorgard dhe Vigdis flisnin se si ndryshe ishte një Bruehl që nga Aud Vesteinstochter e menaxhoi dhe administroi atje si grua.

Machine Translated by Google

"Pres forcë nga ky njeri; ai e ruan
dinjitetin e ligjit. Por gruaja sundon vetëm me anë të hirit."
- Fridrih Shiler

Machine Translated by Google

Fëmija dhe Martesa

nga Friedrich Nietzsche

Je i ri dhe dëshiron një fëmijë dhe martesë.

Por unë të them: a je ti një njeri që duhet të dëshirojë një fëmijë?

A je fitimtar dhe vetë-mbrojtës,

Zotëria i shqisave, sundimtari i virtyteve tuaja?

Pra, po të pyes.

Apo kafsha dhe epshi flasin nga dëshira?

Apo vetmia? Apo pakënaqësia me veten?

Dua që fitorja dhe liria juaj të dëshirojnë një fëmijë.

Duhet të ndërtosh një monument të gjallë në fitoren tënde dhe çlirimin tënd.

Duhet të ndërtosh përtej vetes. Por së pari, për mua ti duhet të jesh i ndërtuar, katror në trup dhe shpirt.

Duhet të riprodhoni jo vetëm përpara, por edhe lart!

Kopshti i martesës të ndihmojë drejt kësaj.

Machine Translated by Google

[TITULLI SHTUAR NGA REDAKTORI]

Mendimi gjerman

nga Kurt Eggers

Mendimi gjerman nuk ngre teori dhe nuk krijon teori joreale. shpresë për mrekulli, përkundrazi e vlerëson njeriun sipas rëndësinë e tij për komunitetin.

Ai mat jetën e individit kundrejt jetës së

tërësia e popullit.

E mat të tashmen me masën e të ardhmes

i pranishëm.

Kështu, a bëhet e vogël vlera e individit?

përpara madhështisë së komunitetit.

Kështu bëhet e madhe vlera e personalitetit në

në lidhje me efektin e saj shembullor në komunitet.

Machine Translated by Google

Kërkesa e një babai

Një zyrë e SS mori letrën e mëposhtme nga
babai i një ushtari holandez të SS-it të plagosur rëndë:

"Middelburg, 24 shtator 1941"

"Me anë të kësaj konfirmoj marrjen e - dhe ju falënderoj për - tuajin letra e 15-të th të këtij muaji. Mund t'ju informoj se kam marrë një letër nga djali im, në të cilën më informon se syri i tij i majtë është dëmtuar aq shumë sa nuk mundet.
shoh më gjatë me të.

"Megjithatë, ai është i gëzuar dhe i gëzuar. Lexoj vazhdimisht në letrat e tij se çmimi që ai ka paguar për të
Fyhreri, nuk është shumë i lartë. Por vërej në letrat e tij *një* frikë dhe *një* kërkesë: frikën e shpalljes së papërshtatshme për
detyrë. Dëshira e tij është të vazhdojë të luftojë për Evropën rigjenerim."

"Djali im Hans ka vetëm *një* dëshirë: të mos lirohet nga puna, por të vazhdojë të kryejë detyrën e tij diku si *ushtar."*

"Dëshira jonë do të ishte që Hansi të ishte këtu me leje për një kohë e shkurtër. Mënyra se si është prerë Hansi ynë, gjëja më e keqe që mund t'i ndodhte do të ishte të shkarkohej si
i papërshtatshëm për detyrë. Prandaj, ju kërkoj të bëni gjithçka për ta parandaluar atë."

Machine Translated by Google

Nga Urdhri i Ditës i Korpusit

nga Komandanti i Përgjithshëm

Pas njërës prej betejave të ashpra në frontin verilindor të Jelnjës, grupi *Foerster* i motoçikletës 1./SS batalioni - i cili kishte për mision të ruante kompaninë krahu i majtë - u gjet si më poshtë:

Udhëheqësi i grupit, SS-Unterscharfuehrer *Foerster,* me dorën e tij mbi unazën e shpërthimit të granatës së fundit të dorës, qëlluar në kokë.

Pushkatari i parë, SS-Rottenfuehrer *Kialber,* me mitralozi ende në shpatullën e tij dhe një fishek në të fuçi, i qëlluar në kokë.

Pushkatari i dytë, SS-Sturmmann *Buschner,* dhe i treti pushkatari SS-Schuetze *Schyma,* i vdekur në strofullat e tyre.

Lajmëtari i vetëm, SS-Sturmmann *Oldeboershuis,* i gjunjëzuar i vdekur para makinës së tij me dorën mbi timoni, duke rënë në momentin kur ai ishte supozohet të marrë mesazhin e fundit.

Shoferi, SS-Sturmmann *Schwenk,* i vdekur në makinën e tij.

gropë dhelpre.

Nga armiku, vetëm një pa të vdekur - të shtrirë përgjysmë rrethoni pozicionin e grupit - brenda granatës së dorës diapazon.

Machine Translated by Google

Një shembull i konceptit të "mbrojtjes"! Me nderim

Ne qëndrojmë para një heroizmi të tillë!

Kam propozuar që këta emra të publikohen në faqja e nderit e ushtrisë gjermane.

Machine Translated by Google

Neutraliteti dhe Përpjekja Gjermane

"...dhe këtë e them qartë - dua ta di dhe ta dëgjoj asgjë nga neutraliteti… nëse vij në një kufi, duhet të deklaro veten të ftohtë ose të ngrohtë, sepse Zoti lufton kundër djalli këtu. Nëse do që unë të mbështetem te Zoti, atëherë eja për mua. Por nëse preferon të mbështetesh te djalli, atëherë ti me siguri duhet të luftojë kundër meje. Terciumi i padabitur, Nuk ka mundësi të tretë, kjo është e sigurt. Çfarë lloj gjëje A është kjo - neutralitet? Unë nuk e kuptoj."

- Gustav II. Adolf, Mbret i Suedisë, drejtuar Georg Wilhelm-it të Brandenburgut, në vitin 1630.

Në këto javë dhe muaj po vendoset fati i Evropës për të gjithë të ardhmen. Vullnetarë gjermanë me instinkt të shëndetshëm nga tokat gjermanike të kontinentit tonë
kanë vendosur të luftojnë në anën e Rajhut. Përtej
se, të gjithë popujt janë mbledhur me guxim për luftën për Evropën, madje edhe ata që nuk janë të lidhur drejtpërdrejt me gjak me popullin gjerman, por që janë të lidhur ngushtë me ta.
të lidhur me të si fqinjë ose nëpërmjet një historie të përbashkët.

Nga ana tjetër, kishte dhe ka shtete të të cilave pozicioni fillimisht nuk ishte i qartë. Ata telefonuan dhe telefonuan veten "neutrale".

Machine Translated by Google

Me kalimin e kohës u bë e qartë se edhe

qëndrimet pa ngjyra të këtyre të tjerëve nuk ishin krejtësisht të tilla neutrale siç dukej në fillim; sepse kur u bë serioze, ata vendosi pjesërisht *për* Anglinë dhe hebrenjtë, pra *kundër* Evropa dhe Rendi i saj i Ri. Shtresat sunduese plutokratike nga këta njerëz "neutralë" kurrë nuk menduan vërtet për duke mbetur neutralë. Ata e kishin bërë tashmë, shumë kohë përpara se shpërthimit të luftës, heqin dorë nga sovraniteti i tyre kombëtar në atë që ata së pari vunë territoret e tyre në dispozicion të përparimin shpirtëror të armiqve të Rajhut; dmth. ata dorëzuan shërbimet e tyre të lajmeve, shtypin dhe radion, dhe toleruan organizatat e spiunazhit aleate në vendin e tyre.
tokë "neutrale".

Nderi, krenaria dhe pavarësia - çfarë bënë këto gjëra?

do të ishte keq për ta nëse do t'u liheshin të paprekura vetëm pjatat e plota! Sa krenarë, nga ana tjetër, mund të jenë ata burra dhe gratë të cilat, në kundërshtim me të gjitha persekutimet, që atëherë pohoi idetë e të rejave
mijëvjeçar në ato toka!

Por ajo që kundërshtarët e tyre ideologjikë atje e quanin

neutraliteti, në rastin më të mirë ishte vetëmashtrim. Zakonisht, megjithatë, ishte një përpjekje për të mashtruar me dinakëri Rajhun dhe njerëzit e tyre. Asnjë nga ata që i nxirrnin telat nuk besonte në një suksesin afatgjatë të kësaj politike iluzore. Shumë kohë më parë ata mblodhën guximin për "vendimin e vështirë" - "për

Machine Translated by Google

“për hir të popullit të tyre” - për t’u larguar nga vendi, aeroplanët e tyre qëndruan të tankuar dhe gati. Ky fluturim i mjerë ishte thjesht përfundimi logjik i gjithë punës së tyre, njësoj si pushtimi nga ushtria gjermane i tokave që kishin
të mashtruar. Kështu që njerëzit e tyre të braktisur në nevojë duhej të të bënin hapin e parë për të kuptuar situatën e tyre. Kjo do të thotë se ata duhej ta pranonin se, me ndihmën e tyre
plutokratët, ata thjesht ishin tërhequr në luftë
planet e Britanisë së Madhe si pionerë. Ata duhej të vazhdonin më tej pranojnë se Anglia respektonte vetëm pavarësinë e tyre dhe e linte bukën në shportat e tyre për aq kohë sa ata ishin ende të dobishëm si gurë shahu. Kjo njohje duhet
kanë qenë të hidhura. Aq e hidhur sa është gjithmonë kur dikush duhet pranoj një gabim themelor mbi të cilin ishte përpjekur të ndërtojë tërë ekzistencën e tij.

Rrethet e gjera në zonat "neutrale" të pushtuara janë ende jo i prirur ta kuptojë as pjesërisht situatën.
Pse dhe për çfarë për këtë gjendje të pafrytshme të zemërimit kokëfortë? Sepse armiqtë tanë ishin në gjendje - nga *njëra* anë - t'i "neutralizonin" *vërtet* këta njerëz. Domethënë, ata
ua hoqën vizionin për historinë e tyre gjermanike
origjinën, për dinjitetin e tyre, për realitetin politik dhe marrëdhënie të vërtetë evropiane të pushtetit. Në atë që ata u ndihmuan vitet e fundit nga emigrantët hebrenj
nga Gjermania. Në bashkim me ta, ata ishin në gjendje të

Machine Translated by Google

të arrijë një paralizë të plotë të mendimit politik në demokracitë e vogla me origjinë gjermanike: çdo zhvillim i paanshëm dhe i pavarur i politikës
mendimi atje u shua deri në minimumin
mbetje. Dëshira e shëndetshme në vetvete për zotërime, instinkti i shëndetshëm për blerje dhe begati, nuk nënkuptonin më vetëm mbështetjen e jetës, përkundrazi ato u ngritën në përmbajtjen dhe qëllimin e vetë jetës.

Pra, nderi dhe krenaria duhej të pengoheshin. Kushdo që në këto toka, të cilat krenoheshin me posedimin e "lirisë dhe të drejtave të njeriut", morën lirinë për të menduar dhe vepruar ndryshe nga sistemi,
sesa "shoqëria" ose sesa masat, u bojkotua dhe ekonomikisht të rrënuar. Kështu shpirti i tregtarit u ngrit dhe mbyti çdo kujtim të origjinës heroike të
gjermanikë, si dhe vullnetin për vendime të qarta. Një
jetoi vetëm për një ditë dhe e futi kokën në rërë.
Si pasojë, askush nuk mund ta besonte as për së afërmi se një ditë, dhe madje në të ardhmen e afërt, vendimet do të merreshin.
kërkoi me të cilin nuk mund *të fliste* ose *të blinte*
para.

Që kjo frymë e ligësisë dhe turpit nuk e bëri infektojnë plotësisht njerëzit është vërtetuar nga burrat dhe gratë e guximshme që shumë herët ofruan të tyren zotërimet dhe gjakun e tyre për fitoren e një

Machine Translated by Google

Nacionalsocializmit në tokat e tyre. Jo më pak të rëndësishme ishin këto rrethe fshatare, pra njerëz që nuk jetojnë si insekte njëditore, por që janë mësuar të shikojnë përtej
disa breza, qoftë me bimë, qoftë me
mbarështimin e kafshëve, ose qoftë me veten e tyre nga një fermë e trashëguar në tjetrën. Këta nacionalsocialistë jo vetëm që folën hapur se neutraliteti kishte
nuk ka ekzistuar kurrë në të vërtetë në këto toka, dhe se këto toka kishin qenë të lidhur me Britaninë e Madhe. Jo, këto Kombëtare Socialistët shkuan më tej: lidhjet hapësinore të tokave të tyre, depërtimi më i thellë në lidhjet historike dhe marrëdhënia e vërtetë evropiane e pushtetit i çuan ata në
njohja pasuese: Neutraliteti është në atë moment
moralisht e pamundur kur një popull i lidhur me gjak lufton për jetën e tij dhe të vëllezërve të tij. Sipas kësaj njohjeje, mijëra vullnetarë nga këta gjermanikë
tokat fqinje me Rajhun vërshuan më pas në front.
Gjaku i tyre, që rrjedh për luftën e përbashkët, një ditë do t'i lidhë në mënyrë të pandashme shtetet gjermanike së bashku.
përsëri.

Ne, gjermanët dhe "neutralët", megjithatë duhet të reflektojmë dhe përpiqu të imagjinosh sa vijon: Si do të qëndronte me
nderin dhe respektin e këtyre njerëzve "neutralë" nëse këta vullnetarët *nuk* kishin dalë nga radhët e tyre?! Këta vullnetarët kanë nëpërmjet përpjekjeve të tyre dhe si të parët

Machine Translated by Google

hapën portat e tokave të tyre për të lejuar hyrjen e një fati të ri e të madh. Nëpërmjet qëndrimit të tyre të qartë për Rajhun si qendra jetëdhënëse e kontinentit, ata i kanë çliruar popujt e tyre nga një gjendje shekullore e
izolim dhe feminizim. Këta vullnetarë kanë marrë
kujdesen që historia e tokave të tyre në të ardhmen të jetë më shumë sesa një histori e kënaqësisë materiale të jetës. Tërësia e njerëzve "neutralë" një ditë - nëse ata
e njohin këtë luftë si pikën vendimtare të kthesës në *jetën e tyre* edhe historinë e jetës - pranojnë sinqerisht se heroizmi dhe ndjenja e sakrificës së bijve të tyre të vegjël ishte vepra më e madhe në historinë e tyre në shekuj.

Machine Translated by Google

Për të Parin

Nga fjalimi i parë i komandantit të atëhershëm të I./SS Nordland për vullnetarët e parë danezë të batalioni më 25 qershor 1940:

Ju, Nacional Socialistët Danezë, shihni mes jush dhe në Gjermani i njëjti gjak. Gjaku, raca janë më të forta sesa gjuha dhe etnia.

Gjuha dhe etnia duhet të vazhdojnë të jetojnë, të lira dhe të pakufizuara, në një Evropë të re të udhëhequr nga gjermanikët, por ata nuk duhet të përçajnë më kurrë burrat gjermanikë apo edhe të bëjnë i shndërroi ata në armiq.

Ky është fillimi i një epoke të re, të madhe.

E ke kuptuar këtë.

Ti dëshiron të luftosh së bashku kundër armiqve të vdekshëm të svastika, kundër hebrenjve të të gjithë botës dhe fuqitë e shumta të mashtruara prej saj.

Ju jeni i pari nga përfaqësuesit e Veriut Gjermania, e cila - për nder të popullit tuaj - e gjeti rrugën për në Gjermani, kampionen në luftë.

Ke krenarinë dhe nderin të shërbesh dhe të luftosh në rojet e tij nën njeriun më të madh të të gjitha kohërave, nën Adolf Hitleri!

Machine Translated by Google

Një ditë fëmijët dhe nipërit e mbesat do të thonë për ty: “Ata i përkisnin fillimisht shumë pak personave që e kishin kuptuar se për çfarë zhvillohej kjo luftë botërore, dhe *i cili nuk tradhtoi gjakun e vëllezërve gjermanikë me një neutralitet frikacak.”*

Machine Translated by Google

Dëshirë gjermanike

Në çdo njeri të vërtetë gjermanik, vikingu i vjetër malli është ende gjallë sot; kërkimi për të madhin Aventura e jetës, lufta për hir të luftës.
Kjo dëshirë për aventurë e shtyn njeriun gjermanik të drejtojë anijen e jetës së tij në lartësitë e rrezikshme ekzistencë në mënyrë që të sfidojë të ashtuquajturin fat ndaj një duel. Në luftën me fatin zemra dëshmon se si është e fortë, dhe shpirti i luftëtarit që është larguar për të luftuar se sa shumë është gjak nordik.

Zemra e dikujt, për të gjetur shpirtin e vet është pra qëllimi përfundimtar i kësaj dëshire gjermanike. Ajo që ne të kthejë në shtëpi nga udhëtimi drejt të madhit aventurë është ajo që ne ende sot në gjuhën tonë e quajmë - përvojë!

Ai që nuk është nisur kurrë në luftën e madhe të toka, pra, nuk do të bëhet kurrë në zotërim të kësaj përvojë që e bën dikë më të zgjuar, më të pjekur, dhe më të fortë. Kjo është arsyeja pse njeriu nordik e përçmon "Burri pas sobës" pse ngjitet pas fundit të një gruaje dhe që nuk mund të “kthehen kurrë nga larg”.

Dëshira e vërtetë për aventurë nuk duhet ngatërruar me dëshirë për plaçkë lufte. Luftëtari i vërtetë nuk

Machine Translated by Google

përdhosni zemrën e tij për hir të plaçkës së luftës: sigurisht që fitimtarit i bien pasuritë e të mundurit!

Në këngët heroike të racës sonë nordike, asnjë burrë nuk festohet si shembull i jetës së guximshme që arrin... vlerësim në bazë të pasurisë së tyre, pikërisht ata që, pa shqetësim, rrezikuan kërcimin drejt të panjohurës, që nisën betejën dhe që ishin në gjendje të peshojnë zemrën e tyre.

Qëndrimi me të cilin ata dhanë shpatën vendimtare goditje - ose nëse takoheshin me një armik më të mirë - e merrnin atë, të vetëm ishte i denjë për interes.

Madhështia e zemrës së një burri u provua në sfidë, në rebelim "Megjithatë" kundër mjedisit. Dhe kushdo që ishte në gjendje të vendoste vulën e vullnetit të tij mbi mjedisi, edhe nëse ishte në vdekje, ishte një “hero”. Ky ideal ia mundësoi Bethovenit, në një kohë kur shurdhësia (më e keqja) fati për një muzikant!) e goditi gjithnjë e më shumë, për të folur fjalët rebele dhe krenare: Dua të prek nofullat e fatit!

Burri që kundërsulmon, që guxon të rebelohet kundër një një gjendje që kërkon ta përkulë ose ta thyejë atë, është mjeshtër, jo krijim, i fatit të tij.

Dëshira gjermanike për sprova ka lindur dëshirën krijuese për aventurë, nga e cila Vikingët

Machine Translated by Google

ndërmorën ekspeditat e tyre luftarake - jo shkatërrimtare, por krejt të kundërta, që sollën kulturë dhe krijuan shtet.

Në luftën për dije, gjermaniku studiues dhe zbulues, artistë dhe studiues kanë krijuan veprat e tyre madhështore, pa të cilat sot nuk do të kishte kulturë, jetë komunitare, qytetërim.

Burri i Veriut është i shtyrë të veprojë në mënyrë që të të provojë qenien e tij, në mënyrë që të zhvillojë pikat e tij të forta. Në këtë kuptim a e fiton ai "përjetësinë" e tij. Sepse, kështu është shkruar në Edda , "vetëm të përjetshme janë veprat e famshme të i vdekur"! Pa gjyq nuk ka mundësi për një vepër që vërteton vlerën. Pa përpjekje të rrezikshme, nuk ka konfirmim të vërtetësisë së dëshirës që të thërret!

Kushdo që bëhet shembull për shokët e tij nëpërmjet një vepre konfirmuese, jeton në kujtesën e tyre, mbetet i paharruar, zotëron famë vepre dhe është prandaj "i përjetshëm". Dëshira gjermanike kulmon në kërkesën për një "përjetësi" në këtë botë, e cila është e lidhur me fatin e racës. Njeriu nordik mund të luftojë vetëm për të tijin racë, dhe në këtë garë lufto, dashuro, vdis dhe ji i përjetshëm. Çdo aventurë, çdo gatishmëri për luftë, çdo rrezik vetëm ka kuptim nëse i shërben zhvillimit të forcës së racës, dhe për këtë arsye në analizë të fundit ndjek

Machine Translated by Google

qëllimi i të qenit i frytshëm. Kjo është pozitive
kuptimi i shqetësimit krijues, gjermanik.

Ekziston edhe shqetësimi instiktiv dhe shkatërrues i
nomadët, një dëshirë për aventurë që nuk zotëron
pikat e forta krijuese: ne gjejmë gjuetarë të tillë të plaçkës midis
Orientalët, kryesisht midis hebrenjve. Ne i përçmojmë ata.
për shkak të vetëdijes krenare të racës sonë,
që përdor shpatën për të kryer detyra.

Kjo luftë na ka dhënë ne burrave gjermanë shumë
detyra krijuese. Përpara nesh shtrihet Evropa, e cila duhet të jetë
i çliruar nga ndarja e tij, nga "gjumi magjik" i tij - në
të cilën e kanë fundosur fuqitë okulte ndërkombëtare -
nëse do të bëhet një atdhe i ri për ne.

Ne qeshim me neveri për keqkuptimin e
njerëz të bllokuar dje, të cilët nuk janë në gjendje të
të kuptojë kuptimin e kësaj beteje dhe kush
ndoshta dëshirojnë të na shohin si “të çmendur”.

Ne e dimë se jemi të fortë në besimin tonë, se jemi të
kohën që vjen, që nesër dhe pasnesër do të
na përket neve, se e ardhmja është e jona. Nuk duam mëshirë,
përkundrazi drejtësi! Kjo është arsyeja pse ne jemi bërë ushtarë
të Fyhrerit, i cili ndërmerr Rendin e Ri të Evropës nga
pikëpamja e të drejtave të të rinjve.

Midis paraardhësve tanë, ajo konsiderohej tashmë një
nder të na lejohet të luftojmë nën një udhëheqës heroik. Ne

Machine Translated by Google

janë të lumtur, jo vetëm që u lejohet të jetojnë në një kohë që karakterizohet nga kryengritja më e madhe heroike e burra gjermanikë, por për të qenë ushtarët e Fyhrerit i cili ia ka dhënë shpatën dëshirës gjermanike.

Ajo që dje ishte ende një ëndërr, sot është bërë realitet. Nëse dje ende dëshironim për sprova dhe vepër pasionante, atëherë sot Fyhreri na ka dhënë orë historike prove. Ne e dimë se Evropa që po vjen do të jetë po aq i fortë sa vullneti gjermanik për pushtet, i zgjuar nga Fyhreri, mbetet gjallë dhe zgjuar.

Dhe varet nga ne që përsëri e përsëri të shkaktojmë tonën dëshira jonë për aventurë, gatishmëria jonë dhe konfirmimi ynë për të rrjedhur në luftën për jetën-
e drejta e racës sonë.

Machine Translated by Google

Rruga më e lehtë

Kishte një njësi ushtarësh të SS-së në një qytet të vogël në
Shlesvig-Holshtajn. Këta burra ishin forcuar nga
shumë luftime. Ata janë gratë dhe fëmijët e tyre që jetuan me vetëdije
në përputhje me ligjet e urdhrit, të cilat u ishin dhënë atyre nga
Reichsfuehrer-SS. Një
një ditë një i ri me emrin Kretzschmer erdhi në
dhe u kërkua të regjistroheshin në njësi. Por kushdo që dëshironte
për t'u regjistruar në SS duhet së pari të kontrollohet nëse i tij
Personaliteti është i përshtatshëm për kërkesat e rendit.
Kretzschmer pranoi se një çështje ligjore ishte në proces.
kundër tij. Por ai ishte plotësisht i bindur për lirimin nga akuzat.
Pas kësaj, udhëheqësi i njësisë SS, Brodersen, e shtyu kërkesën deri
në vendimin e gjykatës.

Pas disa javësh, Kretzschmer raportoi përsëri. Ai
paraqiti vendimin e gjykatës - një lirim të qartë. Në
në të njëjtën kohë, megjithatë, SS-isti Petersen, i cili jetonte në
e njëjta zonë si Kretzschmer, u shfaq përpara njësisë
udhëheqës dhe tha: “Udhëheqës njësiti, ne duhet ta hedhim poshtë këtë njeri; në
"Në sytë e mi ai është frikacak." Kjo akuzë ishte e rëndë dhe
udhëheqësi i njësisë Brodersen u kthye papritur drejt
Petersen dhe tha ashpër: “Nderi i tij ka qenë përsëri
I vërtetuar, gjykata ka vendosur dhe e ka liruar atë nga akuzat.

Machine Translated by Google

Si doni ta justifikoni gjykimin tuaj të ashpër?”

Petersen pa që udhëheqësi i njësisë, i cili ishte i njohur mirë për natyrën e tij veçanërisht të drejtë, ishte i zemëruar për të tijin kundërshtim. Por qëndrimi i tij ishte i vendosur dhe shikimi i tij ishte i lirë ndërsa ai u përgjigj: “Sipas ligjeve të shtetit, Kretzschmer është liruar nga akuzat; por sipas ligj i pashkruar i SS-ve, duhet ta shpall fajtor.”

Pastaj Petersen raportoi se çfarë kishte zbuluar rreth Kretzschmer vetëm disa orë më parë:

"E dini që disa muaj më parë kjo ishte e rrezikshme" shoku i tij Josef Mamzak u zhvendos në Neumuenster - nga të cilët askush nuk ishte kurrë i qartë nëse ai i përkiste të kuqve apo reaksionarëve. Edhe nëse jemi këtu gjysmë dite udhëtim larg nga Neumuenster, ne të gjithë kemi megjithatë dëgjova për sulmin e këtij Mamzaku kundër Gertrud Jensen. Sipas provave të gjykatës, Kretzschmer nuk ishte 50 metra larg vendit të ngjarjes. krimin. Kjo është arsyeja pse prokurori supozoi se Kretzschmer kishte marrë pjesë në sulm. Ndërkohë, Kretzschmer mundi të provonte pafajësinë e tij në këtë drejtim, dhe kjo është arsyeja pse gjykata e liroi nga akuzat. Për shtetin dhe publiku i gjerë, ky ishte fundi i çështjes, por jo për ne burrat e SS-it! Sepse, si një djalë i mirë, Kretzschmer duhet ta ketë ndihmuar vajzën. Ai nuk e bëri këtë. Prandaj, Ai është frikacak.”

Machine Translated by Google

Sundimi i udhëheqësit të njësisë Brodersen ishte, me qetësi dhe nën të gjitha
në rrethana të tilla, të dëgjohet së pari i akuzuari përpara se të gjykohet.
Prandaj, ai tani e kishte thirrur Kretzschmerin. Ai duhej të
pranonte se kishte pirë me Mamzakun e papërpunuar
dhe duke treguar histori të neveritshme për gratë. Pas largimit
ai u nda menjëherë prej tij. Në fakt, ai më vonë dëgjoi
vajza bërtiste, por meqenëse Mamzaku njihej si një
burrë i dhunshëm me thikë, ai nuk ndihej i barabartë me të.
Prandaj, ai kishte ndjekur rrugën e vet.

Udhëheqësi i njësisë mbeti i qetë në dukje. Përgjigja e tij
ishte i ftohtë dhe shpërfillës: “Kretzschmer, fati të futi në
përpara një vendimi në atë orë: të ecësh në rrugën e vështirë
pa u shqetësuar për rrezikun ndaj vetes dhe për të qëndruar
nga vajza, ose të zgjedhësh rrugën më të lehtë për të mbrojtur veten tënde
kockat e veta. Kohët e fundit në konferencën e udhëheqjes së Rajhut,
Rajhsfyhreri na tha përsëri se njeriu i SS-it duhet
gjithmonë vendos për rrugën më të vështirë. Nuk mundesh
bëje këtë, prandaj të refuzojmë.”

Machine Translated by Google

Njeriu nuk mëkaton kundër besnikërisë dhe nderit vetëm kur dikush, nëpërmjet mosveprimit, lejon nderin e vetes ose të SS-të të dëmtohen, dhe mbi të gjitha nëse dikush nuk e bën respekton nderin e të tjerëve, ose tallet me gjëra që janë i shenjtë për të tjerët, ose nuk qëndron, burrërisht dhe me dinjitet, në mbrojtje të atyre që mungojnë, të dobëtve dhe të pambrojturve.

- Reichfuehrer-i ynë, 1935

Machine Translated by Google

Shumë gjëra

nga Reichsfuhrer SS

Shumë gjëra mund të falen në këtë botë, kështu i mësojmë ne njeriut SS, por një gjë nuk mund të falet kurrë: pabesia. Ai që e thyen besnikërinë, përjashtohet nga shoqëria jonë.

Kjo është kështu, sepse besnikëria është një funksion i zemrës, jo i mendjes. Mendja mund të gabojë, dhe kjo ndonjëherë është dëmtuese, por nuk është kurrë e pandreqshme. Zemra, nga ana tjetër, duhet të rrahë gjithmonë me të njëjtin ritëm, dhe kur ndalet, një njeri vdes në të njëjtën mënyrë siç vdes një popull - kur thyen besnikërinë.

Këtu po flasim për besnikëri të çdo lloji: besnikëri ndaj Fyhrerit dhe për rrjedhojë ndaj gjermanit dhe

Populli gjermanik, ndaj mençurisë dhe mënyrave të tyre të jetesës; besnikëri ndaj gjakut, pra ndaj paraardhësve tanë, xhaxhallarëve dhe klanit ose etnisë sonë; besnikëri ndaj shokëve tanë; dhe së fundmi besnikëri ndaj ligjeve të pandryshueshme të të jetuarit mirë - të pastërtisë dhe kalorësisë.

Një njeri mëkaton kundër besnikërisë dhe nderit jo vetëm kur lejon në mënyrë pasive që nderi i tij ose i Schutstaffel-it të kompromentohet, por mbi të gjitha, kur nuk arrin të respektojë nderin e të tjerëve, kur përqesh gjërat që të tjerët i konsiderojnë të shenjta, ose kur në mënyrë të pahijshme dhe të pahijshme nuk arrin të dalë në mbrojtje të të dobëtve, të pafuqishmëve dhe atyre që nuk janë të pranishëm për të mbrojtur veten.

Machine Translated by Google

Vula e Trefishtë

nga Dorothea Hollatz

Për shkak të sasisë së madhe të punës, dikush kishte
kishte neglizhuar përgatitjen e gruas së re për paraqitjen e burrit të
saj, i cili ishte dërguar në spital, i plagosur rëndë, gjatë fushatës kundër
Anglisë, ose
për t'i shpjeguar asaj në mënyrë të mjaftueshme natyrën e plagëve të tij.
Kur infermierja hapi derën e dhomës, të cilën ai
e ndarë me dy burra të tjerë të plagosur, gruaja qëndronte në këmbë
të pafuqishëm midis shtretërve, sepse të tre burrat ishin të fashuar
kokat dhe ajo nuk mund t'i shihte fytyrat e tyre. Infermierja ndihmoi
duke i bërë me shenjë nga dritarja dhe duke treguar pllakat me emra
në krye të çdo shtrati, ku mund të lexohej se kush fshihej pas
mumifikimit. Dhe kështu
gruaja duhej të besonte, për shkak të emrit të vendit, se
figura e palëvizshme përpara saj ishte burri i saj,
të cilin kishte udhëtuar dy netë për ta vizituar. Ajo u përkul mbi të, e
thirri butësisht dhe vendosi dorën në të djathtën e tij.
dorë. Pati një lëvizje, një qepen kaloi nëpër
trup, por ai qëndroi i heshtur. Ai mori dorën e tij të dytë
nga poshtë mbulesave. Të dyja mbetën të padëmtuara. Infermierja
shtyu një stol në shtrat për gruan dhe e pyeti të mos
të qëndrojë në dhomë për më shumë se dhjetë minuta.

Machine Translated by Google

Ndërsa gruaja i mbante të dyja duart burrit të saj dhe
nuk guxoi të bënte asnjë pyetje, sepse kishte frikë se nuk do të merrte
përgjigje, dhe ndoshta për më tepër sepse duhej ta njihte shokun e
jetës dhe babanë e saj.
fëmijët vetëm nga duart e tij, jo nga sytë, gojën apo të folurit e tij,
një frikë e tmerrshme u ngrit në zemrën e saj se mos ai mund të
merrej prej saj përgjithmonë dhe ndoshta tashmë nuk ishte plotësisht
atje. Ajo donte ta pyeste burrin tjetër, në anën tjetër
të dhomës, çfarë i kishte ndodhur burrit të saj, por kjo
burri tjetër, si dhe i treti, të gjithë qëndruan të palëvizshëm me
kokat e fashuara, dhe asgjë nuk tregonte nëse ata, nën fashat e tyre të
rënda, mund të dëgjonin ose të flisnin. Kështu që ajo
ndenji për një kohë dhe nuk dinte çfarë të bënte.

Burri i plagosur, i cili ndjeu nevojën dhe
pafuqisë së gruas së tij, ngriti dorën dhe trokiti me unazën e tij tri herë
në pjatën prej qelqi të natës së tij.
tavolinë, e cila siç doli menjëherë, ishte e njëjtë
si një kërkesë, diçka si: "Më ndihmo, shoku, e di që nuk mund të flas
ende."

Sidoqoftë, tre trokitjet u pasuan nga një
zë njerëzor, edhe pse i vështirë për t'u kuptuar, nga
murit përballë, dhe nga mbështjellësit e bardhë doli një
zë, i shkurtër dhe i disiplinuar sikur të ekzekutonte dhe urdhëronte:
"Dua t'ju informoj se të gjithë ne u qëlluam në

Machine Translated by Google

"fytyrë." Dhe mezi dëgjohej më pas murmuroi: "Tani
Ne nuk jemi më të bukur."

Në të njëjtën kohë, sikur të ishte një shoqërim i këtyre fjalëve fatale, dora e burrit të saj u ngjit në të tijën.
krahun e gruas, mbi shpatullën e saj drejt kokës së saj, dhe
e tërhoqi fytyrën poshtë në dorën e tij. Dhe kështu, e përqafuar në
pëllëmbën e besueshme dhe mbrojtëse, zemra e saj u qetësua.
përsëri, dhe ajo filloi të fliste.

Ajo foli rastësisht për të voglat, të parëndësishmet
ngjarje të jetës së përditshme; ajo nuk kishte planifikuar të fliste
për asnjë nga këto gjëra, përveç ndoshta lajmit se vogëlushja po
shkonte mirë. Ajo foli për pemën e mollës në
kopshti i përparmë, moti jashtë, shëndeti i tij
zogu i vogël kanarinë në shtëpi dhe rreth lidhjes së botimit të fundit
të Goethe-s. Se një vajzë e vogël i kishte lindur një miku dhe se
trëndafilat po çelnin në
park. Ajo foli pa pushim, butësisht, pothuajse si një këngë,
dhe as nuk e dinte nëse e dëgjoi. Sidoqoftë, presioni i dorës së tij
mbi të sajën dukej se e tradhtonte faktin se ai
i përvetësoi fjalët e saj.

Kur pa se koha kishte mbaruar, ndjeu
i detyruar tani më në fund t'i them atij thelbësoren, të bëjë
që ta kuptonte gjënë e rëndësishme, dhe ajo i pështëriti se tani
ajo e donte vërtet, se ai nuk duhej
shqetësoheni për plagët ose shenjat, se një shenjë e vërtetë është

Machine Translated by Google

i përshtatshëm për një burrë mbretërie dhe të ngjashme. Ajo duhej ta bënte vërtet
një përpjekje për ta thënë këtë me butësi dhe pothuajse indiferencë, por
ajo e dinte sa shumë e kënaqte kjo. Dhe kur dora e tij
përsëri ndjeva një dëshirë të madhe për praninë e saj, si falënderim ose përshëndetje,
Ajo i vuri buzët në pëllëmbën e hapur dhe e puthi tre herë
herë, shpejt dhe sikur në një lojë, në mënyrë që ai të mos
e perceptoi tronditjen e saj. Edhe dora tjetër përjetoi të njëjtën gjë,
dhe pastaj ajo i bashkoi të dyja duart dhe u ngrit në këmbë.

***

Kur ajo u largua, la pas një burrë tjetër, i cili
shikoi përsëri drejt së ardhmes me shpresë dhe lumturi.
Qëndrimi i gruas i dha sakrificës së burrit rëndësinë e saj.
kuptim përfundimtar dhe i madh. Nga kjo u rrit forca dhe
shërim. Besnikëria e gruas së tij ia kishte kthyer
guxim për të jetuar.

Machine Translated by Google

Shoqja më e mirë e njeriut është shoqja (femër).

- Gorch Fock

Machine Translated by Google

Një histori lufte për dashurinë e madhe të nënave tona

Djali i saj

nga EK

Ishte pranverë kur i erdhi lajmi se djali i saj ishte midis të zhdukurve në aksion.

Pema e gështenjës nën dritaren e kuzhinës nuk e bëri di çdo gjë për vuajtjen dhe vdekjen. Lulëzoi me gëzim pavarësisht lotëve të nënës. Gruaja fqinje u përpoq të ngushëllonte sa më shpesh dhe sa më shumë që të ishte e mundur.

"Të mungosh nuk është aspak aq e keqe sa të rrëzohesh, znj. Shroeder. Vetëm shiko: Një ditë do të vijë Uilli yt. në shtëpi me fishkëllimën e tij të lumtur! Ka ndodhur shpesh. Thjesht javën e kaluar nga znj. Wendlowski: Max i saj, i cili ishte gjithashtu i zhdukur, ishte plagosur vetëm në këmbë dhe ishte marrë i burgosur derisa djemtë tanë trima e çliruan përsëri…"

Gruaja e moshuar pohoi me kokë.

"Ai më premtoi, Willi im. Ai do të kthehej, ai tha. Nëse jo në Pashkë, atëherë në Pentekost, dhe nëse gjërat ende nuk janë të qetë atëherë, atëherë me siguri kur gështenjat vjeshtë, nga e cila ai gjithmonë gdhendte anije për fëmijët tuaj. A ju kujtohet, znj. Richter?…"

"Po..." pëshpëriti fqinja dhe pastaj iku me vrap. nga qetësia e ngurtë e gruas së vogël me flokë të thinjur.

Tre muaj më vonë, znj. Schroeder ishte ende duke pritur për djalin e saj. Ajo nuk besonte se ai mund të kishte vdekur.

Machine Translated by Google

Më parë ajo shkonte në stacionin e trenit vetëm të dielave.
dhe u ul në stolin përpara platformës në
orët e pasdites, për të pritur diçka që
do të sillte përsëri gëzim në jetën e saj të vetmuar.

Willi do të mbërrinte këtu një ditë dhe ai do të ishte
shumë i kënaqur që u mor. Ndoshta do ta kishte bërë
i sëmurë ose i plagosur për një kohë të gjatë.

Sot gruaja e hutuar e veshi fustanin e saj të së dielës
mesi i javës. Sot ishte ditëlindja e djalit të saj.
Në dhomën e tij kishte një vazo me lule, tavolina e tij e vogël
dhe librat ishin rregulluar dhe çarçafët e freskët ishin vendosur mbi të
shtrat.

Sa keq që stoli në stacionin e trenit ishte tashmë
e zënë sot. Nëna Shroeder po ecte prapa dhe
përpara me entuziazëm përpara platformës. Pikërisht atëherë një tren
mbërriti nga perëndimi. Ajo ia nguli sytë vërshimit të udhëtarëve
që hyri nga porta. Nëse ai do të kthehej në shtëpi
sot, në 25 vjeç th ditëlindja, Willi i saj, pastaj gjithçka
do të ishte mirë. Gjithë vetmia, gjithë dëshira, gjithë pritja dhe
duke u shqetësuar për fëmijën e saj të vetëm…

Dikush e goditi gruan e vogël e të rraskapitur. E rëndë.
bagazhet u përplasën dhe filluan të rrëshqisnin, një bastun goditi
tokë fort, dhe një zë thirri: “Burrë i ri i palëkundur,
mos bini!”

Por nëna Shroeder tashmë e kishte kapur fort dhe
e mbajtur fort. Një ushtar gri ishte pranë saj, palltoja e tij

Machine Translated by Google

i rrudhur, kapela e tij e zbehur, mbi supet e drobitura
çanta e shpinës e mbushur lart, një fshesë bjonde dhe sy fëmije, blu,
të qartë, kërkues, krahu i tij i fashuar dhe me mundim
duke zvarritur njërën këmbë.

«Willi!» belbëzoi nëna Shroeder e pavendosur.

I habitur, ai ngriti kokën. Një buzëqeshje e sikletshme
u shfaq në fytyrën e tij të hollë. "Nga e di emrin tim?"

Ajo ende ia mbante krahun. Zëri ishte i çuditshëm.
Por koka, koka e dashur me sytë që shkëlqenin, o qiell i dashur, sytë
ishin me të vërtetë ato të djalit të saj.

"A duhet... a duhet të të ndihmoj të mbartësh diçka?"

Tani ai qeshi me të vërtetë. “Nëse do, nënë e vogël,
vapa të dobëson kur ke qenë në një
spital për një kohë të gjatë. Por ti më përçmon mua, i vogël
nënë, edhe nëse emri im është Willi.”

Ajo nuk u përgjigj fare. Eci pranë tij dhe
mbante pakon e bërë nga copa gri. Ai bëri vetëm
përparim i ngadaltë dhe asaj shpesh i duhej ta mbështeste atë.

“Është mirë të të marrin në krahë kështu. Faleminderit, nënë e vogël.”
Sikur të ishe kaq i sjellshëm dhe të më tregoje se cilin tren dua
duhet të shkoj në Karlshorst. Nuk di të orientohem.
këtu. Një kushëri i linjave të mia në Karlshorst. Ku duhet
një herë, nëse dikush nuk ka më shtëpi, por ka leje, ndoshta
përgjithmonë… për dorën time… shiko, nënë e vogël!”

Machine Translated by Google

"Nënë e vogël" ishte ajo që dëgjoi. Gishtat e saj rrëshqitën mbi kyçin e ngurtë, me përkëdhelje, me kujdes. “Eja, eja” djalosh. Vetëm përgjatë rrugës këtu dhe pastaj jemi atje.”

Ai ngriti kokën me dyshim. “Jemi tashmë në Karlshorst?

"Jo, djali im, aty është shtëpia!"

"Shtëpi?"

Ai e përsëriti fjalën e pakonceptueshme. Çfarë po ndodhte? me gruan e çuditshme? Ndoshta ajo nuk ishte plotësisht e saktë në kokë? Por mënyra se si ajo foli dhe e shikoi, askush nuk e kishte parë kurrë në atë mënyrë gjithë jetën e tij të varfër dhe jetime.

"Por unë në të vërtetë jam dikush tjetër..."

«Eja, burrë!» këmbënguli ajo dhe lotët i rrodhën. pas një mpirjeje të gjatë për herë të parë në një qetësi, lumi shëlbues. "Willi im mungon, dhe sot është i tiji ditëlindjen. Kam vënë li të freskët në shtratin e tij dhe kam pjekur një tortë me qershi. Dhe, mirë… mirë mendova, doja… hajde, djali im, ti nuk ke nënë dhe unë nuk kam bir. Kjo shkon mirë. së bashku.”

Kështu që ushtari i ri, i çuditshëm dhe i pastrehë shkoi me të. Ai ecte si fitimtar pavarësisht këmbës së çalë.

Nëna Shroder kishte diçka për të cilën të kujdesej dhe për të dashuri, dhe kjo është gjëja më e nevojshme për një grua.

Machine Translated by Google

Viti i Publikimit

1942

Machine Translated by Google

Steward Chamberlain i Houstonit

Houston Steward Chamberlain lindi në shtator.
9, 1855 në Southsea pranë Portsmouth në Angli. Rinia e tij
fillimisht e kaloi në Versajë. Pasi ndryshoi qëndrime në vende të
ndryshme, veçanërisht në Zvicër, ai jetoi në Gjermani që nga viti
1885. Në vitin 1908, Chamberlain
u martua me Eva Wagner, vajzën më të vogël të Richardit
Wagner. Në vitin 1909 ai u zhvendos në Bayreuth, ku jetoi deri në
vdekjen e tij më 9 janar 1927.

Nga arsimi dhe profesioni, Chamberlain ishte një
shkencëtar natyror. Si i tillë, ai shkroi veprën e parë themelore
punon rreth rolit të racave njerëzore në rrjedhën e
histori. Me këtë vepër ai fitoi gjithashtu një vlerësim pa paragjykime
të thelbit gjerman, misionit të saj politik në
botën. Fakti që ky ishte zëri i një të huaji,
veçanërisht ajo e një anglezi të arsyeshëm nga një prej
familjet e shquara të ishullit, rritën peshën e shkrimeve të tij. Me to
Chamberlain nxitoi përpara
kohën e tij, dhe gjithashtu mbeti i keqkuptuar në
Gjermania e fillimit të shekullit. Adolf Hitleri shkroi në
1924 në “Mein Kampf” që zyrat zyrtare të qeverisë gjermane
anashkaluan me indiferencë dijeninë e njëfarë Steward Chamberlain
nga Hjustoni.

Machine Translated by Google

Ky fakt nuk mund ta trondiste Chamberlain më shumë sesa Fatkeqësia e Gjermanisë në Luftën e Dytë Botërore. Deri në vdekjen e tij, ai mbeti i bindur për misionin e madh të Sipas mendimit të tij, vetëm në Rajh mund të të shfaqet një kundërshtar i madh dhe efektiv kundër Çifutërisë Botërore dhe kështu të fillojë shpëtimi i njerëzve të mbetur.

Machine Translated by Google

Toka e Lirisë

nga Houston Steward Chamberlain

Gjatë Luftës së Dytë Botërore, një nga të paktët anglezë të lirë, Houston Steward Chamberlain, shkroi si më poshtë: nën titullin *Botëkuptimi Gjerman:*

Është më e rëndësishme që një mënyrë e arsyeshme, plotësisht Anglez me bindje liberale, i cili, megjithatë, kishte një njohuri të madhe dhe të bazuar thellë - *John Stuart Mill* - deklaroi rreth mesit të shekullit të 19-tëth shekulli:

"Vetëm në Gjermani e dimë se çfarë është liria e..." shpirti është!" Ju lutem ta vini re mirë: "vetëm në Gjermani!" Ky ishte një urtar i ndershëm! Ai konfirmon atë që gjermanët më të mirë e kanë ditur dhe thënë, por atë që shumë prej nesh - të joshur nga pasioni politik, të mashtruar dhe të verbër mendërisht të ngjyrave - nuk e di, nuk e kuptoj dhe nuk dua të pranoj: se Gjermania e vetme në tokë është streha e një liri e vërtetë… Kjo liri vjen në tokë nga disa burra si një pronë e shpirtit. Nuk mund të dhurohet ose të merret.

Njeriu është i lirë, nuk bëhet i lirë - nëse nuk bëhet pikëpamjet si një "bërje" e zhvillimit të farës drejt lulëzimit, i cili ndoshta ngadalësohet ose shtypet nga

Machine Translated by Google

pengesa të jashtme. Askush nuk mund t'i japë liri një tjetri, por mund t'i tregojë rrugën drejt saj.

Klopstoku ynë i nderuar jep gjermanishten e saktë përkufizimin e konceptit kur ai thotë: "Kushdo që vetë mendon, dhe rrallë imiton, është një njeri i lirë." Një i pagabueshëm shenjë e këtij koncepti gjerman të lirisë së brendshme, të vërtetë është respekt i pakushtëzuar për lirinë e të gjithëve njeri… Gëte thotë: "Unë mund të gjej gëzim vetëm tek ai njeri që e di se çfarë është e dobishme për veten dhe për të tjerët, dhe kush punon për të frenuar tekat e tij."

Kjo është pika kryesore! Sepse nëse John Stuart Mill thotë se vetëm në Gjermani kuptohet çfarë lirie e shpirtit është, atëherë mund të shtojmë: se është sepse vetëm në Gjermania e sheh tekat si të kundërtën e lirinë dhe e njeh tekat si shkatërruesin e liri.

Për më tepër, është shumë domethënëse që Goethe thotë: "punon" për të kufizuar tekat e tij… Ato meritojnë të jenë të quajtur të lirë të cilëve u është dhënë tendenca për të luftuar kundër tekat e tyre: për të gjithë lirinë e vërtetë - të individit si dhe e tërësisë - mbështetet në shpatin shkëmbor të vetë-kontroll dhe vetëdrejtim. …Liria gjermane nuk mund të jetë e dhuruar, ajo qëndron si një tipar në shpirt dhe duhet të fitohet nga luftë e brendshme dhe pjekuri e brendshme; është një vepër, një qëndrueshmëri… është një botëkuptim i jetuar. diferencimi i kësaj lirie gjermane është i dukshëm,

Machine Translated by Google

Kudo që mund të kërkojë krahasim: *Francezi,* për shembull - meqenëse i ka dëbuar hugenotët e tij dhe ka vrarë fisnikërinë e tij franko-gjermane - nuk e di fare se çfarë do të thotë koncepti i "lirisë"; përkundrazi, ai e sheh atë thjesht si pafundësinë e tekave të individit, pra të kundërtën e saktë të lirisë së vërtetë.

Kushdo që ka udhëtuar në Francë e ka gjetur atje, në të gjitha... zona, duke përhapur shthurjen.

Përveç kësaj: kushdo që dëshiron *barazi* - dhe ky është pasioni mbizotërues i francezëve - nuk mund të dëshirojë liri; sepse *barazia është sundimi i detyruar i vullnetit rrafshues të shumicës memece,* në ndalimin e çdo dalluese, të veçantë.

duke qenë.

Megjithatë, shumë më interesant është krahasimi me anglezët kryesisht të lidhur me gjakun , të cilët ende sot (1914), mes konfuzionit mbizotërues, për shumicën duket se janë shembulli i mirë i njerëzve të lirë - dhe që gjithashtu e shohin veten si të tillë. Një analizë e mirë i përket provës se anglezët qëndrojnë shumë prapa gjermanëve dhe në realitet kanë vetëm një pamje mashtruese të politikës liri. Si të gjithë njerëzit që lundrojnë në det - siç janë banorët edhe të zonave bregdetare gjermane - ato të formuara vërtet Anglezët zotërojnë në një masë të madhe karakteristikën e vetëbesimit; është një "qëndrim në këmbët e veta" dhe vetëmjaftueshmëri. Në analizë të fundit, kjo kthehet në zakonin e luftës së përditshme kundër shkatërrimit.

Machine Translated by Google

elementë. Kështu rriten trimëria, vigjilenca dhe këmbëngulja. Vetëm një budalla mund ta mohojë se ky popull ka pasur, ka dhe do të vazhdojë të ketë burra të shkëlqyer - sepse rrethanat e dhëna do t'i zhvillojnë vazhdimisht ata.

Një poet skocez i shekullit të 14-të.th shekulli këndoi: “Liria është të të lavdërohet më shumë se gjithë ari i tokës". Pra, shihet se koncepti më fisnik i lirisë mund të janë prodhuar nga tendenca të tilla natyrore. Por historia i drejtoi gjërat ndryshe. Ndërsa Gjermania përjetoi shkollën më të vështirë të sprovave që ka përballuar ndonjëherë një popull dhe kishte më shumë se mundësi të mjaftueshme për të mësuar se si të "kufizonte tekat", Anglia, e rrethuar nga dete mbrojtëse, përjetuan pikërisht të kundërtën: sapo u bë qetësi e brendshme, e gjithë bota mbeti e hapur për plaçkitje dhe shtypje. Parimi udhëheqës ishte Që nga ajo kohë e tutje: anglezët si popull i lirë, të gjithë të tjerët plaçkë e dhënë nga Zoti - qoftë për sot, qoftë për nesër. Që nga ai moment e tutje, politika e Anglisë ishte në thelb plaçkitje. Por ne kemi parë se - sipas botëkuptimit gjerman - liria gjithashtu parakushton respektimi i lirisë së të tjerëve: tashmë nga kjo është treguar se një popull i tillë hajdut mund të të mos jetë vërtet i lirë.

Qeveria e saj parlamentare, shumë e lavdëruar, gjithmonë i ka shërbyer sundimit të një pakice: parlamentit nuk i është lejuar kurrë të drejtojë punët e jashtme, as nuk ka një

Machine Translated by Google

zë vendimtar në lidhje me deklaratat e luftës ose traktatet e paqes; një klikë shumë e vogël zotërinjsh pak a shumë të errët sot sundojnë në mënyrë despotike, burra që qëndrojnë të varur ngushtë nga fuqitë monetare dhe shtypi tërësisht i kalbur dhe kriminal.

Sado të paplota që mund të jenë gjërat në shtetin gjerman (të 1914), qëndron lart mbi malet angleze në
në lidhje me respektin njerëzor, dinjitetin njerëzor dhe lirinë njerëzore. Që nga fillimi, anglezi e kuptoi me liri mungesën e detyrave ndaj shtetit, asgjë më shumë. Tashmë në kulmin e revolucionit të madh anglez, vepra kryesore "sundimi suprem i

kuvendet popullore" (Lilburne, 1643) deklaruan se
Shërbimi ushtarak i detyruar nuk duhet të futet kurrë,
sepse do të pezullonte lirinë. Çdo moral
Prandaj, mungon lidhja midis individit dhe tërësisë. Mbi këtë bazë, as individi dhe as populli nuk arrijnë liri të vërtetë. Kjo është edhe arsyeja pse anglezët me kënaqësi lejojnë që betejat e tyre të zhvillohen nga të huajt - në Evropë zakonisht nga gjermanët, në Azi nga...
indianët; anglezi ishte indiferent ndaj gjithçkaje si
për sa kohë që ai mund të sillte përsëri thesaret e tij të pamatshme pas murit të valëve rreth ishullit të tij në siguri. Historia e zgjerimit të perandorisë angleze është ndoshta më imorale që njihet në historinë botërore. Gjëja më e neveritshme është detyrimi për hipokrizi, e cila ka

Machine Translated by Google

është ngritur në një ligj të jetës. Sepse, ashtu si valët mbrojnë shufrat e saj të arit, ashtu është edhe vullneti për të plaçkitur këtë gjendje. u barrikadua pas një oqeani gënjeshtrash, derisa edhe Shumica e njerëzve të ndershëm nuk e dinë më se cila është e vërteta.

Ajo që përjetojmë në këtë luftë (1914) me habi dhe tronditje - fushata e gënjeshtrave kundër Gjermania është vetëm fruti i fundit i helmuar i shekujve praktikë. Për gjithçka që kemi dëgjuar dhe dëgjojmë për Irlandën, Indinë, Afrikën, Kinën dhe Egjiptin - gjithçka është një gënjeshtër. Kur e gjithë ekzistenca e shtetit mbështetet në gënjeshtra, ku a duhet liria - qoftë e individit, qoftë e popullit - nga vijnë? Individi i anglezit është ende në një nivel të lartë gradë që e do vërtet, fisnik, i sjellshëm - por megjithatë i detyruar ndaj gënjeshtrës. Ai është pra një shërbëtor i privuar nga gjithçka liri e vërtetë e shpirtit, i cili duhet të mbetet gjithmonë me vijën e urdhëruar në të gjitha çështjet publike të fesë dhe shteti.

Sa e madhe është liria gjermane në krahasim! Siç është vënë re shpesh, mund ta përmbledhim si *liri, si të vërtetë. Liria është vërtetësi.* Kushdo që... me të vërtetë, kjo do të thotë plotësisht sipas thelbit të tij, është plotësisht në harmoni me natyrën e tij, ai është i lirë.

Machine Translated by Google

Machine Translated by Google

Besnikëria Finlandeze

nga Yrjoe von Groenhagen

Nuk është rastësi që dikush ia atribuon njeriut nordik
besnikëria si karakteristikë e tij e veçantë. Ashtu si natyra e thjeshtë
dhe serioze, ashtu janë edhe njerëzit e saj: veprimi i thjeshtë, i qartë
i orientuar, përmes fatit të vështirë paksa të vështirë dhe të qëllimshëm,
por megjithatë në të njëjtën kohë plot humor, dhe
mbi të gjitha: besnik. E fortë dhe padyshim fatale është besnikëria
për një njeri të madh dhe për atdheun.

Një përvojë personale duhet të tregojë se sa thellë
tradita dhe fryma e etërve është e rrënjosur në
Fshatarë finlandezë.

Klani ynë zotëronte pronë në një zonë pjellore dhe të bukur në
Finlanda jugore. Në vitin 1888 gjyshi im, si
i fundit prej nesh, u varros pranë kishës mesjetare të
fshat. Sa shumë gjëra kanë ndodhur që nga ajo kohë deri më sot.
Luftime të ashpra për atdheun, dimri
lufta në dimrin e viteve 1939/1940 - dhe pastaj
rindërtimin dhe lulëzimin e një vendi të ri që bëhet i pavarur.
Kështu ndodhi që mezi mbaja mend më kohën dhe botën e gjyshit
tim.

Në vitin 1942, gjatë shërbimit ushtarak, regjimenti im ishte
të vendosur jo shumë larg pronës stërgjyshore të mia

Machine Translated by Google

paraardhësve. Kështu që një pasdite të lirë papritmas bëra
vendimin për të shkuar atje. Dy shokë donin të
më shoqëroni. Ndoshta ishin ende fshatarë gjallë
Kush e njihte gjyshin tim? Mendova veçanërisht për
Saari i vjetër, për të cilin më kishte shkruar babai im. I tiji
klani kishte shërbyer për shumë breza në pronat tona. Në
Në hyrje të fshatit pa një plak të ulur në
urë, duke pirë duhan një pipë dhe duke shikuar me mendime drejt
distanca. Ai ishte tashmë 80 vjeç, nëse jo më shumë,
por ai ishte aq i fortë sa një pemë që kishte lëshuar rrënjët e saj aq shumë
thellë në tokë saqë asnjë stuhi nuk mund ta rrëzonte. Shkova te
dhe e pyeti nëse një fshatar me emrin Saari ishte ende
gjallë, dhe nëse po, ku mund ta takonte dikush. Thellësisht i tij
sytë e vendosur nën vetullat e bardha hedhin një vështrim murmuritës
tek unë. Fytyra e tij u ngurtësua para këtyre të huajve dhe na
shikoi të treve me mosbesim.

"Çfarë do atëherë prej tij?"

"Ne vetëm duam ta vizitojmë dhe të flasim me të."

«Po për çfarë?» gromëriti zëri i ashpër.

"Epo, nëse duhet ta dish patjetër! Emri im është
Unë dhe Groenhagen duam të dimë nëse ka ende fshatarë
këtu që e njihte gjyshin tim."

Sikur një perde e errët i ra nga fytyra, ai buzëqeshi, po
shkëlqeu nga gëzimi.

"Zot i dashur", fjalët i dolën shpejt nga goja. "Unë, unë

Machine Translated by Google

jam Saari - dhe ti - ti je nga Groenhagen! Se unë
duhet ta përjetosh akoma një gjë të tillë! Mendonim se ti
të gjithë kishin vdekur, sepse asnjëri prej jush nuk erdhi këtu. Si
e kënaqur që gruaja ime do të jetë! Eja, eja!" Ai na çoi në shtëpi,
pothuajse kërceu nga gëzimi. Gruaja e tij shpërtheu në lot
gëzimi: sa më gjatë më shikonte, aq më i bollshëm
ato rrjedhën.

Na u desh të uleshim dhe të flisnim me plakun ndërsa
gruaja caktoi vendet në "dhomën e zotërinjve". Për mua
për habi, pashë vetëm tre vende të vendosura në tavolinë - për mua
shokët dhe unë.

"Po ti? A nuk do të hash edhe ti?"

"Oh, jo. Ne vetëm do të shikojmë dhe do të kënaqemi ndërsa
për sa kohë që të shijon mirë."

Nuk pritëm të na pyesnin përsëri, përkundrazi hëngrëm me
oreks të mirë. Të moshuarit u ulën pranë njëri-tjetrit,
lëkundej para dhe mbrapa dhe na shikonte me gëzim.

Lajmi për mbërritjen tonë u përhap si zjarri në të gjithë vendin.
fshatin, falë gruas së moshuar. Nuk zgjati shumë
para se të vinin një duzinë fshatarësh të vjetër, të cilët
e njihja gjyshin tim. Duart e forta të fshatarëve të vjetër
u shtri drejt meje me mirëseardhje dhe lot të kthjellët gëzimi
rrjedhën nëpër fytyrat e të moshuarve të ndershëm e zemërmirë
njerëz. Secili kishte sjellë me vete ndonjë kujtim të
kujtimi i paraardhësve të mi - gjithashtu i ruajtur me kujdes

Machine Translated by Google

fotografi dhe imazhe nga gazetat dhe
revista, në të cilat ata panë me krenari një nga "të tyret"
Groenhagens.

Të moshuarit ishin ulur rreth meje. Pavarësisht kërkesave të mia, unë
nuk mundi t'i bindte ata të zinin një vend në të njëjtën kohë
tryezë. Sipas zakonit të vjetër, ata më ofruan ushqim dhe
pije, më e mira që kishin pasur. Vakti ishte si një gosti.
Gjithçka ishte në dispozicion për mua, sepse i njëjti gjak
rrjedhën në mua si në njeriun që kishin dashur dhe
të respektuar në rininë e tyre.

"Dhe tani, djalosh, do të shkojmë te varri yt..."
gjyshi."

Përpara meje nuk ishte varri i një njeriu të harruar.
Guri i granitit ishte i lëmuar si i ri dhe i ndritshëm
lulet rriteshin përreth saj. Nuk mund ta fshihja sa i emocionuar isha
ishte.

"Por, Saari, kush është kujdesur për varrin?"

Plaku më shikoi dhe e kuptoi që ai e bëri
nuk e kuptoj pyetjen. "Kush kujdeset për të? Ne, imja
unë dhe gruaja ime, natyrisht. Gruaja ime lan dhe lustron
gur çdo pranverë, dhe çdo të diel sjellim të reja
lule."

Gjyshi im kishte vdekur në vitin 1888. Që nga
fillimi i shekullit askush nga familja nuk kishte

Machine Translated by Google

isha në gjendje të kujdesesha për varrin. Kishin kaluar tridhjetë vjet, unë u turpërua.

A duhet ta falënderoj? Saari nuk do ta kishte kuptuar.

Vepra e tij i dukej aq e qartë sa ishte

pa kuptim ta diskutoja. Thjesht ia dhashë dorën në heshtje plakut, atij

dhe gruas së tij, dhe premtova të

kthim.

Disa vite më vonë, shërbëtori besnik shkoi në shtëpi aty.

ushtri e madhe. Pranë varrit të gjyshit tim qëndron një

gur i thjeshtë me mbishkrimin:

Veikko Saari

Machine Translated by Google

Gjendja e Evropës në shekullin e ardhshëm do të ndryshojë përsëri
kultivoni virtytet burrërore: sepse njeriu do të jetojë në
rrezik i vazhdueshëm. 'Detyra ushtarake universale' është tashmë
sot antidoti i veçantë kundër feminitetit të
ide demokratike: që dalin nga lufta e
kombe.

- Fridrih Niçe

Machine Translated by Google

Finlanda 1918/1919

Lart në verilindjen më të largët të asaj kohe më të vogël
Evropa, populli i vogël i finlandezëve, i cili deri atëherë ishte
nën zgjedhën ruse, u revoltuan në vitin 1917 pas
Shpërthimi i bolshevizmit në Rusi.

Në këtë mënyrë, ajo e afirmoi qartë Evropën dhe u bë më e mira e saj.
bastion verilindor kundër Azisë.

Në vitin 1918, liria tashmë e fituar ishte, veçanërisht në
bregdeti jugperëndimor finlandez, i kërcënuar nga të fuqishmet
Pushtimet bolshevike.

Gjatë kësaj periudhe, populli gjerman, duke vuajtur nga një
bllokada ndërkombëtare hebraike kundër urisë, po luftonte shumë
beteja të ashpra në perëndim, lindje dhe jug të Evropës si
si dhe në Lindjen e Afërt dhe Afrikë.

Gjermania nuk mundi t'i shikonte finlandezët me guxim.
duke afirmuar Evropën, duke u dorëzuar përsëri në një
skllavërisë.

Gjermania nuk mund t'i lejonte bolshevikët, tashmë
u zmbraps nga Deti Baltik Juglindor, për të fituar tani një
mbajeni në veri të Detit Baltik.

Për më tepër, një përparim i sovjetikëve në veri
Finlanda do të kishte vendosur një lidhje me Anglinë nëpërmjet veriut.
Suedia dhe Norvegjia veriore - për kohët e ardhshme dhe

Machine Translated by Google

rrethana të tjera politike - në sferën e
e mundur.

Se çfarë do të thotë kjo është mësuar plotësisht nga
Burra të Waffen-SS të stacionuar në veriun e largët.

Në kundërshtim me të gjitha truket e gjermanit bashkëkohor
Partia Marksiste dhe zyrat qeveritare, Supreme
Komanda e Ushtrisë Gjermane vendosi të ndihmonte Finlandën.
Gjenerali Ludendorff përmblodhi arsyet për këtë - për
E ardhmja e Evropës kaq vendimtare - vendim me sa vijon
fjalët: “I kam marrë të gjitha vendimet e mia me kokën time;
vendimin për të ndihmuar Finlandën e kam marrë me kokën time
dhe me zemrën time!”

Machine Translated by Google

Kalorësit e Shtëpisë Gjermane

Kalorësit Teutonikë jo vetëm që fituan tokën përgjatë rrjedha e poshtme e lumit Vistula, duke përfshirë Prusinë Lindore; Ata gjithashtu shtuan provincat baltike në verilindje, Pomerania dhe provinca e re në perëndim të tyre zotërime.

Këta kalorës fillimisht e siguruan territorin e tyre ushtarakisht. Por burrat që dinin të përdornin shpatën ishin gjithashtu administratorë të aftë dhe mbi të gjitha ekspertë në bujqësi. Ata e dinin se parmenda duhej të ndiqte shpatë nëse territori i tyre shtetëror do të fitohej dhe ruhej për Gjermanizmin.

Që Prusia Lindore të mund të mbetej gjermane përmes shekuj edhe në kushtet më të vështira, që ajo mbi të gjitha gjatë Traktatit diktatorial të Versajës nuk hoqi dorë nga asgjë nga etnia e saj, mund t'i falënderohet aktivitetet kolonizuese të atyre fshatarëve që themeluan fermat e tyre nën mbrojtjen e Kalorësit Teutonikë.

170 vjet pas hapjes së parë të artit lindor gjerman provincat, toka e urdhrit strehonte tashmë 750,000 njerëz. Kjo ishte, e matur kundrejt transportit

Machine Translated by Google

dhe parakushtet ekonomike të asaj kohe, një
arritje e paparë.

Gjatë themelimit dhe zhvillimit të të riut
fshatra, urdhri përdori burra sipërmarrës që udhëhoqën
fshatarët, së bashku me familjet e tyre, nga Reich
territor.

Për përpjekjet e tyre, këta burra morën grante të mëdha tokash.
si dhe pozicionin e kryetarit të fshatit, i cili ishte
të trashëguara nga pasardhësit e tyre.

Shpesh ata merrnin edhe të ashtuquajturat privilegje të dobishme,
siç është licenca për shitjen e pijeve dehëse ose mulliri i fshatit.

Fshatarët morën ferma me dy “hufen” flamande,
që do të thotë 30 deri në 35 hektarë. Një fshat normalisht
përbëhej nga dhjetë vendbanime. Secili prej tyre zotëronte një
pronar; ato ishin të trashëgueshme sipas ligjit gjerman.

Në fillim, fermat ishin të përjashtuara nga taksat. Pronarët e tyre
nuk ishin të detyruar të paguanin para ose produkte natyrore për
urdhri. Fshatarët ishin të detyruar të kryenin shërbim ushtarak.
në milici dhe duhej të kontribuonte në ndërtim
dhe mirëmbajtjen e fortifikimeve. Përgjegjësia për
përmbushja e saktë e dorëzimit pas skadimit
të viteve të lira, për kryerjen e shërbimeve publike,
dhe për përgatitjet dhe kujdesin profesional të
ara, pushoi me kryetarin e fshatit.

Machine Translated by Google

Sado të thjeshta që ishin në thelb rregulloret e marrëdhënieve administrative, aq të paprecedentë ishin pengesat me të cilat përballej fshatari gjerman atje lart - pa mjetet e dobishme të së tashmes, larg nga
atdheun dhe vetë - duhej ta kapërcente. Jo vetëm që duhej të pastronte pyjet, të thante kënetat dhe të çacidizonte livadhet, por edhe përtej kësaj duhej të bëhej zot mbi pasigurinë e tokës së huaj, mbi mosbesimin dhe
armiqësinë e banorëve të saj.

Nëse megjithatë konsolidimi ekonomik dhe populloro
e kësaj zone vazhdoi kaq shpejt, dhe nëse në një kulm pesë fshatra u themeluan dhe u pushtuan nga fshatarët në dhjetë
ditë, atëherë kjo është dëshmi e shpirtit sipërmarrës të
fshatarët e të gjitha fiseve gjermane, si dhe për arritjen organizative dhe ushtarake të Urdhrit të Kalorësve Teutonikë.

Machine Translated by Google

Beteja për Annabergun
21 maj 1921

Silezia e Sipërme

I kërcënuar nga të dyja anët nga Piles dhe Çekët, Silesia u zgjerua shumë në lindje pas Luftës së Dytë Botërore.

Është një tokë thjesht gjermane; fushat e saj japin prodhim të bollshëm. prodhojnë, minierat e saj të zinkut dhe qymyrit i përkasin Evropës më i madhi.

Një Silezi në duart e gjermanëve do t'i pengonte polakët sulme kundër Prusisë Lindore dhe Perëndimore, si dhe sulme kundër Saksonisë nga çekët e atëhershëm të kontrolluar nga Aleatët.

Kjo pykë gjermane ishte, për nga pozicioni i saj, tashmë e rëndësi vendimtare për mbrojtjen e një linje që vepron nga Stettin në Berlin, Leipzig dhe Mynih.

Natyrisht, polakët dhe çekët ishin të vetëdijshëm për këtë. rëndësia strategjike e Silesisë.

Dhe kështu, në kohën e lodhjes më të madhe të Gjermanisë pas Luftës së Dytë Botërore - dhe nën mbrojtjen e Trupat aleate të stacionuara atje - pjesë të Silezisë u copëtuan larg nga çekët dhe polakët edhe para se populli-plebishiti. Edhe provinca prusiane e Posenit - për shkak të virtytit të pozicionit të saj dhe zgjerimit të madh të një fortifikimi të Pykë gjermane në përmbytjen sllave - u vodh nga Reich dhe iu dha Polonisë pa një referendum.

Machine Translated by Google

Armiqtë ishin të zhgënjyer nga rezultati i plebishiti në zonat kufitare të Silezisë së Sipërme lindore. Pavarësisht terrorit më të keq para plebishitit, deri tani Pjesa më e madhe e popullsisë vendosi për Gjermaninë.

Ushtarët e rinj dhe të vjetër, të cilët ishin kthyer nga Lufta Botërore, sapo kishin filluar të krijonin një jetë të re themel si fshatarë, në fabrika ose në universitetet.

Pikërisht në mes të kësaj pune paqësore erdhi lajmi se udhëheqësi polak Korfanty - për herë të tretë, por këtë herë me mbështetjen e qeverisë së tij dhe të ushtria polake - kishte ndërmarrë një sulm kundër - ende Gjermane - Silesia. Qëllimi i tij ishte të pushtonte të gjithë Silesia për Poloninë, e cila në atë kohë - pa asnjë ushtri mbrojtje - dukej se ishte e pafuqishme kundër polakëve epsh për grabitje.

Ky do të kishte qenë momenti për një të ashtuquajtur qeveria e Rajhut gjerman do të thërriste armët. Por e kuqja dhe sundimtarët reaksionarë në Berlin kërcitën thembrat në përballë vrenjtjes së ambasadorit francez. Pa veprim ata në fillim i lanë gjërat të ndiqnin rrjedhën e tyre.

«Silesia e Sipërme, po, e gjithë Silezia është në rrezik!» thirri. si një britmë nëpër tokat gjermane, pavarësisht heshtjes së shtypi i kuq-reaksionar.

Shumë prej nesh nuk e kishin parë ende këtë tokë madhështore.

Machine Translated by Google

Rëndësia ekonomike dhe strategjike e kësaj gjermane krahu që shtrihej drejt lindjes, megjithatë, ishte tashmë instinktivisht të qarta për ne. Pasuritë e mëdha të tokës dhe roli i saj ekonomik, nga ana tjetër, ishte më pak vendimtar për ne ushtarët e rinj.

Ishte çështje nderi.

Kështu që vullnetarë nga të gjitha anët e Gjermanisë vërshuan, veçanërisht nga Bavaria, Hamburgu dhe vetë Silezia.

Ndërkohë, megjithatë, presioni nga Aleatët mbi qeveria në Berlin ishte rritur aq shumë saqë u përpoqën të parandalonin formimin e njësive vullnetare.

Vetëm me vështirësitë dhe përdorimin më të madh të çdo hileja ishin njësitë dhe individët në gjendje të arrinin zonë e kontestuar.

Pajisjet e tyre ishin jashtëzakonisht të mangëta. Mbi të gjitha, armët e rënda të këmbësorisë dhe artileria u zhdukën pothuajse tërësisht mungon. Ushtarë të vjetër dhe me përvojë nga Lufta e Dytë Botërore kishin vullnetarë të rinj, mezi të trajnuar pranë tyre,

Por të gjithë ishin të pushtuar nga një vullnet - shumë më tepër sesa thjesht mbrojtje, për të asgjësuar armikun që kishte depërtuar tashmë kaq thellë në tokën gjermane.

Kundër udhëzimeve të rrepta të atyre që kanë shumë frikë Qeveria e sistemit të Berlinit, batalionet vullnetare marshuan drejt pozicioneve të tyre të nisjes gjatë natës së 20 maj deri më 21 maj.

Machine Translated by Google

Annaberg u mor në luftime të ashpra. Prej tij burrat panë larg në tokë, në jug drejt Koselit në lumi Oder dhe në lindje drejt pjesës së sipërme të gjerë Zonat industriale të Silezisë.

Lartësia dominuese ishte në duart e gjermanëve, të vjetrit pikë referimi e të gjithë Silezisë!

Efekti mbi polakët ishte shkatërrues. Periudha e Bastisjet polake kundër territorit të Rajhut morën fund.

Mbi të gjithë Gjermaninë - të cilën vitet e mëparshme e kishin përjetoi degradim pas degradimi - megjithatë, rrezja e parë e ëmbël e dritës së diellit shkëlqeu nëpër errësirë re të dendura.

Machine Translated by Google

Vullneti i Jetës Gjermane

Çdo luftë është një gjakderdhje e gjakut më të mirë. Shumë Fitorja e armëve ishte njëkohësisht një disfatë shkatërruese të forcës jetësore dhe të gjakut të një populli.

Në këtë drejtim, vdekja për fat të keq e domosdoshme e Burrat më të mirë, sado e trishtueshme të jetë, nuk janë më të këqijtë pjesë.

Shumë më keq është mungesa e fëmijëve të paedukuar gjatë luftës nga të mbijetuarit dhe pas luftës nga i vdekur.

Dhurata më e madhe për vejushën e të rënëve është gjithmonë fëmija i burrit që ajo ka dashur.

Nuk duam kurrë të harrojmë fitoren e shpatës dhe gjaku i derdhur nga ushtarët tanë nuk do të kishte një qëllim, nëse fitorja e fëmijës dhe kolonizimi i toka e re nuk e ndoqi.

Nga urdhri i Reichsfuehrer SS

të 28 tetorit 1939 për të gjithë SS-in dhe policinë

Machine Translated by Google

Yamato

nga Kazuichi Miura

Yamato është emri i një province japoneze. Sepse ushtarë të jashtëzakonshëm japonezë kanë dalë nga kjo zonë, emri Yamato është bërë simbol i guxim dhe përmbushje të detyrës. Asgjë nuk mund të jetë thjesht të marrë nga një popull i huaj te populli i vet. Por ne mund të mësojmë nga shembulli japonez se si guximi dhe Trimëria i ka rrënjët në ndjenjën fetare.

Ndodhi në vitin 1932 sipas kohës perëndimore që një Majori japonez, i plagosur gjatë luftimeve për Shangai, humbi ndjenjat dhe kështu pati edhe fatkeqësinë. të binte në duart e armikut. Më pas ai ishte u çlirua nga trupat japoneze që përparonin dhe u mor Një ditë shtypi raportoi se një major kishte pretenduar vetëvrasje pikërisht në vendin ku kishte qenë i zënë rob.

Çfarë na tregon kjo ngjarje? Thjesht sepse ai kishte i plagosur dhe pa ndjenja, oficeri kishte qenë u mor rob; a ishte kjo një turp për një luftëtar? Pse i dha fund jetës në vend që të vazhdonte të luftonte për atdheun e tij, dhe duke i shërbyer asaj me njohuritë, përvojën, guximin e tij

Machine Translated by Google

dhe shpirti? Vetëm nga shpirti Yamato, ai shpirt i njeriut japonez, mund të shpjegohet sjellja e tij.

Në sagat e Japonisë perëndimore, tradita e shpirtit të kalorësit të fortë është veçanërisht e gjallë; themeli
Për edukimin shpirtëror të kalorësit të sagës mund të gjendet në librin "Hagakure", një vepër rreth kodit të kalorësit, ku shkruhet: "Nëse duhet të zgjidhni midis dy rrugëve - jetës ose vdekjes - zgjidhni të dytën". Majori,
i cili e mbante këtë mësim thellë brenda vetes, shkoi
rrugën e vdekjes. Por pse duhet ta kërkojmë vdekjen?

Në kodin e kalorësve të luftëtarëve japonezë të sotëm, "Senjinkum" ose mësimet e kampit të luftës, është
shkruar: "Duke jetuar, nuk duhet ta mbash kurrë turpin e
i burgosur; pas vdekjes nuk duhet të lësh pas reputacionin e keq të fajit dhe të fatkeqësisë." Që nga kohërat e lashta në Japoni shihet si një turp i madh të jetosh në robëri;
njëri duhet të vdesë i pari.

Në luftën moderne - përveç në kohët e vjetra - të sigurta
rrethanat në të cilat dikush kapet mund të jenë të pashmangshme. Sigurisht që mund të jetë i mendimit se dikush
nuk është e thënë domosdoshmërisht të vdesësh pasi të kesh bërë tënden detyrë me armë moderne shumë të përparuara - po, e kryer
më i miri i dikujt - dhe që i shërben vendit të tij shumë më mirë duke mbetur gjallë dhe duke përmbushur thirrjen e tij - qoftë ajo në
në luftë apo në paqe. Një pikëpamje e tillë ka një justifikim të caktuar;

Machine Translated by Google

por ushtari japonez mendon ndryshe: Nëse ai jeton
në turpin e robërisë, kjo do të thotë se ai nuk luftoi për të
vdekjen, se ai ende kishte mundësi të luftonte, dhe ai është i mbushur
me keqardhjen më të thellë që nuk e bëri
luftoni deri në vdekje për Tennon, atdheun dhe popullin.

"Qoftë në det, ku uji i detit pagëzon trupin tim,
qoftë në tokë, ku myshku më mbulon kockat në male,
vetëm me sundimtarin e madh dua të luftoj
pa menduar fare për veten time."

Ashtu si kjo këngë e lashtë, të cilën e këndojmë përsëri dhe
përsëri, sjell në shprehje, është krejtësisht e pakonceptueshme
që ushtari të kthehet në jetë. Lord Nelson tha në të tijin
vdekja: "Falë Zotit, e kam bërë detyrën time"; megjithatë, japonezët
nuk luftojnë vetëm për hir të detyrës, por në
për të sakrifikuar jetën e tij. Erwin Baelz, një nga më të mirët
autoritetet mbi Japoninë, raporton një nga përvojat e tij
nga periudha e Luftës Ruso-Japoneze: Një japonez
një i njohur e vizitoi atë me djalin e tij, i cili më pas
mëngjes duhej të paraqitej në front. Pas
i riu ishte larguar, Dr. Baelz bisedoi me të tijin
një njohës për luftën; plaku i tha atij se
Ai kishte humbur djalin e tij më të madh katër vjet më parë gjatë
Rebelimi i Boksierëve dhe tani kishte dërguar të dytin në luftë. Ai
vazhdoi duke thënë se stema e tij e nderuar familjare tani do të

Machine Translated by Google

nuk kishte më dikë që ta vazhdonte, sepse nuk kishte më djem. Baelz i tha me ngushëllim: “Jo të gjithë ata që shkojnë në front janë të destinuar të bien; besoj se djali yt do të kthehet me nder të madh ushtarak.” Babai i moshuar
tundi kokën dhe u përgjigj: “Jo, djali im do të shkojë në
betejë për të gjetur vdekjen e një heroi, jo për të
"kthehuni të gjallë." Erwin Baelz vuri në dukje: Ato ishin fjalë të qeta, që i përshtateshin një filozofi.

Ky qëndrim është arsyeja e vërtetë pse Japonia ka
më parë nuk humbi asnjë luftë dhe në luftën e tanishme në Greater Edhe Azia Lindore ka arritur suksese të tilla të mrekullueshme.
nuk është gjë tjetër veçse një vepër e vendosur për të - në masën më të vogël nëndetëse të imagjinueshme - sulmojnë dhe fundosin më të fuqishmet anije luftarake të flotës amerikane. Vetëshkatërrimi i fluturuesve japonezë ka për qëllim që ta shohin veten si pjesë të ngarkesës së bombave dhe të zhyten në armikun, në
për të përmbushur thirrjen e tyre. Më 12 dhjetor th të vitit të kaluar, Shtabi Perandorak raportoi se nëntë nga dhjetë aeroplanë detarë e kishin shkatërruar veten me sukses.

Ky shpirt heroik është ai që mbron Perandorinë Japoneze;
ky shpirt heroik i mundësoi ushtrisë japoneze që tashmë ishte në vitet 1274 dhe 1281 - me vetëm 50,000 burra kundër
Mongolët shumë më superiorë, të cilët numëronin rreth 150,000 burra - për t'i mposhtur ata me forcë dhe për t'i luftuar ata.
sulm i tmerrshëm. Në Luftën Sino-Japoneze të viteve 1894/1895

Machine Translated by Google

dhe lufta ruso-japoneze e viteve 1904/1905, fitoret e shkëlqyera të Japonisë u prodhuan nga ky shpirt. Dhe ata ushtarë, gjithashtu, që sot luftojnë në hapësirën e pafundme të Paqësorit në tokë, në det dhe në ajër, janë të gjithë të përgatitur.
për të mbrojtur atdheun e tyre deri në fund dhe për të hyrë në radhët e perëndive.

Ata që e quajnë një fatalizëm të tillë shpirtëror dhe e shohin atë si shpërfillje të pakuptimtë të jetës së çmuar njerëzore janë larg të kuptuarit e shpirtit të ushtarit japonez. Guximi
Aktet e armëve të ushtarëve japonezë janë manifestime të këtij shpirti të fuqishëm, i cili punon për vazhdimësinë dhe nderin e Rajhut, për drejtësi dhe për paqe të vërtetë.

Do të ishte gjithashtu një gabim i pafalshëm të shihnim gjurmën më të vogël të brutalitetit primitiv në këtë frymë.
Dashuria e japonezit për lulet është e njohur. Megjithatë, estetika e tij nuk e lejon të kërkojë lulen.
vetëm, përkundrazi ai vlerëson bashkimin organik të gjetheve dhe degë; prandaj ai kurrë nuk e pret lulen, por
e lë atë në degë. Qytetërimi japonez jo vetëm që i ka dhënë popullit të tij një gatishmëri të lartë për sakrificë, por edhe
dhembshuri e ndjeshme. Kjo dhembshuri shfaqet në
sjellja e ushtarit japonez ndaj armikut,
veçanërisht ai i kapur. Ja një shembull bindës nga Mesjeta: Në vitin 1184, gjatë
një luftë civile e hidhur, luftëtari i shkëlqyer Kumagai e mundi

Machine Translated by Google

një kalorës nga kampi armik, Atsumori, dhe, sipas zakonit të luftës së asaj periudhe, ia mori kokën. Atsumori mezi ishte 20 vjeç, dhe Kumagai - thellësisht i shqetësuar nga vdekja e tij e hershme - e la mënjanë shpatën, e la kalorësin kastë dhe u bë prift, me qëllim që ta kalonte jetën si i tillë me lutje për mirëqenien e shpirtit të
i rënë.

Gjatë Luftës së mëparshme Botërore, vullnetarët japonezë duke shërbyer në ushtrinë kanadeze përfundoi në detyrë në frontin perëndimor; midis tyre ishte një vullnetar me emrin Isomura, i cili gjatë një sulmi hasi një gjerman të plagosur. Me anë të gjesteve, i plagosuri e la Isomurën të
e dija që kishte një etje të tmerrshme, dhe pa hezitim Isomura i dha një pije nga kantina e tij, e cila ende kishte një sasi të vogël uji të çmuar brenda.
Ndërkohë, kishte dalë një ushtar britanik, i cili sulmoi gjermanin e plagosur me bajonetën e tij. Isomura e hodhi veten midis tyre dhe thirri: "A nuk e shihni që burri është plagosur rëndë?" - "E çfarë pastaj", u përgjigj
Britaniku, "i plagosur apo jo, çdo armik që vritet është i yni" fitim." - “Ku është bamirësia juaj e krishterë?” - “E lashë në “Në shtëpi kur shkova në luftë”, u përgjigj britaniku.

Po kështu, gjatë Luftës së Dytë Botërore, vullnetari japonez Morooka dëgjoi një kundërshtar jashtëzakonisht të ri. - të cilin e kishte sulmuar me bajonetë - bërtit

Machine Translated by Google

"Nënë!" Kur e dëgjoi këtë fjalë, e dinte se mund të
të mos e vërë bajonetën kundër këtij armiku për herë të dytë, dhe
kështu veproi edhe djali, megjithëse i plagosur,
shpëtohen dhe më vonë kthehen në atdhe.

Japonezët me të vërtetë e konsiderojnë nën dinjitetin e tyre të kapen, por megjithatë kanë një dhembshuri të thellë për të burgosurit që ata vetë marrin. Gjatë luftës ruso-japoneze, shumë rusë
të burgosurit u morën nga Japonia, dhe asnjëri prej tyre nuk do të kujtoni pa mirënjohje trajtimin bujar që u është dhënë në Japoni. Një sjellje e tillë ndaj armikut të plagosur është parë gjithmonë si një virtyt.
në Japoni. Nga historia e tyre është e qartë se koreanët pjesëmarrës në pushtimin mongol që ranë në duart e japonezëve nuk meritonin trajtim të veçantë, por prapëseprapë gjetën një pritje njerëzore. Perandori i
Kora madje e pa të arsyeshme të shprehte mirënjohjen e tij për një gjë të tillë.
trajtim në një letër drejtuar qeverisë japoneze. Duhet të mbahet mend këtu se pushtimi mongol ishte një kërcënim vdekjeprurës për Japoninë dhe popullin e saj. Në ruso-japonezët
Lufta kundër Divizionit të Parë dhe Ushtrisë së Dytë Japoneze kishte detyrën të kujdesej për të burgosurit e parë rusë. Një Inspektimi u urdhërua me qëllim që ushtarët japonezë të njiheshin me uniformat, shenjat dalluese dhe
shenjat e kundërshtarit. Shumë nga ushtarët e rekrutuar të

Machine Translated by Google

megjithatë, një kompani nuk mori pjesë në
inspektim. Konsiderata e mëposhtme u dha si
Arsyeja: Ishte turp të merresha rob si ushtar,
dhe ishte e padurueshme të duhej t'ia tregoje fytyrën dikujt
armiku si i burgosur; samurai e kupton
ndjenjat e samurait dhe ia kursen këtë poshtërim.
Kjo ishte arsyeja pse ushtarët nuk morën pjesë në
inspektimi i të burgosurve rusë. Armiku
oficerët që kishin dhënë urdhrin për të vrarë të gjithë japonezët, madje
të burgosurit mund të mos e kenë kuptuar këtë sjellje të
ushtarët japonezë.

Në një teatër të luftës së tanishme në Azinë e Madhe Lindore,
Filipinet, në fillim të janarit një numër i
Civilët japonezë u masakruan nga trupat amerikane; në
Në historinë e Japonisë, mizori të tilla nuk shfaqen.

Japonezët luftojnë sot për atdheun dhe për të gjithë
njerëz të Azisë së Madhe Lindore, ata luftojnë një luftë të vështirë dhe sakrifice-
luftë e vështirë në të cilën ata paraqesin kërkesat më të vështira
për veten e tyre; megjithatë ata kanë dhembshuri të thellë
për qeniet njerëzore, dhe për shkak të kësaj situate, në
rrjedhën e luftimeve, shumë ngjarje të rëndësishme dhe prekëse
do të shfaqen, të cilat do të hyjnë në historinë e
luftë dhe atje dëshmojnë për frymën e Japonisë,
Yamato Tamashii.

Machine Translated by Google

Dhe nëse kemi besnikëri,

dhe asgjë tjetër në botë,

kjo është e mjaftueshme, dhe askush

qëndron para nesh.

Askush nuk mund të na shajë,

asnjë armik nuk mund të mbajë ritmin,

vdekja nuk mund të korrë

me prerjen e saj të fortë.

Në ty dhe mua dhe të gjithë,

rritet herët dhe vonë,

dhe në mes, ku biem,

aty mbillet.

Dhe nëse kemi besnikëri,

dhe asgjë tjetër në botë,

kjo është e mjaftueshme, dhe askush

qëndron para nesh.

- Hans Baumann

Machine Translated by Google

Më tepër te Djalli në Ferr…

nga Gerhart Schinke

Një ditë vjeshte rrëshqiti në hapësirën e mjegullt të
det. Drita e fundit ra nga pemët dhe errësira tashmë kishte filluar
marshimin e saj nëpër tokë. Mbrëmja erdhi e lagësht dhe e ftohtë. Në
dritaren e hapur të sallës së mbretit të tij qëndronte Ratbod. Një zjarr
digjej në oxhak.
dhe e hodhi dritën e saj mbi figurën e gjatë. Serioze ishin tiparet e
fytyrës së tij këndore, shikimi i të cilit humbi në grinë e mjegullt të
mbrëmjes pa gëzim.

Mbreti përsëriti në mendimet e tij fatin dhe
vuajtjet e ditëve të fundit. Barra ishte e rëndë mbi të
Njeriu i vetmuar e gjykonte veten dhe tokat e tij dhe duhej të mbante
peshën e
fatkeqësi vetëm nëpër netë.

Beteja në Wyk-de-Duerstede kishte humbur. Duke ardhur
brezat do të flasin pa lidhje për të si për të gjitha betejat, do
vini re ngjarjen si çdo ngjarje në luftërat midis njerëzve. Por
Ata kurrë nuk do ta dinë se çfarë mendimesh digjen në mendje
e njeriut që pa lulen e popullit të tij të venitet para se të jetë
kohë! Ata kurrë nuk do ta dinë se si ia theu zemrën kur ai e drejtoi
shpatën e tij vezulluese kundër kokave të bjondes
luftëtarë që luftuan në radhët e armikut.

Machine Translated by Google

Mbreti frizian hodhi kokën përreth dhe nguli sytë për
një kohë të gjatë në zjarr. Dorën e tij e ngriti në ballë.
Nga deti i flakëve dolën figura që qëndronin në këmbë
para syve të tij. Ishte me të vërtetë imazhi i Aldgisl.
Mbreti i vdekur qëndronte sikur të ishte gjallë para tij. Një bisedë
me të filloi:

"Ti deshe ta thyesh armiqësinë me miqësi kur..."
Ti e lejove Willibrordin, priftin, të hynte në tokë. Ti
shpresonte se do ta mbante premtimin.
lajmëtari i besimit të huaj vetëm nxiti trazira dhe
mbjelli urrejtje. Ai e ka shkatërruar Frizianland-in. Pastaj unë mora
në shpatë dhe u thirr në luftë kundër armikut që
kërcënonte lirinë e tokës. Frizianland duhet të jetë i lirë.
ji i lirë si valët e pastra të detit, i lirë si
bubullima kur gjëmon mbi pyje. Por shumë e madhe ishte
numri i armikut. Armiku ka triumfuar,
Dëgjo, i vdekuri, triumfoi!”

Dëshpërimi fliste nga fjalët e tij.

“Fisi po derdh gjak! Forca po pakësohet kundër
dhjetëfish më i fortë, sepse zoti në Romë i kushton gjithmonë
ushtri të reja për pushtimin e pushtetit, armiku
depërton në tokën tonë për të shkatërruar lirinë e
Veri!”

Për një kohë të gjatë në dhomë mbretëroi heshtje.

Machine Translated by Google

Imazhi i mbretit të vdekur dukej më qartë përpara
të syrit të dhimbshëm.

"Unë duhet të ruaj lirinë për tokën, të shpëtoj jetën e..."
populli nga forca e huaj. Po, duhet të mbjellë dhe të ndërtojë,
mbjell farën në tokë pjellore dhe mbron fushat
nga përmbytjet e detit. Frizianland duhet të mbetet,
Digat nuk duhet të fundosen!

"Po, Mbret, Friziana duhet të jetojë! Qëllimi juaj ishte
njësoj si imja. Ti u përpoqe ta pajtoje armikun kur
e pe që ai erdhi në numër më të madh. Unë sfiduesisht
i ofrova shpatën time. A nuk jemi të dy bij të detit, filiza të së njëjtës
tokë? Kush i tregoi atdheut të tij
natyrë origjinale? Willibrord këndon një këngë për ju.
priftërinjtë më mallkojnë, sepse u bëra rezistencë kur
Ata erdhën për të mashtruar popullin tim. Kështu që ata i trazuan
Ushtria frankiste hyri në tokë dhe tani varros të korrat e
gjak që rrjedhi nëpër shpatat tona.

"Dëgjo Aldgisl, dua të ndjek shembullin tënd... nëse mundem."
Peshkopi i Sensit duhet të hyjë në Frizianland. Unë vetë
dua të pranoj pagëzimin! Sepse Frizianland duhet të jetojë!"

Mbreti e nxori shpatën nga milli, doli përpara
në dritën e flakës dhe e mbajti tehun brenda
dritë. Shpata ishte ende e mprehtë, por nuk duhej të ishte
përsëriti se një grup i vogël luftëtarësh sfidues i kundërvihet një
forcë superiore armike me armë. Për hir të jetës, ai

Machine Translated by Google

ishte i vendosur të ofronte paqe. Dhe neveria me të cilën ai e përçmonte perëndinë e kryqëzuar u fundos në këtë orë të dëshpërim.

***

Do të bëhej një fitore e kryqit kur Mbreti i frizianëve, i cili kishte sfiduar mësimet e
kishë për kaq gjatë, mori pagëzimin nga dora e
peshkopi. Duart e priftërinjve - dinakë dhe llogaritës - kishin përgatitur gjithçka shumë mirë. Atje ishte vendi që peshkopi kishte zgjedhur për pagëzimin (pa lutje)
shtëpia qëndronte në Frizianland, në të cilën akti i shenjtë mund të janë kryer); një mëngjes i kthjellët ra mbi tokë.
Burra dhe gra ishin mbledhur së bashku për të përjetuar spektaklin që ofronte kisha. Kryqi prej druri, i ngritur
nga shërbëtorët e kishës, qëndronin lart. Willibrord, i Peshkopi i Utrechtit, erdhi me aleatin e tij Wulfram të Sensit dhe një eskortë nëpër territor. Triumfues në heshtje, lajmëtari i Romës eci drejt vendit të ngritur.
ku do të bëhej pagëzimi i mbretit. Përpara
të të gjithë syve do të derdhej uji i pagëzimit
mbi kokën e mbretit, dhe populli do të dëshmonte se si edhe mbreti më sfidues e pranoi besimin e kryqit.

Machine Translated by Google

Hëmërima e kuajve dhe rrahja e thundrave
njoftoi mbërritjen e tij. Pranë tij hipte Grimoaldi, i tiji
burri i vajzës. Luftëtarët me shtiza dhe fjalët e tyre e ndoqën. Kur mbreti
kërceu nga kali i tij
dhe eci drejt peshkopëve, të cilët tashmë kishin zënë pozicionet e tyre
përgjatë anëve të kryqit të ngritur, gjithë krenaria e veriut shkëlqente
në sytë e tij. Një
luftëtari i pathyer donte të ulte kokën. I paepur ishte
shikimin e tij drejt burrave dhe grave, të cilët qëndronin në heshtje
në një rreth ndërsa i afrohej kryqit.

Wulfram, Peshkopi i Sens, filloi të fliste tani
me zë të lartë që të dëgjohet larg:

“In nomine patris et filii et spiritus sancti! Shihni, është një
kohë e madhe që po afron nëpërmjet përfaqësuesve të Zotit në tokë.
Mbretërit dhe zotërinjtë e fuqishëm fillojnë të dëgjojnë mesazhin e
shpëtimit!”

Me entuziazmin e konvertuesit ai thirri
fjalë:

"Burra dhe gra të Frisianland, si mbreti juaj sot
pranon shpëtimtarin dhe bëhet i krishterë nëpërmjet
pagëzim, kështu që edhe ju duhet të hidheni në këmbët e
të Zotit të Plotfuqishëm, i cili dërgoi të birin në tokë për të
pastroni edhe fajin tuaj, dhe për t'ju shpëtuar nga faji dhe
mallkim!”

Machine Translated by Google

Askush nga ata që qëndronin aty nuk e kuptoi kuptimin e fjalëve. Priftërinjtë qëndronin me këmisha flokësh pas peshkopit që fliste me një vështrim të përulur drejt
tokë. Ushtarë të armatosur frankë qëndronin roje në të djathtë
dhe në të majtë. Kryqi ngrihej lart si një i tmerrshëm
kërcënim.

Syri i Ratbodit u end drejt peshkopit, u ndal në fustanin shumëngjyrësh, pastaj u ngrit dhe takoi shikimin e paqartë të delegati i Romës, u kthye përsëri dhe konfirmoi se
ia tregoi përsëri se sa i ndryshëm është një mbret nga një prift. Pas ballit të lartë u shfaq mendimi: Një pengesë e pakapërcyeshme ndan mbretërit e Gjermanisë
nga priftërinjtë e Romës.

Peshkopi përzieu fjali latine në fjalimin e pagëzimit. Fjalët e ceremonisë fluturuan si zogj nate të hutuar mbi tokë dhe nuk gjetën askund
zemrat e dëgjuesve. Kështu që efekti i tyre humbi si
tym nga temjani. Kulmi i ceremonisë dukej se kishte kaluar. Sytë e Ratbodit mblodhën grupin e popullit të tij me siguri dhe vendosmëri, të cilëve u mungonte nderimi njësoj si ai.
vetë.

Prifti portretizoi shenjtërinë e të pagëzuarve dhe pikturoi mundimin e ferrit të të mallkuarve që nuk donin të dëgjonin fjalën e Kryepriftit në Romë. Tani
Wulfram i Sensit iu drejtua vetë Ratbodit:

Machine Translated by Google

"Merr pra, o Mbret, ujin e pagëzimit, që ti, i çliruar nga të gjitha mëkatet, një ditë të mund të hysh në parajsë me..."
turma besimtarësh, për t'u ulur në të djathtë të të gjithëdijshmit
Zoti nga përjetësia në përjetësi, ndërsa të gjithë ata shkojnë në ferr, që vdesin të papagëzuar."

Pastaj zëri i Ratbodit e ndërpreu peshkopin që fliste.

Ai pyeti në gjuhën e paraardhësve të tij: "Ti ke

thënë, prift, se unë do të shkoj në parajsë nëse unë lejoj veten të pagëzohem? Tani më thuaj, prift, ku janë prindërit e mi, të cilët kanë vdekur dhe nuk kanë qenë kurrë i pagëzuar?!"

Terrori u përhap në radhët e grupit të priftërinjve, sepse akti i shenjtë kishte qenë kaq i papritur ndërpreu. Peshkopi, plotësisht i entuziazmuar nga konvertimi, hodhi fjalët:

"Të gjithë janë me djallin në ferr, sepse ata..."
vdiqën si paganë!"

Pastaj Ratbod e goditi me shqelm tavën prej balte me ujin e shenjtë. kështu që ra përtokë dhe u shpërbë në copa. Dhe
Ai ia hodhi fjalët e tij të lira në fytyrë priftit:

"Atëherë dua t'ju them, prift, se do të preferoja të shkoja në prindërit e mi dhe djalli në ferr sesa me ju priftërinj për të qiell!"

Machine Translated by Google

Viti i Publikimit
1944

Machine Translated by Google

Fronti Evropian

Sa më shumë që kjo luftë i prek popujt evropianë, aq më energjitë që zgjon tek këta njerëz janë më të mëdha dhe vë në lëvizje. Idetë e vjetruara të qeverisjes zhduken nën ndikimin e kësaj lufte sikur të mos kishin ekzistuar kurrë. Përbërja artificiale e shteteve të Traktatit të Versajës është i shtypur, dhe nën vuajtje e lot lind një epokë e re.

Ne vetë jemi vetëm një valë në përmbytjen që po i vë popujt e Evropës në lëvizje. Idetë e racës dhe socializmit po i trondisin popujt e Evropës dhe po i shtyjnë ata drejt formave të reja të jetës shtetërore. Nën ndikimin e përpjekjes bolshevike për zgjerim dhe ligësinë e sulmeve bombarduese të armikut, njerëzit e

Evropa po afrohet në mënyrë të papërmbajtshme me njëra-tjetrën, dhe një Po shfaqet një ndjenjë bashkësie që nuk ka ekzistuar kurrë më parë në kohët e kaluara të prosperitetit të vetëm të dukshëm në Evropë. Do të ishte gabim të krahasohej gjendja e Evropës me atë në të cilën ajo u gjend kur francezët Revolucioni dhe Napoleoni tronditën shtetet dhe popujt.

Në atë kohë, valët e një përmbytjeje revolucionare goditën një Evropës së vjetëruar, pa asnjë ide nën udhëheqjen e Kancelarit reaksionar Metternich, i cili shkatërroi sistemin e paqëndrueshëm dhe të zbrazët të një rrëmuje shtetërore evropiane.

Machine Translated by Google

nën udhëheqjen austriake. Evropa e sotme nuk e gjen veten në një gjendje të ruajtjes dhe mbrojtjes së thjeshtë të së kaluarës. Në atë që është bërë e vetëdijshme për të traditën gjermanike, ajo thyen kufijtë shtetërorë të vjetëruar dhe i bashkon njerëzit përsëri. Bota e vjetër përfaqësohet nga armiku në perëndim dhe në lindje. Kapitalizmi dhe marksizmi janë vetëm majat e sëmura të konceptit të vjetëruar të qëllimit të jetës dhe të vlerës së njeriut. Evropa e Re mbartet nga energjia e ide revolucionare e socializmit dhe racës. Kështu, ajo e gjen veten njëkohësisht në një gjendje mbrojtjeje dhe sulmi: sulmi, sepse i kundërvihet një bote të sëmurë dhe të vjetëruar me një më të mirë. Socializmi nuk është vetëm një proces i brendshëm program i Rajhut, i cili përpiqet për një rend njerëzor mbi bazën e arritjeve, por gjithashtu përmban - parë përtej shtetit - programin e një Rendit të Ri të popujt evropianë në bazë të zhvillimit të lirë të vlerave të tyre folklorike dhe në bazë të historisë së tyre arritje.

Fuqia e Idesë së Rajhut

Në radhët e Waffen-SS sot luftojnë holandezët, Flamandët, valonët, skandinavët, estonezët dhe Letonezët, dhe së shpejti njerëz të tjerë do të veshin rrobat e tyre të zgjuara të rinjtë me të njëjtën uniformë dhe kështu formojnë Evropën

Machine Translated by Google

Përpara nën simbolin SS, i cili ka lindur nga
nevojën e kësaj ore dhe formon themelin e një
rendi që po vjen në Evropë. Kushdo që mund të ketë pasur dyshime
për pikat e forta të idesë korrigjohet kur ai
sot takon holandezë ose estonezë në Waffen-SS, të cilët janë
kampionë më fanatikë dhe të vendosur të
idenë e Rajhut sesa shumë gjermanë brenda Rajhut. Në këtë mënyrë
ne hasim njohjen se shërbimi i këtyre burrave në
lindja është banja e çelikut e idesë së Rajhut. Burrat që
kanë luftuar atje me Rajhun SS gjerman kundër bolshevikëve, kanë
lënë pas gjithçka, të gjitha paragjykimet që ende i pengojnë
bashkëkohësit e tyre të cilët
nuk e kanë ndarë përvojën unike dhe të vështirë të frontit. Në
lufta kundër kundërshtarit tonë më të vështirë, ideja e Rajhut në gjithë
bukurinë e saj rrezatuese, po rilind. Po shfaqet një ndjenjë evropiane
e komunitetit që nuk njeh më
hezitimet e politikanëve të bllokuar në shtetin e vjetër
teori. Këta udhëheqës vullnetarë evropianë të SS dhe njerëz të SS
janë pararoja e frontit evropian. Ata e duan
atdheun e tyre, dhe sepse e duan këtë atdhe
dhe janë besnikë ndaj saj thellë-thellë, ata e duan si çmim
luftë një botë të re, të organizuar nga një Rajh i fortë i cili
vetëm ata janë në gjendje të shpëtojnë atdheun e tyre dhe të mbrojnë
trupin e gjallë të popullit të tyre. Sigurisht, këta burra e kanë
pakicave në popujt e tyre. Megjithatë, historia botërore është

Machine Translated by Google

gjithmonë të bëra nga pak burra që kanë guximin të guxojnë të renë. Hezituesit vijnë vetëm më vonë. Duhet të shfletosh historinë familjare të një vullnetari të tillë për të ndjerë se sa fuqishëm ndikon ideja e Rajhut
ky i ri. Për shembull, ka një Fleming. Ai lufton në radhët e Waffen-SS. Babai i tij është një administrator kolonial belg i rangut të lartë dhe tani është në shërbim anglez; gjyshi i tij ishte anëtar i ushtrisë belge.
parlamenti, një përfaqësues fanatik i kulturës franceze kundër opozitës flamande të atdheut të tij. Nipi përqafon Rajhun dhe Adolf Hitlerin. Çfarë ndërprerjeje epokash shpallet! Çfarë tërheqjeje e fortë është
i pushtuar nga personaliteti i Fyhrerit! Si
të fuqishëm flasin gjaku dhe idetë e Rajhut, që të rinjtë e këtyre popujve deklarojnë veten të gatshëm të vdesin për këtë Rajh, nga i cili kanë jetuar paraardhësit e tyre
të ndarë për dekada, po, për shekuj!

Detyra Europiane e SS-ve

SS po zhvillohet gjithnjë e më shumë në të sajën. Detyrë evropiane: Mbledh të rinjtë e zgjuar evropianë në luftën kundër bolshevizmit dhe plutokracive hebraike. Kushdo që mund të mendojë se SS-të, pra,
humbet karakterin e tij origjinal ose devijon nga rregulli i rreptë parimet e Rajhut nuk ka kuptim të

Machine Translated by Google

ideja revolucionare e Nacional Socializmit, e cila shtrihet përtej kufijve të shteteve kombëtare. Askush në Evropë sot nuk beson, pavarësisht se si mund të përfundojë lufta, në kthimin e sistemit shtetëror artificial të Versajës, i cili

ia detyron ekzistencën e saj vetëm ndërhyrjes angleze në çështjet evropiane. Është e kuptueshme që nëpërmjet ndikimit të kësaj lufte, fshihet lustra e një zhvillimi historik, i cili shpesh ka zgjatur vetëm disa dekada.

dhe tani rrënjët e përbashkëta të familjes evropiane të

njerëz përsëri del në dritë. Fakti i endjes gjermanike dhe vendbanimit të mëparshëm gjermanik midis

Deti Baltik dhe Deti i Zi deri në Oqeanin Atlantik

dhe Afrika e Veriut ka formuar unitetin e gjakut të Evropës

dhe i krijoi këta njerëz të ngrihen mbi të njëjtin themel.

Amerika dhe Anglia nuk kanë një program të vërtetë për një

Rendi i Ri politik i kontinentit evropian. Ata

e shohin Evropën tashmë sot vetëm si një koloni, të cilën ata

kanë ndërmend të shfrytëzojnë ekonomikisht. Bolshevizmi ka po aq pak për t'i ofruar Evropës në ide. Marksizmi nuk njeh popull të vërtetë, po aq pak sa mund të pranojë konceptin e gjakut.

në fjalorin e saj. Vetëm Nacional Socializmi pohon

rrënjët e çdo populli të vërtetë. E di që vetëm ai që është

besnik ndaj atdheut të tij mund të jetë besnik ndaj Rajhut. Socializmi revolucionar i Adolf Hitlerit do të thotë për Evropën

jo vetëm një rregullim i marrëdhënieve të Evropës

Machine Translated by Google

popujt me njëri-tjetrin në bazë të luftës së tanishme.
Vetëm nga pikëpamja botërore e kësaj lëvizjeje del në pah forca krijuese e plotësisë së pasur të lidhjeve të mundshme të popujve dhe kombeve të Evropës me udhëheqjen e një...
Një Rajh i fortë. Duhet të shihet qartë se një rend i brendshëm dhe i jashtëm i Evropës mund të burojë vetëm nga thellësitë e pikëpamjes nacionalsocialiste të historisë. SS-të tashmë sot formojnë unazën e hekurt të atyre burrave që dëshirojnë me zemrat e pasionuara për Rendin e Ri të Evropës nën udhëheqja e një qendre të fortë gjermanike. Pa pjesëmarrjen e këtyre burrave e reja nuk mund të dalë. Është sikur kontinenti ynë të jetë tronditur nga një ethe e lartë; është
dhimbje lindjeje të një epoke të re, e cila dëshiron të lindë nga themeli i bashkësisë së gjakut të familjes evropiane të popujve dhe i një rendi socialist të jetës së tyre së bashku.

Cilado qoftë rruga që fati mund të na çojë drejt këtij qëllimi, dhe çfarëdo pengesash që mund të na presin, vetë qëllimi mbetet i pandryshuar. Është i vetmi qëllim për të cilin ia vlen të jetohet dhe të luftohet. SS-të e dinë këtë.
gjithçka duhet të përdoret në mënyrë që shokët nga
Lindja Evropiane rritet së bashku me të në një
një komunitet lufte njësoj si ata nga perëndimi.
Trajtim inteligjent, duhet të ketë një masë të madhe aftësie.
përdoret për të arritur këtë qëllim. SS mbetet

Machine Translated by Google

pa kompromis në parimet e saj, në përmbushjen e detyrave të saj praktike krijuese dhe bujare. Duhet të jetë mjaft fleksibile për ta trajtuar çdo popull sipas natyrës dhe historisë së tij. Detyra jonë duhet të jetë të formojmë Evropën

Të rinjtë së bashku në një front të fortë dhe të vendosur. Armiku perëndimor nuk është gati të vdesë për një botë më të lartë, sepse nuk e njeh atë. Armiku në lindje u ka sjellë njerëzve vetëm shtypje dhe degradim.

Nëse ka vlera njerëzore të patjetërsueshme, atëherë ato janë të mbrojtur nga fronti i ushtrisë gjermane. Nga ana jonë qëndron një ide e re. Nga ana jonë përfundimisht duhet të ndryshojë peshoren e fatit, nëse mbetemi të vendosur dhe të vetëdijshëm për gjithë përgjegjësinë historike të kësaj beteje.

Machine Translated by Google

Kush mund të martohet me të riun?

nga J. Mayerhofer

Kur burrat e rinj SS në dhomë filluan të flisnin
për vajzat, zakonisht nuk ishte shumë e përshtatshme. Sot ishte
ndryshe. Ishte një bisedë serioze dhe mbeti e tillë.

Kjo ndodhi sepse një shoku/shoqeje më të moshuar në dhomë i ishte dhënë një
libër për Yule, i cili përmbante disa lloje serioze të jetës
mençuri, disa prej të cilave ua kaloi të rinjve për të menduar. Ishte një
libër nga 80-vjeçari Lower
Autori sakson Gustav Frenssen me titull “Vorland”. Të
Autori nënkuptonte tokën ende të pafituar përpara digave, "tokën e re",
por përtej kësaj edhe atë racore dhe morale.
të ardhmen e popullit tonë.

Hansi, shoku më i madh, i kapi të rinjtë - të cilët shpesh flisnin pa
lidhje për gratë dhe dashurinë - në një orë të favorshme. Ishte e diel
pas drekës, koha e "qetësisë para stuhisë" para se të shkonin në qytet.
Hansi
së pari lexojuni atyre këtë:

“T. i ri donte të martohej dhe i tha një shoku: ‘Unë
kam një kushëri me 3000 marka. Pastaj ai shkoi dhe
u martua me të. B. i ri dhe shoku i tij panë dy vajza
duke ecur përpara tyre në rrugën për në vallëzim. Ata
vendosi që shoku i tij do të zgjidhte atë të shkurtër për vallëzim
dhe verë dhe ai do të merrte atë të gjatën, të cilën ai më vonë

Machine Translated by Google

i martuar. I riu S. dëshironte një grua. Një ditë ai pa një
hapi dritaren dhe përfundoi duke u martuar me vajzën që kishte
e la të hapur. R. i ri fillimisht dëshironte
fqinjës në të majtë, por kur ajo iku prej tij,
Ai mori atë në të djathtë. Ajo që bashkohet
Në këtë mënyrë quhet sakrament nga katolikët
kishë - në gjermanishten e mirë që do të thotë një sekret i Zotit
do. Protestantët thonë: 'Atë që Zoti e ka bashkuar…' Unë
mendoj se këto janë thjesht rastësi - dhe gjysma e tyre
të pafat - të cilat u ndodhin të rinjve që
nuk mësohen siç duhet nga prindërit, mësuesit apo shteti,
dhe të cilët vetë, megjithëse të rritur, nuk e kanë
hapën sytë e tyre."

«Ju të gjithë shkoni në fshat çdo të diel», u kthye Hansi.
dhe u tha atyre, "dhe nëse rreshteri major nuk do të ishte aty,
ju do të iknit tek gratë çdo ditë, të cilat i bëni
as edhe një respekt të veçantë, me pak përjashtime. Vetëm. Vetëm
mbani mend rrethanat e takimit tuaj, dhe nëse
duke vepruar kështu, mund të nxirrni nga fshatarët
gjykimi: 'Burrat e SS-it e dinë çfarë duan me vajzat.'
Ata jo vetëm që duan…, përkundrazi janë edhe selektivë
dhe kanë shije dhe një ndjenjë pastërtie, e cila është gjysma
të karakterit.' - Kjo ose ajo cilësi, përndryshe, 'Jo'
faleminderit'.

Hansi i kishte prerë në madhësinë e duhur. Por ai gjithashtu kishte
i pjekur ata përbrenda në të njëjtën kohë. Ata pastaj

Machine Translated by Google

ofruan kritika bazuar në atë që dinin për njëri-tjetrin.
Ata që pak a shumë e kalonin provën kënaqeshin duke ua lënë "të kapurve" ta bënin në një mënyrë shakaje. "Shkelësit" lejonin që flokët e tyre të dielave të ngatërroheshin pa rezistencë ose që veshët t'u fërkoheshin edhe më shumë nga turpi. Hansi ishte i kënaqur me zemrën e mirë të të rinjve, e cila mund të ndikohej nga fjalë energjike.

"Tani dëgjoni këtë fragment", tha ai dhe lexoi një seksion tjetër:

"I riu, edhe më i thellë dhe më serioz njëri, është midis moshës 24 dhe 28 vjeç - kur ai zgjedh partneri i tij për pjesën tjetër të jetës së tij - në qenien e tij ende jo i pjekur, ende i pavetëdijshëm për thelbin e tij, dhe ende e bën nuk e njohin jetën dhe botën. Kushdo që e njeh e gjithë jeta njerëzore e di se një burrë 37 vjeç është plotësisht ndryshe nga një burrë 27 vjeç."

"Meqenëse është kështu - sipas Frenssen - 27-vjeçari merr vendimet më të rëndësishme të jetës së tij - vendimi më i rëndësishëm i jetës së tij… e dini se çfarë është kjo?
- dhe zakonisht nuk e njeh atë që është vërtet e vlefshme gra të reja, ato që qëndrojnë atje me ngjyra të thjeshta, e bukur, e fortë, e qetë dhe e thellë, e krijuar nga natyra dhe racë posaçërisht për të qenë nënat dhe edukatorët e racës sonë; përkundrazi, ato priren shumë më tepër, sipas tyre natyrë e papjekur, drejt atyre që shkëlqejnë me ngjyra

Machine Translated by Google

me talente dhe truke të vogla, të cilët u afrohen atyre me hajmali të vogla sipërfaqësore.

"Kur këta burra të llojit më të vlefshëm u martuan, piqen me kalimin e viteve, ata e njohin, më shumë qartë nga viti në vit, lloji i grave që janë të vlefshme, i dëshirojnë dhe i dëshirojnë ato, ose së shpejti do t'i kenë dashuri të fshehta. Dhe këto vajza të vlefshme nga ana tjetër nga ana tjetër, meqenëse ata përjetojnë se nuk janë përzgjedhur nga të rinjtë, dhe vetë nuk munden dhe nuk e bëjnë duan të jetojnë pa dashuri dhe janë, sipas tyre natyrën e vet të vlefshme, të tërhequr nga këto të vlefshme, burra të pjekur, ecin me dëshirën e tyre për dashuri. Dhe kështu, në këtë mënyrë, nga njëra anë, këta burra të vlefshëm jetojnë në martesa të rrënuara, gjë që i dëmton shumë produktivitetit, dhe nga ana tjetër këto të vlefshme gratë ose jetojnë pa dashuri në pakënaqësi të vazhdueshme, ose mbeten (shumica e tyre) gjatë gjithë lulëzimit dhe periudhën pjellore të jetës së tyre një të dashur pa fëmijë. Kjo Gjendja është plot me probleme nga pikëpamja njerëzore, dhe nga ai popullor me dëm të madh."

"Plot probleme nga pikëpamja njerëzore, dhe nga ajo popullore e dëmit të madh", përsëriti Hansi me theksim.

Pasi mbaroi, mbeti e qetë për pak kohë.

Por pastaj njëri foli: "Por nuk mund të presim kaq gjatë?" Sa vjeç je, Hans? Në fund të të tridhjetave? Pothuajse...

Machine Translated by Google

moshën e mesme! Megjithatë, Reichsfuhrer SS dëshiron që ne të martohemi të rinj!"

«E prisja këtë kundërshtim», u përgjigj Hansi. «Autori Frenssen nuk donte të thoshte që nuk duhet të martohesh para moshës 37 vjeç, përkundrazi, ai dëshiron që i riu të bëjë çdo përpjekje, sa më shpejt të jetë e mundur, për t'u bërë i vetëdijshëm për vlerat e vërteta njerëzore, gjë që natyrshëm shkon krah për krah me punën tënde me veten. 'Burrë, bëhu thelbësor!' tha një njeri i rëndësishëm tha dikur.

"A mendoni se Reichsfuhrer donte që ju të martoheshit të rinj në mënyrë që të mund të martoheshit budallenj? Dhe që t'i hapni sytë vetëm më pas? A mendoni se Reichsfuhrer ju dha leje për mendjelehtësi? Do të mashtronit veten. Është një letër besimi! Reichsfuhrer mendon se ju si ushtarë të SS jeni të denjë dhe mjaftueshëm të pjekur për të luftuar për Gjermaninë, dhe nëse është e nevojshme të vdisni. Por nëse kjo mund të kërkohet prej jush, atëherë mund t'ju besohet edhe për t'i dhënë Gjermanisë jetë të re. Reichsfuhrer nuk do të thotë të mbështesë çdo lidhje dashurie primitive. Ai mendon se, kur ju uron martesë të hershme,

për Gjermaninë, për fëmijët, por ai mendon edhe më lart gjithçka rreth vlerës së këtyre fëmijëve! Nëse ne sot kemi qindra përfitues të Oak Leaves, mijëra Knight's Marrës të kryqëzuar dhe qindra mijëra të tjerë ushtarë të dekoruar - përveç materialit të papërpunuar, të cilën e kemi edhe ne - atëherë thjesht mendoni se ku e gjithë kjo

Machine Translated by Google

vjen nga! Ju jeni sot ashtu siç ju krijuan prindërit tuaj, dhe kjo do të thotë ashtu siç ishin prindërit tuaj. Djemtë e së ardhmes dhe vajzat, burra dhe gra, do të jenë ashtu siç i rritni, që do të thotë siç jeni ju dhe siç janë edhe vajzat tuaja.

"Dhe meqenëse koha e një ushtari në luftë nuk lejon humbje kohe, kështu që nuk duhet ta humbësh kohën tënde. - A mundesh Fol seriozisht me të dashurën tënde për gjëra të tilla, siç bëj unë tani të flas me ty? Nëse jo, nëse janë shumë budallenj ose të butë për këtë, atëherë me kënaqësi lëri të shkojnë. - Por nëse bëhen seriozë dhe qetësi kur ua thua këtë, dhe nëse ata të shikojnë ty sytë, atëherë diçka është aty. Por mos ndaloni kurrë së testuari ata dhe kështu veten tuaj përsëri e përsëri."

Një nga të rinjtë tha: "E kam shumë të vështirë të zgjidhin siç duhet këtë vendim më të rëndësishëm të jetës zgjedhja e duhur e gruas. Dhe kështu e gjej idenë e Frenssens vetëm për "të martohesh vonë, shumë mirë." Pastaj u sollën lejet e kalimit në dhomë.

«Përgatituni, djema», thirri Hansi, «Kemi të njëjtën gjë» shteg për një rrugë, në mënyrë që ta përfundojmë bisedën tonë.

Ata dolën nga kazermat në ajër të pastër. Kishte rënë borë e freskët dhe toka mbante erë shumë të pastër. Ata ecën së bashku poshtë një kodre, mbi të cilën ndodheshin banesat e tyre. ishin të vendosura, përpara saj një peizazh i integruar në mënyrë të pasur jeta e pavdekshme e të cilit qëndronte e mbrojtur nën një borë kristalore batanije.

Machine Translated by Google

"Nuk ka dyshim se pikërisht njeriu nordik
piqet më vonë se njeriu i lindjes ose i jugut,
Sidomos nëse me pjekuri nënkuptohet edhe pjekuria e karakterit,
shpirtit dhe fortësisë. Trupi dhe shpirti, sipas besimit tonë, janë në
thelb një dhe për këtë arsye i përkasin njëri-tjetrit. Në vetvete, një
martesë e mëvonshme është e natyrshme për njeriun e vlefshëm
nordik. Por nuk kam nevojë t'ju them se ne sot ndodhemi në luftën
më të vështirë për ekzistencën tonë racore që nga fillimi i historisë
së popullit tonë. Prindërit dhe gjyshërit tanë në përgjithësi kishin
shumë pak...
fëmijët, njerëzit armiqësorë nga ana tjetër kishin katër ose pesë
herë më shumë! Dhe tani, brenda gjysmë shekulli, një luftë e dytë
sakrifikon gjakun tonë. Prandaj, duhet ta shkurtojmë hapësirën
kohore midis brezave. Ne
nuk kam zgjedhje dhe nuk ka ndryshe kaq të kuptueshme
konsideratat duhet ta parandalojnë këtë. Përkundrazi, ne duhet të
synojmë që i riu, që në moshë të re, ta dijë
dhe e merr seriozisht detyrën e tij. Dhe ne e përmbushim atë
nëpërmjet ndihmës së ndërsjellë në këtë detyrë. Ata me karakter të ngjashëm
Midis të moshuarve dhe të rinjve duhet të qëndrojnë pranë njëri-tjetrit
me këshilla dhe me veprime. E para, sigurisht, është e
interesi më i zjarrtë për ju vetë, domethënë
pranimi se detyra e përzgjedhjes së gruas është e vetmja gjë
Kjo është shumë e rëndësishme, në mënyrë që gjithçka tjetër të shkojë mirë
më vete. Megjithatë, themeli i përzgjedhjes së gruas është
barazia e lindjes, që do të thotë përkatësia në të njëjtën racë,

Machine Translated by Google

dhe brenda të njëjtës racë ose racë edhe përputhshmëri në tiparet më të rëndësishme të karakterit dhe të shpirtit."

"Të rinjtë sot në moshën 20 vjeç, por edhe për shkak të kohës-arsye të përcaktuara, është kaq e paqartë dhe e pavendosur në "çështje dashurie dhe martese", vazhdoi Hansi. "Por si mund të jetë ndryshe kjo për sa kohë që media është mbytur për kaq kohë me kaq shumë ide të kota rreth këtyre gjërave, me qëllim që të kënaqë kuriozitetin dhe epshin e masave të pamenduara? A mund të jetë ndryshe nëse vajzat tona pikturojnë veten dhe i japin vetes një pamje të shëmtuar sipas shembullit të yjeve të filmit? A mund të jetë ndryshe për sa kohë që djali gjerman mendon se vajza e tij duhet të duket tamam si kjo apo ajo yll filmi, dhe anasjelltas, nëse vajza gjermane zgjedh "tipin" e saj nga yjet e filmit? A mund ta kuptojnë të rinjtë se çfarë ndjenje nordike është midis djalit dhe vajzës, midis burrit dhe gruas, nëse gjatë gjithë ditës vetëm belbëzon dhe fishkëllen këngë idiote, gumëzhijnë dhe rrinë përtokë, në vend që të këndojnë këngë dashurie dhe popullore gjermane, të kërcejnë gjermanisht dhe të ushqejnë një jetë shoqërore të gjallë gjermane? Vetëm kur të kemi përsëri një kulturë popullore të përbashkët dhe natyrale dhe një jetë shoqërore natyrale - të pastruar nga e huaja - në

klane, fshatra dhe qytete, kur gjithçka funksionon
së bashku për të promovuar dhe për të mbikëqyrur dashurinë e vërtetë të rinjtë e popullit, kur festimet e martesës përsëri
bëhen festime popullore kuptimplote, atëherë edhe
Të rinjtë në moshën 20 vjeç ndoshta e dinë pak a shumë se çfarë

Machine Translated by Google

duhet të duan dhe çfarë duhet të shmangin, dhe ata gjithashtu do të dinë se çfarë përgjegjësie ndaj paraardhësve, barazia e lindjes dhe edukimi. Dhe ata do të gjejnë të njëjtat ide midis të afërmve dhe të njohurve të tyre, ashtu siç ishte me paraardhësit tanë mijëvjeçarë më parë. Lexoni në saga, atje keni 'imazhet e kohërave më të mira' për të cilat këndon kënga jonë e besnikërisë! Ju jeni të thirrur të zgjoni përsëri këto imazhe të fundosura në një jetë të re në atë që ju krijoni fëmijë me vlerë *të tillë ,* me të cilët vetëm shfaqja
e një kulture të tillë të formuar në Nordik mund të arrihet. Dhe bëj
mos harroni, për këtë keni nevojë për nëna që mund të kenë sukses në rritjen e fëmijëve në frymën e një kulture të tillë dhe në ruajtjen e folklorit të gjallë që i përket asaj."

Hansi e mbaroi predikimin e së dielës. Ai u ndal dhe grupi u ndal me të. Ata shikuan në distancë dhe zbuluan borën aty pranë. Duart e tyre të ngrohta u kapën fort dhe shpejt topat e borës u
duke fluturuar.

Pas një lufte të ashpër me topa dëbore, ata u përshëndetën dhe ikën në rrugët e tyre të ndryshme. Njëri nga të rinjtë mbeti me Hansin dhe të dy me siguri u prekën.
në shumë pyetje të tjera.

Machine Translated by Google

Jeta jote i përket popullit tënd!

nga H. Kl.

Në ditarin dhe sendet personale të një burri SS që vrau vetë, fjalia e mëposhtme përsëritet shpesh: "Jeta ime nuk ka më vlerë!" Çfarë donte të thoshte me këtë dhe a bëri? A ka të drejtë të flasë kështu?

Burri i SS-it ishte 21 vjeç. Dashuria e tij - e cila kishte e lidhi me dy vajza të ndryshme, njëra pas tjetrës, nuk ishte i një lloji të kotë. Ai kishte kërkuar një gjë të vlefshme bashkim, një grua e barabartë, e cila do t'i jepte shëndet të mirë fëmijë në një martesë të qëndrueshme. Ai hoqi dorë nga vajza e parë kur ekzaminimet mjekësore treguan qartë vajzën do të mbetej jopjellor. Por pastaj, kur një dashuri e re e dashur e kishte lidhur me një vajzë tjetër, mësoi në spital se ai *vetë* për fajin e tij ishte bërë steril.
Që atëherë, dënimi për paqëllimshmërinë e tij jeta përsëritej shpesh në shkrimet e tij, dhe se ai kishte humbi gjithçka që kishte jetuar, dashur dhe luftuar për të: përjetësim tek fëmijët e tij.

Çfarë dëshiron të arrijë ky njeri i SS-it nëpërmjet tij? vetëvrasje? A donte ai të shpagonte për vetëvrasjen e tij të shkaktuar infertilitet apo dëshironte t'i shpëtonte një ekzistence pa fëmijë, e cila i dukej e varfër dhe e zbrazët?

Machine Translated by Google

Me kënaqësi do t'ua lëmë shqyrtimin e këtyre pyetjeve psikiatërve. Për ne ushtarët e SS-it, në këtë rast, si në të gjitha rastet e vetëvrasjes, vetëm një pyetje është e nevojshme dhe e rëndësishme: A i ndihmoi apo i dëmtoi vepra njerëzit?

Askush nuk mund ta mohojë se vepra e burrit të SS-it të përmendur këtu i shkaktoi dëme serioze popullit. Sepse nëpërmjet saj asgjë nuk u shlye ose u korrigjua. Përkundrazi: jo vetëm që burri i SS-it i privoi njerëzit e tij nga pasardhës, por me vdekjen e tij ai e privoi edhe atë nga veten dhe nga forca e tij e punës dhe forca e tij luftarake. Prandaj ai e shtoi fajin e tij.

Mund të ketë raste kur një faj i madh mund të jetë vetëm shlyer nëpërmjet vdekjes. Pastaj është rasti kur Vazhdimi i jetës së personit fajtor mund të nënkuptojë një barrë të papërballueshme për komunitetin. Në të gjitha rastet e tjera ekziston vetëm një shlyerje dhe pajtim, përkatësisht përpjekja totale jetësore për komunitetin.

Në urdhrin e tij të 19 marsit 1939, Reichsfuehrer SS qartësisht mori një pozicion për vetëvrasje. Thotë:

"Më së shumti 15% e vetëvrasjeve kryhen për arsye..."

që mund të pranohet, për shembull fundi i jetës pas një krimi që dëmton komunitetin dhe njollos nder. Megjithatë, 85% e vetëvrasjeve kryhen për arsye që nuk mund të pranohen kurrë, siç është frika nga ndëshkim, frikë nga një provë, pas qortimit nga një superior, pas një grindjeje me prindërit, pas

Machine Translated by Google

prishja e një fejese, nga xhelozia, pas një

një lidhje dashurie e pafat etj…

"Vetëvrasjet e këtij lloji nuk kanë të bëjnë fare me heroizmin" ose shpirt heroik. Ata shihen nga ne, burrat e SS-së si një arratisje, si një braktisje nga lufta dhe nga vetë jeta.

“SS-ët nuk kishin pasur kurrë mirëkuptim për njerëzit që shmangni luftën. Prandaj unë dekretoj që në të gjitha rastet ku dhe hetim i nisur nga eprori
përcakton qartë arsyen e vetëvrasjes
nuk mund të pranohet që të mos jepet njoftim për vdekjen e burrit, dhe se SS nuk merr pjesë në
varrim.”

Jeta jote nuk të përket ty, por popullit tënd.

Machine Translated by Google

Ajo për të cilën ne luftojmë është mbrojtja e ekzistencën dhe përhapjen e racës dhe të popullit tonë, ushqimin e fëmijëve të saj dhe ruajtjen e pastërtisë së gjaku, liria dhe pavarësia e
atdhe, në mënyrë që populli ynë të piqet drejt përmbushja e qëllimit që i është dhënë edhe nga krijuesi i universin.

- Adolf Hitleri

Machine Translated by Google

Duhet të kapërcehet "Pika e Vdekur"

Mesazhi i letrës së mëposhtme nga një kompani udhëheqësi duhet të kuptohet fjalë për fjalë. Kjo vlen për ti dhe unë dhe të gjithë ne shumë personalisht.

...Pavarësisht këtyre ditëve të vështira, ne shikojmë drejt të ardhmen me besim. Por një mendim torturues më shqetëson shpesh, domethënë se shumë pak evropianë janë plotësisht të qartë për të gjithë, në kuptimin përfundimtar natyrën absolutisht të pakushtëzuar të kësaj lufte. Sigurisht që është duke u përhapur gjithnjë e më shumë. Por e gjithë ashpërsia e luftës përfshin vetëm shumë pak njerëz.

Bolshevistët duan të vijnë në perëndim, dhe me Ai hipën mbi vdekjen - për të gjithë ne, pa përjashtim. Ne luftojmë për ekzistencë ose mosekzistencë - të gjithë ne, ne në Rajh dhe në të gjitha tokat evropiane. Ajo që na kërcënon nga lindja është shfarosja totale; bolshevizmi është absoluti mohimi historik i gjithçkaje që jemi, pavarësisht se si e quan dikush. Dhe rusishtja është e fortë, sidomos në një gjë që më parë ka vendosur gjithmonë konfliktet: në shpirt. Ai është kaq fantastikisht i shëndetshëm; as helmi bolshevik nuk mund ta dëmtojë. Përkundrazi, ka efekti i një bakterie, e cila vendos më parë

Machine Translated by Google

forca të fjetura në lëvizje, të cilat më pas ndjekin verbërisht por në mënyrë të papërmbajtshme një ligj të brendshëm.

Bolshevizmi është një ngjarje vërtet e madhe në vendet e varfra më parë. Historia ruse, diçka që ka ndryshuar historikisht - dhe ende lëviz - masën e gjerë të këtij populli gjigant. Rusët hyjnë në këtë luftë pa pengesa. Ne mbajmë me vete një trashëgimi të pasur, e cila na rëndon.

Është siç ka thënë dikur Fyhreri: Batalioni i fundit triumfon; me fjalë të tjera, kushdo që qëllon të shtënën e fundit fiton, pavarësisht se si mund të shkojë ndeshja ose ku qëllohet kjo e shtënë e fundit. Kushdo që e mban armën gati për të qëlluar dhe të drejtuar nga kundërshtari pesë minuta pas dymbëdhjetë, ka fituar, edhe nëse qëndron vetëm kundër një mijë.

Javë shumë të hidhura kishin mbetur pas meje, javë plot me përvoja të tmerrshme. Por ne ushtarët këtu në lindje përjetojmë një vetëdije dhe maturi të jashtëzakonshme rreth veten. Ne bëhemi më të pastër, më të mirë, më të fortë dhe më të shëndetshëm këtu. Ushtarët që kanë qëndruar tashmë për më shumë se dy vjet në Rusi janë burrat më të mirë të popullit tonë, me siguri më i miri. Kështu është: nuk duhet më të stërvitet rekrutë në kazerma gjermane me dush, shtretër, dollapë etj., por në fole të ndyra ruse ose polake. Nuk duhet të mblidhen më divizionet në Perëndim. Evropë, por në Rusinë Sovjetike dhe në Poloni.

Machine Translated by Google

Kohët e fundit mora dy ushtarë që ishin ndarë nga njësitë e tyre. Dhjetë ditë më parë ata kishin qenë në Hagë. Është plotësisht e qartë këtu se nuk mund të presësh shumë nga njerëz të tillë në fillim, pavarësisht...

se sa të pajisur mund të jenë. Por është për të ardhur keq që çfarë humbet në betejat e para. Kjo pikëpamje diskutohet për gjithnjë e më shumë. Edhe njësitë që kanë qenë në

atdhe për një periudhë më të gjatë për pushim ose rikualifikim janë nuk janë më aq të mirë sa do të ishin nëse nuk do të kishin qenë kurrë më parë ka qenë atje. Së pari duhet kapërcyer "pika e vdekur": duhet të çmësohet të shikosh prapa, duhet të mësohet se rruga drejt jetës reale dhe të vërtetë të çon vetëm përgjatë devijimit të disfata e armikut, se nuk ka kthim pas.

Atdheu është shumë i bukur për ne; na bën të sëmurë, i ngathët dhe i dobët. Kjo nuk ka të bëjë fare me moralin në shtëpi. Por me efektin e sigurisë dhe të sjelljes së mirë në gjithë jetën dhe qenien tonë; kjo është ajo që na bën të tillë të sëmurë kur shikojmë prapa në mjerimin rus, në vetmia dhe shkretimi i një kërkese të pamëshirshme, e cila - kaq absolute - ndoshta është bërë vetëm në Athinasit në luftën e tyre kundër Spartës ose Cezarit në luftën e tij betejë me Vercingetorix.

Duhet ta kuptojmë se, edhe tërësisht emocionalisht, përndryshe i nënshtrohemi presionit të jashtëzakonshëm. që bie mbi dikë shpirtërisht. Nëse dikush e kupton këtë,

Machine Translated by Google

pastaj presioni zhduket menjëherë. Në vend të tij vjen një vullnet i
ftohtë dhe aktiv si akull për t'u përballur me armikun dhe për ta mundur
atë me çdo çmim. Gjatë detyrave të mia kam
njiheni me ndarje shumë të ndryshme, ato
të cilat kanë qenë në Rusi pa ndërprerje që nga viti 1940, ato që u
formuan në Gjermani gjatë luftës,
dhe ato të montuara në Francë. Të fundit kanë
koha më e vështirë për t'u mësuar me
natyrën e pakushtëzuar të tokës ruse në mënyrë që të
të arrihet një pamje e qartë për mundësitë gjigante të këtyre
hapësirave, të cilat atje presin krijimtarinë evropiane.

U gumëzhin në kokë: “Atëherë në Francë!”, në vend të kësaj
për të thënë, "Ja ku jam, këtu qëndroj - dhe nëse nuk është mirë
këtu, atëherë do të bëhet bukur, prandaj jam unë, kush jam unë!”
Shumë pak, për fat të keq, thonë këtë të fundit. Nëse do të mund të
kafshonim fort tokën ruse… sovjetikët do ta bënin
kurrë nuk na largojnë. Por për fat të keq, shumë pak kafshojnë
fort këtu poshtë; ata ëndërrojnë për fundin e luftës prapa
në shtëpi, por jo për fundin e luftës si një njeri i lirë në
në lindje. Dhe kjo është një turp i madh. Duhet të shkojë deri aty. Në
në atë moment rusi mund të nisë të bëjë çfarëdo që dëshiron
i pëlqen; ai nuk do të bëjë asnjë hap përpara…

Machine Translated by Google

Nëse e shohim botën e vjetër të rrënohet, atëherë le të mos
pyesni shumë nëse shumë ka vlerë, shumë që është
i pazëvendësueshëm, është gjithashtu i shkatërruar! Kjo të trishton
dhe dobëson forcën e rezistencës. Në vend të kësaj, le të
pyesim veten nëse ende ndiejmë një shkëndijë të
forcën në veten tonë që na mundëson të rindërtojmë
Reich nga mishi dhe gjaku ynë. Nëse është kështu - dhe
Unë e di që më të mirët midis nesh e kanë këtë besim të fortë -
atëherë do të kemi edhe forcën për të rindërtuar të madhin
punon atje ku asnjë mur i vjetër nuk na pengon ende - në
hapësirat e lindjes dhe mbi rrënojat e perëndimit.
katedralet ranë; masa e tyre e shenjtë jeton ende
i pathyeshëm në gjakun tonë. Pra, jemi të lirë për luftë
dhe më vonë do të jetë i lirë, sipas masës së përjetshme,
për të ndërtuar kështjellat e reja të një kohe të re.

***

Të jesh i thjeshtë dhe natyral
është qëllimi më i lartë dhe përfundimtar.
- Nietzsche

Machine Translated by Google

Njeriu është superior ndaj materialit, nëse i kundërvihet atij me një...
mbajtëse e madhe, dhe pa masë ose masë të madhe të jashtme
forca është e konceptueshme që nuk mund të mposhtet nga forca shpirtërore
forcë. Dhe nga kjo kushdo që është i aftë për të, mundet
nxjerr përfundimin se tek burrat, burrat e vërtetë, vlerat janë
të gjallë që nuk mund të shkatërrohen nga predhat ose nga
male me eksplozivë.

- Ernst Juenger

Machine Translated by Google

Zemra e Përjetshme

Rruga e kthimit - kjo është ajo që ne e quanim rruga e nënat dhe baballarët, prindërit që kishin humbur një djalë, shpesh e vetmja e tyre; rruga që supozohet t'i çojë ata nga dëshpërimi dhe vetmia përsëri në jetë. Zonja Marianne Harmitz nga Saettin përshkruan një takim me një ushtar në vijën e parë që raporton kthimin e një nëne të tillë:

Ishte në tren. Midis udhëtarëve rri ulur një ushtar i ri. Flokët i ishin bërë gri. Kishte plagë të shënuara në fytyrë dhe rrudha që i vinin vetëm nga një tronditje e madhe.

Ai po udhëtonte me leje, për gjashtë javë, siç tha ai, dhe Meqë njëri e pyeti se si ishte e mundur një leje kaq e gjatë, ai gradualisht filloi të fliste.

Djali i plagosur rëndë kishte ardhur nga Stalingradi - ku ai kishte marrë pjesë në betejën e vështirë pothuajse deri në në fund fare - me aeroplan nga atdheu dhe një spital në Vjenë. Një pritje që na preku deri në lot edhe ne, burrat e ngurtësuar. Dashuri, kujdes, lule, dhembshuri e pabesueshme. Në shtratin tjetër e kam shokun dhe mikun tim. Në krah të tij, i heshtur dhe heroik, ulet nëna e tij, e cila e sheh fëmijën e saj të vetëm duke filluar përgjatë shtegut drejt asaj toke të gjerë e të panjohur. nga unë është shoku H., i cili kishte humbur një krah dhe të dyja këmbët.

Machine Translated by Google

Ai është vetëm. Asnjëherë nuk i sheh të afërmit pranë shtratit të tij. I shqetësuar dhe me dhembshuri të heshtur, sytë e tij ndalen mbi fytyrën e nënës. Ajo e ndjen atë, dhe një brez i padukshëm të kuptuarit mbështjell zemrën e saj.

«Kush është ky i ri?» më pyet ajo papritur.

«Një njeri dhe shok i paqortueshëm», përgjigjem unë.

"Vetëm?"

"Për fat të keq, po, dhe të varfër."

Ajo hesht. Unë mendoj se cilat janë këto pyetje - në këtë orë - ndoshta keq. E di që ajo zotëron një të madhe fermë, se burri i saj ka vdekur dhe se atje, pranë ajo, djali, trashëgimtari, bartësi i emrit, është gati të largohet në udhëtimin e tij të fundit. Jeta e tij po i vjen fundi gjithnjë e më shumë. Ajo i mban dorën, e cila bëhet gjithnjë e më e rëndë. Dhe ndihet sikur gjaku i zemrës së saj po tërhiqet, se ajo ndjen se jeta e saj zbehet me atë të djalit të saj, i cili ishte përmbajtjen e jetës së saj dhe përmbushjen e saj të parë dhe të fundit. Në heshtje ajo ende e mban dorën kur është tashmë ftohtë;

Ne shtrihemi në heshtje dhe nuk guxojmë të marrim frymë.

Pastaj ajo ngrihet dhe i afrohet shoqes sonë, e cila shikon me sy të zmadhuar. Ata shtrijnë duart. Ajo ndjen çfarë supozohet të nënkuptojë presioni i ngrohtë: i tij i brendshëm simpati.

"Tani kam një kërkesë për ju, shoku im i dashur."

Ti ishe shoku i djalit tim; a mund të të konsideroj si shokun tim?

Machine Translated by Google

bir? Gjithçka do të të përkasë ty, gjithçka…!" Është
si një rënkim.

Ngathët, ai përpiqet t'i puthë dorën. Dhe të belbëzojë
falënderimet e tij. "Kjo", kështu përfundon raporti i ushtarit, "është ajo që unë
me përvojë, dhe e di për çfarë kthehem në front
kur të mbarojë pushimi im."

Ai kishte parë zemrën e përjetshme të Gjermanisë: gjermanen
nënën. Ai e pa atë të kapërcente vdekjen në formën e saj më të madhe.
moment.

Machine Translated by Google

Duart e Thyera

Mjeshtri Riemenschneider ishte vetëm në punëtorinë e tij.
Muzgu ra butësisht mbi figurat që dukeshin sikur
mbushet butësisht me jetë në dritën e fundit të ditës. Tilman e mbajti të tijën
duart e shqetësuara ende dhe sytë e tij përqafuan përsëri
punë kohët e fundit. Ai u ngrit dhe shkoi me një hap të shpejtë drejt
statuja e Madonnës dhe - siç kishte bërë kaq shpesh më parë - ajo
iu shfaq përsëri se nuk përballej me një të vdekur
punime druri, por një qenie që rrihte në mënyrë misterioze. Ai dikur
ndjeu përsëri perdet që binin butësisht të veshjes, vuri re një dridhje të
njohur dhe të veçantë që i kaloi nëpër trup,
gjë që i vinte në mendje gjithmonë kur fillonte të gdhendte një
fytyrë e dashur dhe intime nga druri i butë dhe aromatik
nga pyjet vendase. Në punë atij gjithmonë i pëlqente të ishte
vetëm dhe ai nuk ishte i lidhur as nga koha dhe as nga ora.
Çdo gjë që pa dhe e deshi ose e urreu në jetën e tij, ai
thjesht e mori në duart e tij në mënyrë që ta linte të bëhej një e re
të qenit prej guri ose druri dhe i çliruar nga përditshmëria
jetoj. Për gratë e tij nuk ka qenë e lehtë të jetojnë pranë tij.
Ai ishte martuar tri herë, por vdekja kishte qenë një...
mysafir i zakonshëm dhe kishte vazhduar të kuptonte atë që besonte ai
të zotëronte plotësisht. Ndonjëherë i dukej sikur ishte
fajtor, sikur t'ua kishte lënë jetën grave të tij, e cila kishte qenë kaq e

Machine Translated by Google

të veçanta për të, rrjedhin shumë nëpër duart e tij në të tijën
punë. Ato kishin qenë gjithmonë si burime për të, nga
të cilën ai mund të merrte forcë dhe gëzim dhe herë pas here
edhe pak paqe. Por ata nuk ishin zhdukur vërtet, dhe kjo
ishte një siguri e mirë dhe ngushëlluese për mjeshtrin.
Bukuria dhe aristokracia lindën nga materiali. Ai kishte
përmbushi një ligj të pashkruar; i lindur nga hiçi, ai kishte
e bëri krijimin dhe besimin në jetë të dukshëm në krijesat e heshtura.
Ka kaluar shumë kohë që nga koha e vështirë si nxënës
në kulmin e punës së tij. Ai kishte parë shumë njerëz dhe
vende. Oh, bota ishte e gjerë dhe malli ishte
aq më shumë e pinte. Por gradualisht paqja
madje e përshkoi. Wuerzburg e rrethoi
shqetësimin e gjakut të tij. Këtu ai ishte strehuar.

Mjeshtri reflektoi me qetësi mbi të gjithën dhe
pastaj e kuptoi se koha e kaluar e fshatarit-
Zgjimi ishte si një lumë i madh në të cilin dëshira e tij
mund të rrjedhë.

Mendimet e tij kaluan përsëri nëpër thesar
sallat e mbikëqyrësve të detyrave kishtare, përmes
mure shtyllash që aspirojnë të katedraleve të larta - në të gjitha ato
ishin skulpturat, monumentet, altarët, statujat e apostujve të tij.
Duke qëndruar në këto pyje të fuqishme me gurë, ai gjithmonë ishte
i lumtur dhe i admironte ndërtuesit mjeshtër të
vend që me sfidë ndërtoi struktura të tilla në

Machine Translated by Google

qiell. Ai gjithashtu i pëlqenin kambanat që binin mbi tokën e gjerë. me tonet e tyre të rënda.

Por diçka e çuditshme kishte jetuar pa dashje brenda saj. atë dhe tani depërtoi. Pse priftërinjtë e mbyllën telefonin Ar holandez dhe stoli me ngjyra aty? Pse i këndonin lutje Zotit në vende të huaja? Pse tingëllimi i parave në kuti dukej të ishte më i rëndësishmi për kishat? Pastaj një shqetësim i egër erdhi mbi Riemenschneider. Ai i shtrëngoi duart e tij të bekuara në grushte të fuqishëm. Si shpesh klerikët e kishin detyruar të krijonte gjëra që duart e tij ngurronin t'i bënin. Megjithatë, unë kam bërë siç doja, ata nuk mundën të më detyronin; dhe ndërsa ai po mendonte, një shkëlqimi i ftohtë u rrit në sytë e tij. Ai e kishte përdorur njerëz që e rrethonin ditë për ditë si modele për punën e tij. Gra fshatare, fëmijë nga qyteti, burra nga punishtet dhe nga tokat bujqësore - ai i kishte vendosur i vendosën në altarë dhe Kisha ua kishte dhënë atyre emra të huaj.

Prelati i Princit-Ipeshkvit të Wuerzburgut solli mjeshtri një urdhër të ri. Riemenschneider's ters përgjigja i ngriti veshët. Pastaj shpërtheu me padurim dhe i pakufizuar prej tij: "Në qytet po përhapet një thashethem përhapet, por nuk dua ta besoj… Zotëri Riemenschneider! Në çdo kohë fuqitë djallëzore kanë

Machine Translated by Google

kishin vendin e tyre brenda teje. Si ndryshe mund ta vendosje
e mishëroi Antikrishtin brenda altarëve të shenjtë?”

I shtypur dhe shumë i habitur, mjeshtri pyeti:
"Ku... ku është Antikrishti, i nderuar Zotëri?"

Ai i futi duart e zbehta në mëngët e gjera të tij
soutane dhe tha ftohtë, pak përbuzës:

"Në cepat e altarëve tuaj mblidhen fshatarë me
fytyra vulgare, dhe ju keni gdhendur një pamje mjaft të dallueshme
fytyra për Judën në Heiligenblutaltar në
Rothenburg, në mënyrë që të mund të ishte Shën Gjoni. Dhe në të gjitha
kryqet hajdutët mungojnë, dhe", sytë e tij u ngjitën lart
mjeshtri dhe ai u përkul përpara: "dhe të gjitha Nënat e Zotit
Ti gdhend fytyrën e gruas sate të re, Elisës."

Mjeshtri i dha të nderuarit një buzëqeshje të lehtë dhe të ftohtë,
ngriti duart e holla në shenjë refuzimi dhe tha: "Po, po, unë
e di çfarë do të thuash: ...Dhe ende sot marka
të turpit, njerëzit e parë lakuriq, janë në këmbë
i gëzuar dhe i pafajshëm në portën e Marienkirche-s. Unë
e di çfarë mendon për punën time, po thua që unë
nuk iu përmbava Shkrimeve të Shenjta. Tani kam ardhur te
di se është shumë e rrezikshme të zhytesh edhe vetë
thellësisht në Shkrimet e Shenjta. Sapo e lashë
rroba të rreme që i ke mbështjellë njerëzit
dhe tani kjo është bezdisëse për ty, sepse e sheh
e vërteta.”

Machine Translated by Google

"Kujdes, këshilltar i lartë, gdhendës druri i Kishës së shenjtë dhe të vetme, ajo ka sakramentin e Zotit, ajo qëndron e paprekur mbi të gjithë njerëzit. Qëndro shërbëtor i saj!"
Mos u bëj shërbëtor i djallit dhe shërbëtorëve të tij!"

Zotëria nuk u përgjigj asgjë, por e shikoi prelatin gjatë dhe me përbuzje. Ndërsa dera e rëndë prej lisi u mbyll me përplasje pas klerikut që po largohej, Riemenschneider e dinte se trau i parë i madh i
Ura që kishte kaluar për dekada ishte thyer.

Tilman Riemenschneider kishte qenë në vend prej disa ditësh. Ai vizitoi miqtë dhe shokët për të cilët dinte se ishin të lidhur me klandestinët.
organizimi i rezistencës së fshatarëve. Revolta e heshtur u përhap si zjarri. Nevoja e fshatarëve u rrit. Por Tilman
Riemenschneider mori anën e tyre.

Në majë të murit të qytetit të Wuerzburgut, fshatari-
Krerët kishin qëndruar në këmbë për orë të tëra duke pritur ushtritë fshatare që do të mbërrinin në qytet. Deri në kryengritje ata ishin fshehur. Kur ranë kambanat e alarmit
Ata dolën papritur dhe në heshtje i rreshtuan forcat e tyre burra. Çështjet e tyre qëndronin mirë tani. Kryepeshkopi kishte iku, ai duhet ta ketë kuptuar se loja e tij kishte mbaruar. Shpejt Fshatarët do të vinin. Era u godiste fytyrat si një grusht i ftohtë. Nata u bë e freskët dhe e gjatë. Bermetter

Machine Translated by Google

u zhvendos te Riemenschneider: "Duhet shumë kohë e gjatë kohë, marshimi i ushtrisë drejt Wuerzburgut."

Errësira, ftohtësia dhe pritja, rriteshin vazhdimisht së bashku më shtypës, më dërrmues.

Një britmë u dëgjua nëpër errësirën e zezë. Kërcitje thundrash. Një kalorës që nxitonte. Ishte ndërlidhësi i Mergentheim. Nga i tiji duke marrë frymë me vështirësi, ata tërhoqën fjalë, në fillim vetëm dy, që i rrotulluar në mënyrë të çmendur:

"Gjithçka ka mbaruar... Gjithçka ka mbaruar!... Asgjë nuk ka mbetur të ushtrive fshatare." Raporti i belbëzuar rreth Rënia e ushtrisë së fundit fshatare ua ndezi frikën.

Asgjë nuk lëvizte. Tmerri u rrit rreth burrave. sikur të ishin të rrethuar nga një mur i padepërtueshëm flakë. Ata menduan se po mbyteshin. Ishte e padurueshme. Pastaj dikush lëshoi një ulërimë të egër, sikur vetëm një Kafsha e rrahur është e aftë të qajë.

Por pastaj shpërtheu me tërbim. Një udhëheqës fshatar thirrja thirri ashpër përmes turbulencës së shpërbërje:

"Riemenschneider! Riemenschneider!... Këtu, shpejt, a kalë, duhet të largohemi nga Wuerzburgu! Kur peshkopi kthimet, fituesit do të marshojnë në qytet, dhe pastaj tonët jetët do të mbarojnë. Ne jemi baltë mbi këpucët e tyre! Ne… të fundit!"

Machine Translated by Google

Dhe i habitur nga ngurtësia e tij: "Çfarë ke,
Riemenschneider? Eja!" Shumë i dobët, por i fortë si qelqi, erdhi
përgjigjja e tij:

"E kam bërë Wuerzburgun të madh… do të qëndroj. Nuk do të kthehem."
bisht, dhe… dhe… ku… do të… shkoja unë?”

Heshtje!

Vetëm stuhia e zezë e natës po tërbohej. Asnjë yll nuk ishte
duke shkëlqyer, asnjë dritë shprese nuk po ngrohte.

Udhëheqësit fshatarë menduan më mirë për këtë. Ata e kuptuan
se çdo arratisje do të kishte qenë e panevojshme. Herët a vonë
më vonë ato do të ishin zbuluar, ose do të
u është dashur të fshihen në pyje, por pastaj ata ndoshta
mund të vdiste nga uria.

Udhëheqësit e fundit fshatarë arritën të fshiheshin për tre vjet.
ditë, pastaj u zbuluan dhe u kapën nga
qentë e gjakut të peshkopit.

Ata u strukën të lidhur me zinxhirë në burgjet më të thella të
fortesa Marienburg, sytë e tyre të ndezur përqendroheshin në të
errësira e dendur. Askush prej tyre nuk dinte për të tjerët.
Ajri në burg ishte i ndyrë dhe i lagësht.

Tillman Riemenschneider pothuajse u mbyt në
errësira e burgut të nëndheshëm. Dita pas dite kalonte, hap pas hapi
hap, dhe shumë netë kaluan me shpejtësi. Nesër ishte
iku dhe e kaluara ishte shembur.

Machine Translated by Google

Papritmas hapa u dëgjuan përpara burgut të tij prej guri, ose mund
të ishin edhe zinxhirë. Drita e ditës verboi.
Riemenschneider. Ai u shty përpara me forcë.
e kuqe e shndritshme e xhaketave të xhelatëve të djegura në të tijën
sytë. Ai hyri në sallën e gjyqit.

Mbi përulësinë e tij, gjykata u kurorëzua.
E zezë, e largët dhe që i përket një bote tjetër. Në atë kohë
kohë që ai e dinte: Ja ku po vjen korrja ime… e kuqja
korrje.

Akuza u lexua nga përmbaruesi i qytetit.
kleri ia kishte dorëzuar zotërinë gjykatës laike;
Ajo i mbante duart e pastra, sepse si ishte e mundur
duar të përgjakura përqafojnë Shenjtin e Shenjtëroreve?
Kisha ishte e patëmetë. Ajo qëndronte mbi laikën.
shteti që duhej t'i shërbente asaj dhe shteti laik duhej
kaloje fjalinë:

"Tillman Riemenschneider, skulptor, gdhendës druri, qytet-
këshilltar dhe ish-kryetar bashkie i qytetit të Wuerzburgut, është
i akuzuar për tradhti të ligë ndaj sovranit dhe feudalit të tij
zoti, Princi-Peshkopi fisnik i Wuerzburgut. Për shkak të
mosbindje dhe sepse ai kishte ndërmend ta hapte qytetin për
fshatarëve-heretikë të tkurrur, atij i jepet dënimi me
vdekja… Por Kisha…”

Riemenschneider mezi dëgjoi. Ai shikoi përmes
gjithçka, dhe jashtë dëgjoi një zog që këndonte. Zog i vogël,

Machine Translated by Google

Ai mendoi, do të më kishte ardhur në ndihmë kënga jote dje
dhe të gjitha ditët në burg, por gjykimi dhe
gjykimi i kryer, fjalë për fjalë, iu afrua, e preku, ia kapi zemrën si gishta
prej hekuri dhe
e theu atë.

"Kisha është e mëshirshme në emër të Zotit,
Riemenschneider do të privohet vetëm nga një pjesë e tij
pasuritë do të shpronësohen, dhe me anë të
torturë… duart e tij… do të… thyhen!"

A mund të shkëlqente dielli… a frynte era? A mund të frynin pemët?
kanë të drejtë të fëshfërijnë dhe zogjtë të drejtën të këndojnë
kur po shkaktohej kjo dhimbje e tmerrshme? Nuk duhet
gjithçka ngrin me tmerr pa emër?

Dhe u krye!

Njerëzit zbatuan një dënim njerëzor. Kur
torturuesit filluan aktin e tyre të tmerrshëm, mjeshtri gërmoi të tijën
dhembët në buzët e tij. Ai nuk nxori asnjë zë. Pastaj ra
në një vorbull rrathësh të kuq të shndritshëm.

Kështu që kurrë më si në Mesjetë nuk do të jetë
Njerëzit krijues të torturohen - për këtë ne luftojmë.

Machine Translated by Google

Shpirti dhe Trupi

nga LE

Koncepti i krishterë i vonë-klasik pohon se ekziston
një ndryshim i thellë në thelb midis trupit dhe shpirtit. Të dyja
janë me origjinë të ndryshme: trupi është me burim tokësor-material,
shpirti me origjinë hyjnore-shpirtërore.
Të dy kanë një fat të ndryshëm: trupi vdes dhe kalbet,
shpirti është i përjetshëm dhe jeton pas vdekjes. Të dy qëndrojnë në
Kontradikta më e madhe e vlerave: trupi është burimi i
shtysave, të bazës, të antivlerave dhe të së keqes; shpirti është
bartës i së lartës dhe i së mirës dhe për rrjedhojë i vlerës së pakufishme.
Midis dy boshllëqeve dhe grykës së pakalueshme, ato qëndrojnë
të kundërta me njëra-tjetrën. Trupi i pashenjtë është zinxhiri i
fluturimi i lartë i lirë, hyjnor-shpirtëror i shpirtit; është i tij
burg i papastër, tokësor.

Ndjenja jonë e jetës dhe ndjenja natyrale e racës sonë nuk
pajtohem me këto parime të një bote që po vdes dhe po shembet:

Ne e dimë se të dy - shpirti dhe trupi - i janë besuar
ne drejtpërdrejt nga krijuesi. Të dyja janë njësoj
manifestimi i krijimit të përjetshëm dhe mrekullisht
duke punuar me natyrë të perëndishme.

Ne e dimë që i kemi trashëguar të dyja nga ne
paraardhësve dhe që të dy jetojnë tek fëmijët tanë. Ne e dimë
se vendimi për vazhdimin e jetës ose vdekjen e të dyve është

Machine Translated by Google

të vendosura në duart tona me vetëpërgjegjësi. Ne jetojmë me nderim që jemi të thirrur për të ndihmuar në ruajtjen e veprës së krijuesit dhe për ta përhapur atë nëpër epoka.

Ne e dimë se fisnikëria dhe pastërtia e trupit tonë është njëkohësisht atë të shpirtit tonë dhe anasjelltas. Ne e dimë se kushdo që e prish trupin e tij e prish edhe shpirtin e tij, se kushdo që e prish shpirtin e tij e shënjon edhe trupin e tij. Ne e dimë se ne mund ta edukojmë dhe ta formojmë shpirtin tonë vetëm së bashku me trupin tonë dhe anasjelltas.

Ne e dimë se në thelb jemi një dhe i njëjti me trupin dhe shpirtin tonë, dhe se shenjtërimi i njëra është edhe shenjtërimi i tjetrës.

Machine Translated by Google

Nëna Tokë - Atdheu

Atje strehohen shpresa dhe besimi, sakrifica dhe
përkushtim, vepër dhe punë e brezave të panumërt. Kjo
është një trashëgimi, e shenjtëruar dhe e bërë e shenjtë nëpërmjet
jeta dhe vdekja e paraardhësve tanë, të dhëna neve si një e fortë
dhe trashëgimi e bukur. Sa shumë duar njerëzore kanë ndërtuar,
me trimëri dhe besnikëri, në shtëpinë e madhe të atdheut të
zemra jonë - Evropa. Sa shumë njerëz kanë sakrifikuar, janë kujdesur për,
punoi, vuante nga uria, mendoi dhe vuajti! Çdo dorë-
Gjatësia e tokës sonë është fituar pa u lodhur dhe është mbrojtur
me sfidë vdekjeje vazhdimisht. Kështu veproi edhe gjermaniku.
njeriu ngadalë gjatë shekujve e modelon të qartën
tipare të fshatrave, qyteteve, kështjellave, katedraleve, kështjellave,
urave, rrugëve dhe punishteve të zhurmshme në peizazh.
Kjo na shfaqet para syve kur themi: Nëna Tokë
- Atdhe. Nga kjo tokë jemi rritur, ajo
na rrethon, atdheu jep forcën e jetës.
Shpesh burrat gjermanikë nuk e njihnin atë dhe nuk ishin
të vetëdijshëm për vlerën e saj. Por kur ata ishin të rrethuar nga
të huajit, atyre iu bë e qartë me dhimbje se
Atdheu është i mirë dhe i pandryshueshëm si një nënë, kurrë
kalimtare, gjithmonë të gatshme për t'i marrë dhe për t'i ushqyer ato
me forcë dhe besim.

Machine Translated by Google

Ishte një rrugë e vështirë, derisa një burrë u ngrit dhe tha
me një zë të qartë që duhej të rriteshim përtej dashurisë së
tokën e atdheut tonë të afërt; ishte një njeri që
na mësuan të kuptojmë se pikërisht në të mrekullueshmen
diversitetin e karaktereve dhe peizazheve fisnore të
Tokat gjermanike janë vendi ku qëndron pasuria e jetës sonë, dhe
që vetëm në mirëkuptimin, vlerësimin, vlerësimin - dhe dashurinë - e
të gjithë njerëzve të lidhur me gjak dhe kulturë
Evropë, a i ofrojmë ne shërbimin më të lartë vetes sonë?
atdhe. Një atdhe i madh dhe i shenjtë është për ne gjermanikët, dhe
çdo peizazh në të është një gur themeli, askush nuk mund të mungojë,
dhe vetëm të gjithë së bashku përshtaten.
së bashku në bukurinë e përjetshme të vendit tonë të madh nordik-
hapësirë të përcaktuar jetese.

Machine Translated by Google

Të të njëjtit lloj

Hekurudha pas Trondheimit u shkatërrua, kështu që Kompania duhej të marshonte.

"Duke marshuar në Norvegji", menduan pushkatarët ndërsa ata shanë dhe i hodhën çantat e shpinës mbi shpinë, "është si të nxjerrësh ujë nga deti: duket se nuk mbaron kurrë."

Por vendi ishte i bukur, më i bukur se çdo vend tjetër rajon tjetër që kishin parë deri më tani, dhe ata kishin marrë shumë përreth Evropës gjatë kësaj lufte. Rruga shkoi lart kodrës, jo papritur, por në një mënyrë kaq të lehtë dhe në një mënyrë simpatike sa mezi vihej re gjatë marshimit. Liqene të vegjël të errët shtriheshin midis maleve, dhe fushat dhe livadhet ishin aq të gjelbra - si në bar si në shtëpi gjatë Pashkëve, megjithëse Dita e Pjetrit kishte ka kaluar prej kohësh.

Kompania marshoi përsëri në mëngjes, dhe Pas një pushimi të shkurtër në pasdite, ata marshuan thellë në natën. Më në fund, pika që po marshonte përpara pa qytetin; Objektivi i marshimit për këtë ditë quhej Ogendal. Por në këtë moment kompania përjetoi një zhgënjim të hidhur, sepse i gjithë qyteti, që shtrihej kaq i bukur në lugina, u shkatërrua aq plotësisht sa vetëm rrënojat mund të të shihej. Asnjë shtëpi nuk qëndronte më në këmbë, vetëm

Machine Translated by Google

herë pas here një mur, oxhaqe të vetme dhe mure.
Kudo midis mbetjeve pinte tym dhe
duke u tymosur. Kur kompania ndaloi në një
livadhin përtej qytetit, një nga pushkëtarët që ishin
që po bënin kamping këtu në rajon thanë se dje
këtu kishte pasur luftime të ashpra. Norvegjezët kishin
ofroi me guxim rezistencë; duke vepruar kështu, qyteti kishte shkuar
të përvëluar në flakë.

Por pushkëtarët ishin të lodhur nga marshimi i gjatë dhe
Kapiteni e bëri të shkurtër. Ai tregoi me dorë sipër drejt
lartësitë, ku ishin fermat: “Çdo togë
një fermë!”

Togeri i ri bjond që udhëhoqi togën e parë
shpejt shikoi përreth: "Unë tashmë e kam timen," tha ai dhe u
kthye nga pushkëtarët e tij: "Togu i parë për të
ferma djathtas janë tre pemët!” Pushkatarët u kthyen
kokat e tyre. Pikërisht ferma më e lartë! Por ata panë
se kjo fermë ishte më e bukur dhe më e madhe se
të tjerë. Si një kështjellë qëndronte mbi kodër. E kuqja e errët
trarët i përshtateshin bukur dritareve me kornizë të bardhë dhe
përreth shtrihej një mbretëri e paprekur livadhesh, fushash dhe
pyll. Sigurisht që ishte mirë të qëndroja atje lart.

Togeri mblodhi togën e tij. Pushkatarët
ngriti përsëri çantat e shpinës dhe pastaj u ngjit në shteg.
Përmes pyllit të thuprës ajo ngjitej lart. Kur

Machine Translated by Google

gjelbërimi i freskët i pemëve u hap, shtëpia fshatare
tashmë shtriheshin përpara tyre. Livadhet ishin të përhapura
përreth ndërtesës. Fushat ishin sapo të shtypura.
Çdo gjë dukej kaq e pastër dhe e rregullt. Vërtet, fermeri
që jetonte këtu ishte mbret në perandorinë e tij. "Ne jemi
"pushkatarë të kompanisë së dytë", fishkëlleu togeri
për fat të mirë, ishte kënga e tij e preferuar e marshimit, "ne luftojmë dhe
fitojmë, por nuk tërhiqemi kurrë!" Pastaj e la togën e tij të ndalet
dhe ngadalë u ngjit drejt fermës.

Ishte një shtëpi e gjerë dhe madhështore. Mbi ndërtesën masive
Hyrja parashikonte një çati të hollë, e cila mbahej nga dy
shtylla prej druri. Shtyllat kishin një gdhendje delikate në dru,
pothuajse shumë delikat për portën e rëndë. Pikërisht në çastin
togeri ishte gati të vinte dorën në derë
dorezë, një plak doli nga poshtë tendës.
Shtatza e tij ishte e madhe, aq e madhe sa ishte pak më e gjatë.
sesa togeri, i cili në të vërtetë ishte me përmasa të mira
vetë.

Plaku e pa ushtarin dhe e kapi me të dyja
grusht në kornizën e derës, qëndroi aty me këmbë të ngritura dhe
tundi kokën me tërbim. —Tungjatjeta! — tha togeri.

Plaku gëlltiti disa herë dhe shpejt
tha: “Jo”. Duhet të ketë qenë e vetmja fjalë që mundi të thoshte.
në gjermanisht, "Jo, jo!" Dhe fytyra e tij e hollë dhe katrore dukej
armiqësor, dhe në sytë e tij gri fshihej një tërbim i zjarrtë.

Machine Translated by Google

Togeri buzëqeshi përsëri dhe tha lehtë: "Duhet
Vendos togën time këtu për natën, dyzet burra; ata,
gjej vend në shtëpi, këtu, të tjerët në hambar!"

Plaku i shtrëngoi gishtat në dru të
shtyllën e derës dhe i nguli këmbët në tokë, sikur të ishte
vetëm duhej të refuzonte hyrjen në të gjithë togën që
u rreshtuan para shtëpisë. I zemëruar tha: «Jo!»

Togeri thirri rreshterin dhe i tha atij të
shiko pas hambarit dhe përgatit kashtën për kampin. Ai
do të përballonte plakun këtu krejt i vetëm.

Pikërisht në momentin që togeri e tha këtë, plaku
Burri doli disa hapa përpara dhe hyri me nxitim në shtëpi
para togerit, sikur të kishte ndërruar mendje.

Togeri u ndal për një çast te pragu i derës.
Ai pa një sallë të gjerë e të ulët përpara tij, muret ishin
E veshur me panele druri, sipër saj kishte trarë të rëndë të zinj.
Dhoma merrte dritë vetëm nga dera dhe shtrihej
pjesërisht në errësirë. Vetëm gradualisht togeri mundi
dalloj se burrat qëndronin këtu, dhjetë, dymbëdhjetë burra, të gjithë kaq të gjatë
saqë pothuajse arritën tavanin e ulët me kokë.
Të gjithë kishin të njëjtën fytyrë armiqësore si plaku.

Papritmas togeri pa që burrat po qëndronin në këmbë
rreth një barele. Një ushtar i vdekur shtrihej mbi barelë.
Togeri hoqi kapelen e tij.

Machine Translated by Google

Burrat në rreth nuk i kushtuan më vëmendje
tek ai dhe në heshtje shikuan poshtë nga i vdekuri. Ata nuk u lutën, as nuk lëvizën buzët. Dhe fytyrat e burrave u ngurtësuan përsëri, sikur të ishin vetëm
së bashku, por jo për t'i treguar njëri-tjetrit zinë e tyre.

Togeri pa fytyrën e hollë të të vdekurit,
e cila ishte e zbehtë si dylli. Sytë ishin të mbyllur. Një shenjë e gjerë dhe e rëndë kalonte nëpër ballë. Por shprehja
një prehjeje të qetë shtrihej në fytyrë. Xhaketa e një
Ushtari norvegjez ishte shtrirë mbi gjoks dhe kapela ishte sipër tij. Por në fund të barelës qëndronte parmenda. Pastaj plaku iu afrua njërit prej burrave.
dhe në heshtje i vuri dorën mbi shpatull. Për një moment
Burri ngriti kokën dhe ngriti kokën si shenjë se kishte
e kuptoi. Pastaj iu drejtua togerit.

"Fermeri ka vdekur", tha ai në gjermanisht të mirë.

Togeri shpejt tundi kokën në shenjë dakordësie:
«Do të qëndrojmë në hambar», tha ai. Burri përsëriti se përgjigja është norvegjeze. Plaku dëgjoi dhe në heshtje
pohoi me kokë.

Togeri shkoi dhe e akomodoi togën e tij brenda
hambari. "Askush nuk do të hyjë në shtëpi." ai
u shpjegoi pushkatarëve. "Fermeri është vrarë në aksion, ndoshta gjatë luftimeve dje në mëngjes."

Machine Translated by Google

Kur pas pak kohe togeri hyri përsëri në shtëpi, ai u shoqërua nga dy ushtarë, të cilët mbanin një helmetë çeliku dhe një armë. Plaku ishte

u trembën në fillim dhe burrat ngritën kokat dhe u përballën

togerin. Për një moment në dhomë ra heshtje e plotë. Por dy ushtarët iu afruan të vdekurit, e përshëndetën dhe qëndruan në vendngjarje, me një shtrëngim të fortë i vunë armët para tyre dhe qëndruan në roje.

Në fillim burrat ishin mbështetur prapa murit. Jo

deri tani a e kuptuan se çfarë duhej të nënkuptonte kjo. Togeri u përball me burrin që kishte apeluar

dhe i tha: “Fermeri ka rënë si ushtar. Unë

caktoje rojen!” Burri e përktheu ngadalë fjalën

me fjalë. Burrat përreth ulën kokat në shenjë

heshtje dhe togerit i dukej se fytyrat e tyre

nuk ishin aq të ashpër dhe armiqësorë sa më parë.

Por tani një grua e re, e cila ishte ulur në mes të

në tavolinë, u ngrit. Ajo kishte një figurë të gjatë e të hollë dhe një figurë të lirë natyrë. Togerit i dukej sikur ai kurrë nuk e kishte

parë një fytyrë më të bukur dhe më fisnike.

Gruaja u shfaq në derë dhe kërkoi një

moment tek i vdekuri. Pastaj ajo pa gjermanin

ushtarë, të cilët qëndronin të palëvizshëm në këmbët e barelës,

me armët përpara tyre, njëra në anën e majtë, tjetra

një në anën e djathtë të parmendës. Ata nuk qëndruan brenda

Machine Translated by Google

ndonjë mënyrë tjetër para të vdekurit që
burra të tjerë e bënë këtë, dhe fytyrat e tyre kishin të njëjtën seriozitet dhe
shprehje të ashpra si fytyrat e burrave të tjerë. Frika e
vdekja ishte mbi të gjitha.

Gruaja e pa këtë dhe u kthye në dhomë.
Kur hyri përsëri në korridor, ajo mbante një dorezë prej druri
gërmues në të dy duart mbi të cilin shtrihej një nga të hollët
bukë të sheshta norvegjeze dhe ia dha gjermanit
oficeri: Togeri e dinte zakonin, ndërpreu një
copën e bukës dhe e hëngri ngadalë. Ai e dinte këtë
kështu ai ishte bërë mysafir në këtë shtëpi fshati.

Të nesërmen në mëngjes, kur togu marshoi
përsëri, plaku iu afrua togerit.

"Faleminderit", tha ai, dhe togeri e njohu
se e kishte mësuar këtë fjalë gjermane vetëm për atë qëllim.
qëllim. Pastaj ai thirri burrin që mund të fliste
German dhe i bëri shenjë me shenjë inkurajuese.

«Gjermanët e qëlluan fermerin», tha burri ashpër,
duke theksuar çdo fjalë dhe duke u dukur i trishtuar.

"Është luftë", tha togeri. "Është luftë", burri
përsëriti. Dhe plaku që dukej se kishte
e kuptoi fjalën, tundi kokën në shenjë dakordësie. "Mund të ketë
"Duhej të vija në këtë gjendje", tha përsëri burri dhe fytyra e tij
u ndriçua, "por dua të them këtë: asnjë urrejtje nuk do
mbeten!”

Machine Translated by Google

Togeri tundi kokën pa fjalë. Ai në të vërtetë donte të thoshte diçka, por fjalët e mëdha nuk kishin ndonjë rëndësi të madhe për të. Për një moment ai kërkoi

një përgjigje të përshtatshme.

Më në fund gjeti fjalët që donte të thoshte. “Ne jemi

të të njëjtit lloj”, tha ai.

«Kështu është», përsëriti burri, dhe tani edhe plaku ia zgjati dorën oficerit, «Ne jemi nga

i njëjti lloj.”

Machine Translated by Google

Sot ne njohim një ndjenjë komuniteti që është shumë larg
më të forta se sa mund të jenë interesat politike ose ekonomike
shpjegoj. Është ndjenja e një komuniteti që është
të përcaktuara nga gjaku.

- Adolf Hitleri

Machine Translated by Google

Medalja e Artë për Trimëri

Kur pas Luftës (së Parë) Botërore flamujt austriakë -
që ishte shpalosur në erë në të gjitha drejtimet
në të gjithë Evropën në ditë të panumërta të vjetra dhe të reja
fitorja për perandorinë - duhej të ulet në nder, asnjë kadet nuk i mbante
lart dhe nuk i valëviste në një të përbashkët
tempull kujtimi dinjitoz. Ashtu siç kishte bërë kombi i madh
u shpërthyen në gjashtë ose shtatë pjesë, kështu që ata gjetën vendin
e tyre të pushimit këtu e atje, ku ata zhurmojnë si imperialë si
sapo të fryjë era nga fusha e betejës në
Kahlenberg (beteja kundër turqve), disa gjithashtu në
Hungaria, disa në qytete të cilat papritmas u përkisnin vendeve që më
parë kishin privilegjin të shihnin flamujt e satenit të mbushur me plumba
vetëm pasi ishin dorëzuar.
për ta. Çuditërisht, standardet vareshin në vende të ndryshme.
salla, dhe kur në një kohë të largët gjatë një nate të heshtur
copëza e fundit me ngjyrë fluturon nga polet si një flutur nate në tokë
dhe bie në pluhur, fama e tyre do të jetë ende

shkëlqyeshëm.

Ashtu si flamujt, të cilët ishin vendosur në errësirë,
ashtu edhe asnjë nga ata që kishin marshuar në të tyren
uniformën gri të fushës së ushtrisë për katër vjet lejohej të shfaqnin
dekoratat e tyre për trimëri, nëse vendbanimi i tyre

Machine Translated by Google

ndodhej në një nga vendet e reja. Ushtarët që ktheheshin i fusnin medaljet, kryqet dhe shiritat e tyre në arka ose pas rrobave të lara. Po, ata mund t'i mbanin dekoratat për trimëri vetëm në errësirë; dhe kështu

ndonjëherë një luftëtar i vjetër do të shtrinte dorën e tij

drejt tyre, kur ai rastësisht i pa për një çast, me qëllim që t'i ndjente, dhuratat e një perandorie, përpara se t'i fuste gjërat e indinjuara që tingëllonin përsëri në

e errët.

E njëjta gjë i ndodhi edhe një rreshteri, i cili kishte fituar medaljen e artë për trimëri në San në.

Karpatet - së pari të voglat dhe së shpejti të mëdhatë

medalje për trimëri në argjend dhe më vonë në Tirol bronzin

medalje, dhe për më tepër vdesin "Karl-Truppen-Cross". Ai ishte një njeri që dukej i kënaqur me armët, të cilin asgjë nuk mund ta kishte kënaqur më shumë sesa të qëndronte me kompaninë

deri në vdekje, në Galicia ose Trient, në Bosnjë ose në

"Shmelz", atij nuk do t'i interesonte se ku. Por si një

gjerman, vendi i të cilit ishte në hijen e një tjetri

lakmisë së vrullshme dhe të gjerë të kombit, ai ndërhyri vetëm

si flamujt dhe medaljet në errësirë dhe u bënë një

fermer, dhe jo i keq në të vërtetë... vetëm se ai arriti

më shpesh se të tjerët pas rrobave të lara në dollap për të nxjerrë pesë

medaljet në mënyrë që t'i linin të tingëllonin

pëllëmbën e tij.

Machine Translated by Google

Ai mori një grua, kultivoi fushat, lindi një fëmijë,
dhe kur po lindte dhe ai pa se sa me dëshpërim gruaja e tij luftonte
me dhimbjet e lindjes, si ndërhyri mamia në emër të gruas duke
bërtitur "nënë" si
aq shumë njerëz kishte parë duke vdekur në fushën e betejës, pastaj
pa e kuptuar, i këputi thembrat së bashku,
zemra i rrihte fort dhe balli i djersiti;
Ai ndjeu se këtu nuk mund të bënte asgjë tjetër veçse të qëndronte në këmbë
me vëmendje… përndryshe do t'i ishte dashur të rrinte ulur në një vend të përkulur.
cep dhe qaj me keqardhje.
Por ndërsa fëmija në djep kërciste dhe gruaja
buzëqeshi shumë i gëzuar, burri i lehtësuar nga mirënjohja kishte një
frymëzim kurioz, një frymëzim që ai kurrë nuk do ta bënte
do të kishte pasur nëse ushtria e tij do të marshonte ende nën flamuj
dhe daulle, sepse asnjë rreshter nuk ka pasur kurrë të drejtë t'i japë
medalje dhe nderime një personi; por tani që
ushtria dhe medaljet ishin zhdukur dhe në errësirë, ai kishte
ideja për të vepruar si një komandant suprem dhe për të shpërblyer
luftën që sfidon vdekjen. Ai i përdredhi mustaqet, shkoi te dollapi,
nxori pesë medaljet dhe
i shikoi gjatë. Sepse gjunjët e tij ishin të palëvizshëm
duke u dridhur, ai ishte i prirur të jepte maksimumin dhe më të madhin e tij
dekorim i shkëlqyer, por pastaj ai mendoi se fëmija ishte vetëm një
vajzë; ai tundi kokën dhe zgjodhi
medalje e madhe argjendi, e cila shkëlqente në të bardhë dhe të kuq

Machine Translated by Google

fjongo me vija dhe e ngjiti në këmishën e natës të nënës.
Le të refuzojë nëna që qesh, le të shtypë mamia duart me një ulërimë
dheu mbi barkun e saj, medaljen
tani u shpërblye dhe shtrihej ditë për ditë, derisa gruaja
në shtratin e fëmijës ishte shëruar, në komodinën e natës, dhe të
gjithë ata që erdhën për vizitë mund të shihnin se rreshteri e nderonte
gruan e tij njësoj siç e kishte nderuar vetë.
i nderuar në të kaluarën. Më vonë ai nuk e ktheu medaljen mbrapsht.
në dollap. Nuk i përkiste më atij, një
ushtar që qëndronte në hije, kështu mendonte ai për veten; tani ishte
pronë e gruas së tij, dhe ai pothuajse ia kishte inat medaljen. Ajo në
të vërtetë nuk e bëri
e kupton, megjithatë asaj iu desh të kujdesej për
dekoratë nderi që tani e tutje vetë, jo në errësirë
jashtë kursit, nga i cili kishte dalë në pah, i rrumbullakët dhe
duke shkëlqyer si një yll, për shkak të jetës së re. Ajo e vendosi atë brenda
një pjatë prej qelqi të prerë në bufe dhe ja ku mund të ishte
i shkëlqyeshëm.

Shpejt erdhi një fëmijë i dytë dhe babai e shpërbleu
gruan e tij me medaljen e vogël të argjendtë, dhe një vit më vonë me
medaljen e bronztë, sepse të dyja ishin përsëri vajza. Edhe në
vitin e katërt kjo nuk ndryshoi, megjithëse nëna
gati vdiq gjatë lindjes; por rreshteri - tani tashmë si një gjeneral i
vërtetë, i cili gjithashtu shpesh nuk e bën
e perceptoi meritën e vërtetë - nuk i dha asaj në asnjë mënyrë

Machine Translated by Google

medalje ari për këtë, por dallimi i tij më i vogël, "Kryqi i Karl-Truppen".

Kur pas kësaj lindën një vajzë e pestë dhe e gjashtë, trimëria e gruas së tij dukej se ishte bërë diçka
e zakonshme për burrin, nuk ia vlente t'i vlerësohej, ashtu siç, siç donte të thoshte ai, disa nga bëmat e tij heroike mbetën pa u vënë re, dhe kështu drejtësia kërkoi që ai të mos bënte shumë bujë për një bekim të tillë femëror.
pasardhës më, dhe atij iu lejua madje të hante gaforre
dhe u ankuan për këtë, derisa më në fund në vitin e tetë lindi djali, aq lehtë dhe pa mundim, aq shpejt dhe pothuajse pa dhimbje për nënën, sa drejtësia e kërkonte këtë.
asaj duhej t'i ishte hequr një dekoratë në vend që
t'i jepej një e re; por ishte një djalë, dhe aty qëndronte babai pranë shtratit me lot në sy, dhe e vendosi medaljen e artë, medaljen më të lartë të Austrisë, mbi
gjoksin e gruas në shtratin e lindjes, dhe ajo, që gjithmonë kishte qeshi për këto nderime, u bë serioz dhe qau nga gëzimi për fëmijën, dhe gjithashtu pak për
medalje.

Në të vërtetë, ajo e meritonte këtë dekoratë.
prej kohësh. Por duke pasur parasysh se kishte kërkuar shumicën vepra të jashtëzakonshme heroike për të fituar këtë medalje, dhe duke pasur parasysh flamujt ishin dëshmitarë të kaq shumë orë që formësonin kontinentin në histori, ishte e drejtë që

Machine Translated by Google

Shpërblimi më i shkëlqyer për trimëri ishte nxjerrë nga errësira dhe ishte vendosur në qumështin e lehtë dhe në gjirin që jep të ardhmen e një nëne vetëm për një djalë… sepse ajo që loja e një njeriu kalimtar do të ishte lavdi dhe flamuj, medalje dhe
perandoritë, nuk do të kishin gjithmonë buzë të reja për djem që pinin gji gjejnë ushqimin e tyre të parë heroik në gjoksa kaq të mbushura.

Machine Translated by Google

Të qëndrosh i pastër dhe të bëhesh i pjekur

nga një i ri SS në Frontin Lindor

Nuk ka kaluar shumë kohë që kur e konsideronim pastërtinë dhe pjekurinë si diçka kurioze; madje qeshnim me këto ide. A nuk ishte ashpërsia e betejës komanda dhe pastërtia jonë e parë diçka për vajzat e reja? Por ne
kanë ndryshuar që atëherë. Tani shohim me sy të ndryshëm dhe nuk e nxjerrim më forcën për veprat tona vetëm nga stuhitë e rinisë. Zgjatja e luftës na ka dhënë një forcë më të thellë qëndrese dhe rigoroziteti. Tani
Ne krijojmë forcë nga gjërat, të cilave dikur u jepnim
Asnjëherë mos mendoni për asgjë. Sot jemi në gjendje të sodisim shtëpinë tonë, bukurinë e një luleje fushe dhe buzëqeshjen e një fëmije me sy të bërë më të mençur nga dhimbja e humbjes dhe ndërgjegjësimi për rrezikun.

Shkurt, ne jemi rritur. Në mes të
shkatërrimi përreth nesh, duket i vetmi objektiv si substancë e dëshirave dhe sakrificave tona më të pastra: Rajhu.
Dhe rruga drejt këtij objektivi të çon nëpërmjet luftëtarit burrëri.

Sa më e vështirë të jetë lufta për objektivin tonë, aq më e palëkundur është kërkesa për pastërtinë e vullnetit tonë, integritetin e karakterit tonë dhe qartësinë e identitetit tonë. sjellje. Ideali më i lartë burrëror duhet të mishërohet, nëse

Machine Translated by Google

Rajhu duhet të arrihet, sepse Rajhu përfaqëson një
Rend i Ri i njeriut; i familjeve, i klaneve dhe i
individë. Dhe lufta zhvillohet për këtë Rend të Ri.

Ne e perceptuam për herë të parë fillin e zhdukjes së plotë në kjo luftë deri në emëruesin më të lartë njerëzor gjatë betejave në lindje. Sigurisht që kërkesat e ruajtjes së racës janë vetëm një çështje zoologjike, nëse ruajtja e spiritualitetit dhe kulturës ariane nuk përfshihet në to.

Megjithatë, përgjigjja jonë ndaj zhdukjes së njeriut në
Bota nuk është vetëm luftë dhe rezistencë, por edhe jetët tona të transformuara, dhe burrëria dhe pastërtia janë armët më të forta në këtë luftë. Po, e pastër në
kuptimi më i lartë ishin të vdekurit që u fundosën në Langemarck në tokën flamande; të pastër ishin të rënët që ende shtrihen në varre të pashënuara në lindje; dhe të pastër ishin gjithashtu të gjithë ata që në orën e nevojës më të madhe të Gjermanisë
iu bind thirrjes së viteve të para të kësaj lufte.

Kështu duhet kuptuar edhe himni ynë kombëtar “Gjermania, Gjermania mbi të gjitha”: jo si një britmë beteje triumfi, por si detyrimi më i thellë për të ndërtuar një rend më të lartë njerëzor.
dhe si mentalitet krenarie, madhështia e thirrjes
të jenë luftëtarë për këtë Rend të Ri në botë. Kjo
Mentaliteti na çliron nga manifestimet e dekadencës, të cilat i shohim në çdo hap: interesi vetjak,
përfitim dhe mashtrim politik. Nuk është çështje

Machine Translated by Google

thjesht mbajtja e pastër e faqes së dikujt për hir të pamjes së jashtme - një konsideratë krejtësisht borgjeze - por është çështje e refuzimit të vetëdijshëm të çdo sipërfaqësie si shenjë poshtërsie, të të folurit me dy kuptime dhe pabesisë si të padenja në vetvete.
martesën siç është midis shokëve të dikujt, dhe të çdo gjëje të turpshme dhe të shthurur si zbavitje. Pse?
Sepse e gjithë kjo i hap rrugën armikut për të hyrë dhe për të siguruar një pikëmbështetje. Të qëndrosh i pastër do të thotë gjithashtu të të kesh ndërgjegje dhe kujdes, dhe të praktikosh mirësi dhe shoqëri.

Prandaj, kërkohet një përgjigje e pakthyeshme nga secili prej tyre. ne në lidhje me çdo aspekt të qenies sonë. Sa më shumë që të kuptojmë se po punojmë drejt një mjedisi shoqëror dhe politik Rend i Ri, dhe sa më shumë që mishërojmë vetëdijen se vetëm në shërbim të Rajhut qëndron fisnikëria jonë, në atë shkallë do të na bëhet e qartë se vetëm ata
mund të ushtrojnë dhe të mbajnë sundimin në këtë botë që kanë e mbajtën veten të pastër - edhe përballë gabimeve dhe turpit.

Kemi parë shokë të rënë pranë nesh që ishin i ri dhe mjaft i papërfunduar. Kjo na mbushi zemrat me pikëllim dhe dekurajim. Megjithatë, atëherë ne përjetuan të vërtetën se përmbushja në jetë nuk është një funksion i sasisë, por i cilësisë së viteve,
që na është dhënë. Kjo është kështu, sepse çdo

Machine Translated by Google

burrë, grua dhe fëmijë i gjallë mund të marrin kurorën e
jeta: të vdesësh për atdheun.

Jeta pa dëshirë të pastër është e pakuptimtë. Prandaj e përqafojmë
thellësisht thënien e Goethe-s: “Të jetosh për kënaqësi është
bazë; fisnikët jetojnë për ligjin dhe rendin.” Ne nuk mundemi
të dimë saktësisht se ku ngjitemi në këtë luftë dhe çfarë forme dhe
gjendjeje na pret në majën e malit
më sipër, por Rajhu është një mision i menjëhershëm, të cilin ne
mund ta njohë dhe ta përmbushë aktualisht. Dhe të jetë nga brenda
I pajisur për këtë detyrë kërkon pastërti dhe burrëri.

Vini re ushtarin borgjez, i cili ul në fron çdo zot të rremë dhe të
papastër. Ndoshta një i tillë e përçmon nga injoranca
pastërti dhe burrëri, sepse gjithçka që ai ka qenë ndonjëherë
të ekspozuar ndaj janë format boshe të këtyre virtyteve dhe kurrë
përmbajtja e tyre shpirtërore racore. Sidoqoftë, vetëm ai është një njeri
i vërtetë, i cili i rrënjos fijet e shpirtit të tij në
themeli; në skaj, i cili vetëm lind dashurinë
të familjes dhe atdheut, në besim në ligjin hyjnor që vepron në jetën e
racës së tij dhe në gatishmërinë për të
vazhdo të marshosh i qetë drejt vdekjes, sepse ai
e di kuptimin e asaj vdekjeje si sakrifica më e lartë për
Zoti.

Të jesh mjeshtër do të thotë të jesh i pjekur, të kesh depërtim
shpirtëror, të shohësh përtej pamjes së jashtme, të bësh të domosdoshmen,
dhe të mos humbasim besimin në proces. Jo sepse ne

Machine Translated by Google

kemi pushtet dhe armë në duart tona, a gëzojmë një
një rang të caktuar në këtë botë, por sepse ne jemi të vërtetë
luftëtarë për Rajhun. Kjo do të thotë që ne kemi zgjedhur:
përgjegjësi, disiplinë, llogaridhënie, nderim dhe
mirësi - dmth. të bëhesh një njeri më i fortë dhe një krijesë e re, dhe të
mos lejosh që bota të përcaktojë "ligjin" e saj për
ne. Ne jemi zotërinj, sepse qëndrojmë në lidhje me
botën si instrumente në shërbim të një rendi më të lartë.
Kjo njohje na bën të pjekur pa marrë parasysh moshën.
Tetëmbëdhjetë vjeçarë janë shndërruar në burra në këtë mënyrë dhe
përmes ashpërsisë së luftës. Ora e sprovës nuk i gjeti ata të mangët,
por përkundrazi dëshmon se ata
janë bërë vërtet të pjekur.

Machine Translated by Google

Ky ishte një shok mjaft i mirë

nga Heinrich von Klein

Gjatë udhëtimit tim për në Frankfurt, një hanxhi në një fshat pranë Jenës më tregoi se si - disa orë pas betejës kur qyteti ishte braktisur plotësisht nga ushtria e Princit të Hohenlohe dhe ishte rrethuar nga francezët, të cilët mendonin se ishte i pushtuar - një Një ushtar i vetëm prusian u shfaq në qytet. Hanxhiu më siguroi se nëse të gjithë ushtarët që kishin marrë pjesë në betejë do të kishin qenë aq të guximshëm sa ky djalë, Francezët do të ishin mundur edhe nëse do të kanë qenë tre herë më të fortë nga ç'ishin në të vërtetë. Ja historia e pronarit të hanit…

I mbuluar plotësisht me pluhur, ky djalë hidhet nga shtëpia e tij. një kalë përpara hanit tim dhe bërtet, "Hanxhi!"

Kur e pyes, “Çfarë ke?”, ai përgjigjet, “Një gotë raki!” dhe ndërsa e hedh shpatën në këllëf shton, “Kam etje.”

“Zot në qiell!”, them unë, “A nuk do të ikësh, miku im?!” Francezët janë afër qytetit!

«Tani, tani!» thotë ai, dhe ndërsa i vendos frerin kalit mbi qafë shpjegon, «Nuk kam ngrënë asgjë gjithë ditën!»

«Unë besoj se je i pushtuar nga Satani!», i them atij.

Machine Translated by Google

«Hej, Liese!», thirra unë, dhe ajo i solli një shishe me ujë.
“Danziger”.

"Ja ku është!", dhe dua t'i jap të gjithë shishen kështu që
mbi të cilin ai do të hipë.

«Tut, tut!», thotë ai ndërsa fshin djersën nga trupi i tij.
ballin, “Sepse nuk kam kohë!”

«Ti je një fëmijë i Vdekjes!», thirra unë.

Dhe përsëri them, "Ja ku është!" ndërsa i derdh një pije, dhe unë
provo përsëri t'i japësh të gjithë shishen në mënyrë që ai të hipë
"Pi dhe vazhdo të ngasësh! Për shëndetin tënd!"

«Edhe një!», thotë ky djalë ndërsa të shtënat tashmë bien.
nga të gjitha anët në qytet.

«Një tjetër? Nuk je i shqetësuar?», pyes unë.

«Edhe një!», këmbëngul ai ndërsa fshin mjekrën dhe
fryn hundën nga kali, "Sepse do të jetë
paguar me para në dorë!”

Në shpirtin tim, doja që ai të…

«Ja ku është!», them unë ndërsa i derdh një pije të dytë ndërsa ai
dëshirat. Dhe pasi e mbaron, i derdh një pije të tretë
dhe pyet: “A je i kënaqur tani?”

«Oh!», tund veten djali, «Rakia është e mirë!»

«Epo!», thotë ai ndërsa vë kapelen, «Çfarë më detyrohet
ti?”

«Asgjë! Asgjë!», përgjigjem unë. «Largohuni, në emër të
Djall, francezët tashmë po hyjnë në qytet!”

Machine Translated by Google

«Epo,» thotë ai ndërsa kap çizmen, «Pra, Zoti
do ta shpërblejë." dhe ai nxjerr një pipë me kërcell të shkurtër
nga çizmja e tij dhe thotë, "Më ndezni zjarrin!"

«Zjarr?», pyes unë, «Nuk je i shqetësuar?»

«Zjarr, po!», thotë ai, «Sepse dua të ndez një pipëz
duhan.”

«Je i pushtuar nga legjione!» thirra unë.

«Hej, Liese!», e thërras vajzën, dhe ndërsa djali është
Duke ia mbushur pipën, vajza merr zjarrin.

«Epo!», thotë ai, duke mbajtur pipën që sapo ka ndezur në dorë.
gojën, "Tani francezët do të jenë në telashe!" Dhe
ndërsa e shtynte kapelen mbi sy dhe e kapte
me frenarë, ai e kthen kalin dhe nxjerr shpatën.

"Je një djall i madh!", thirra unë, "I mallkuar,
mashtrues i magjepsur! Do të jesh në emër të xhelatit
largohu për aty ku e ke vendin? Tre ushtarë - apo jo?
I shihni? - tashmë po ndalen te porta!”

"E ke për zemër!", komenton ai ndërsa pështyn dhe shikon
tre ushtarët me sy që shkëlqenin. “Nëse do të ishin dhjetë, unë
prapë nuk do t'i frikësoheshin." Dhe në këtë moment të tre
Francezët tashmë kanë hyrë në qytet me kalë.

"Basso Manelka!", bërtet djali ndërsa vendos shkopinjtë e tij.
te kali dhe nxiton drejt tyre; ai hidhet mbi ta,
aq e vërtetë sa Zoti është gjallë, dhe i sulmon ata sikur të kishte
i gjithë korpusi i Hohenlohe pas tij, në një mënyrë të tillë

Machine Translated by Google

se ushtarët, të pasigurt nëse mund të ketë më shumë gjermanë
në qytet, janë - kundër zakonit të tyre - të tronditur. Dhe
para se njëri të mund ta kthente dorën, ai i rrëzon të treja
shalët e tyre dhe ua merr kuajt, dhe bashkë me ta në
Pastaj ai kalon shpejt pranë meje dhe bërtet, "Bassa Teremtemtem!

Epo, tani e shihni, z. Hanxhi! Mirupafshim! Mirupafshim! Hoho!
Hoho! Hoho!”

Pronari i hanit habitet: "Nuk kam parë kurrë një të tillë..."
shok në gjithë jetën time!"

Machine Translated by Google

Viti i Publikimit

I PANJOHUR

Machine Translated by Google

Citate

Ajo që i është dhënë individit nga natyra, ai duhet ta bëjë ta kalojë si një kontribut për popullin e tij. Mund të ketë vetëm të jesh një i drejtë në këtë komunitet; ajo rritet nga përmbushja e detyrës më të lartë të vetin, të caktuar.

- Adolf Hitleri

***

Të gjitha kombet që luftuan në Luftën e Parë Botërore nderojnë "ushtari i panjohur". Në Paris ai pushon nën "Harku i Triumfit". Në Londër ai fle gjumin e tij të fundit nën mermerin e zi të Westminster Abby. Në Berlin Ai banon në Pallatin e Kancelarit të Rajhut. Gjermania është e vetmja tokë në të cilën "ushtari i panjohur" nuk është i vdekur, por jeton.

- Frederik Boek

Akademia Suedeze, Stokholm

Machine Translated by Google

Kur të mbarojë lufta, do të përjetojmë gjëra të çuditshme gjëra. Një Rend i Ri do të krijohet në Evropë dhe do të punojë do të zërë vendin që meriton me të drejtë. Një nga të veçantat manifestimet do të jenë ato që nuk do t'i shohësh më Amerika si bota e re, në vend të Evropës si bota e re bota dhe Amerika si e vjetra.

Sipas gazetës daneze *Faedrelandet* të 22 qershorit, 1941, numri 170, këto fjalë u thanë së fundmi një gazetar amerikan i Hearst Press nga Duka i Windsor, ish-mbreti anglez.

***

Nacionalsocializmi formon një bashkësi popullore e cila fillon me fëmijën dhe mbaron me personin e moshuar. Jo mund ta heshtësh këtë simfoni gjigante të jetës gjermane.

- Adolf Hitleri

Machine Translated by Google

Shoqëri e keqkuptuar

Shoqëria është po aq polimorfike sa jeta. Mijëfish
janë shembujt që e shfaqin atë. Është lidhja që
mban së bashku shokët e vërtetë. Pa shoqëri të vërtetë, ushtaria e
vërtetë është e pakonceptueshme. Por ajo gjithmonë i shërben një
qëllimi më të lartë, tërësisë, komunitetit. Morali i saj
Forca vjen nga zemra e fortë, nga përgjegjësia,
nga ndjesia e palëkundur e të qenit i lidhur fatalisht me një
popull dhe atdhe. Ku devijon nga ky moral
Ky koncept merr një petk egoist, është moralisht i gabuar dhe i
dëmshëm për komunitetin.

Sigurisht një SS-Obersturmfuehrer që shërbente si depo
komandanti iu nënshtrua një keqkuptimi të tillë
shoqëri. Kur u zbulua se brenda tij
urdhëroi që arkëtari të kishte therur disa derra
pa autorizim dhe të shpërndara ose të dërguara padrejtësisht
sasi të mëdha mishi, ai nuk e verifikoi gabimin, përkundrazi u përpoq
të ndikonte në hetimin e tij.
zyrtarët të përmbahen nga hetime të mëtejshme. Për më tepër, ai
i nxitën ushtarët e përfshirë të SS-it të jepnin deklarata me betim
se nuk kishin marrë fare mish.

Arkëtari u dënua me burg dhe depoja
komandant - për mosraportimin e veprave penale të

Machine Translated by Google

vartësit dhe duke sajuar raporte të rreme - në një burg
fjali.

Sjellja e arkëtarit përfaqësonte një dëm serioz
për popullin gjerman. Komandanti i depos - nga
keqkuptuar shoqërinë - ishte përpjekur të fshihte
abuzimet në vend që të siguronte rendin. Kushdo që
mbulon dëmton të gjithë popullin dhe minon autoritetin e vet.

Machine Translated by Google

Testamenti i Fundit i një Ushtari të SS-ve

Kaporali SS Leo R., në jetën civile, asistent mësues në një qytet të madh silezian, vdiq në një betejë ushtarake spital si pasojë e plagëve të pësuara në Lindore Përpara. Ai la pas një lloj "testamenti të fundit", një letër për familjen e tij, të cilën e kishte shkruar ditën kur iu bashkua Waffen SS. Kjo letër tregon një depërtim të thellë në pikëpamjen e jetës së një socialisti kombëtar shembullor, edukatori dhe ushtar. I përket testamenteve të përjetshme të besimit të kohës sonë, e cila do të ketë një efekt shembullor mbi brezave të ardhshëm dhe t'u tregojmë e shpjegojmë atyre veprat e etërve të tyre.

Nëse do të qëndroja në fushën e betejës ose do të kthehesha në një një gjendje ku jam i paaftë për të arsyetuar, atëherë a mundet kjo Testamenti i fundit shërben si përmbledhje për familjen dhe fisin tim.

Nuk dua që të lindë konflikt për shkak të çështjeve materiale gjëra. Më vonë do të ketë një të drejtë gjermanike, në të cilën zemra bën gjithashtu gjënë e duhur. Kjo është tashmë një udhëzues. Dua, në lidhje me të gjitha çështjet e botëkuptimit ose ideologjisë, që gjërat të shkojnë ashtu siç ramë dakord unë dhe gruaja ime. Unë veçanërisht nuk dëshiroj ndërhyrje në ideologji edukimin e fëmijëve. Ne të gjithë jemi në dorën e madhe

Machine Translated by Google

të besimit që kemi dhe do të vazhdojmë të përpiqemi të formojmë. Jeta e popullit tonë është e shenjtë për ne. Ne duam të ndjekim rregullin e mrekullueshëm, të jemi një popull i vetëm, kjo është feja e kohën tonë.

Dua që të afërmit e mi të kenë ndonjë shenjë për të kujtuar mua nga. Në klanin tonë, zemra është aq e fortë, sa një i drejtë Masa do të gjendet natyrshëm.

Uroj nga zemra që gruaja ime të martohet përsëri, nëse Ajo beson se ka gjetur një shoqe të re jete. Duke e njohur atë, e di që edhe fëmijët do të gjejnë një fat të mirë.

U kërkoj miqve të klanit tonë të jenë kumbarë të fëmijëve dhe miq të familjes… që të përmbushin ligjin e miqësisë së vërtetë, e cila të bën të lumtur.

dhe duke dhënë.

Uroj që fëmijët e mi ta njohin nënën e tyre si të tyren thesari më i çmuar, ai që u dha atyre jetë. Përveç kësaj, populli duhet të jetë ligj dhe udhëzues. Ata duhet të jenë gjithmonë të thjeshtë, besnikë dhe të vërtetë.

E falënderoj gruan time. Fjalët janë shumë të pakta. Ajo mund ta dijë se zemra ime preket kur mendoj për mrekullitë.
thellësi që ajo i ka dhënë jetës sime. Shpresoj gjithashtu që fati do ta bëjë lejoj që ajo të ketë atë që më është mohuar. Mund Shqetësimi dhe dhimbja largohen shpejt. Le të mendojë ajo për mua.
me një krenari të gëzueshme. Ajo dha më shumë.

Machine Translated by Google

Grua e dashur! Meditoni kohën që kalojmë së bashku dhe ecni me gjithë qejf.
forcë në të ardhmen. Nëse ka shpëtim të shenjtë, atëherë ai
furnizohet me gjakun e zemrës sime.

Nderoji paraardhësit. Ji besnik ndaj popullit.
Le të gjejë populli ynë një të ardhme të lumtur.

Gjithashtu falënderoj prindërit e mi, të cilët shpesh vuajtën
për shkakun tim. Le ta dinë të gjitha këto që ndodhën ndërsa unë
po përpiqesha të sqaroja aspektet më të thella të jetës sime.
ekzistencë. Dashuria ime do t'u përkasë gjithmonë atyre.

Ndjeni të gjithë se si ju jap dorën time, në mënyrë që
forca do të rritet dhe do të jesh i lumtur. Më beso, imja
Dëshira e zemrës është gjithmonë të të shohë të lumtur, kështu qoftë.

Në prag të udhëtimit në të cilin më lejohet të marr pjesë
kolonat e gjata të atyre për të cilët vetëm vepra ka rëndësi.

Leo R.

Machine Translated by Google

Njëri qëndron vetëm natën,
i ngarkuar me punë të rëndë,
Ai mendon prapa në orën,
të shokëve të vdekur.

Ai ndjen se dikush ecën drejt tij,
ushtar nga ditët e tjera,
që tashmë pësuan fatin më të hidhur,
dhe në heshtje e dëgjon të thotë:

Shoku!

Dhe vetëm kjo fjalë e vetme.
Ata heshtin dhe shikojnë.
E dyta shkon, një hije, larg,
vetëm në agimin e hershëm të mëngjesit.

- Udhëtimi
nga Herybert Menzel

Machine Translated by Google

Lidhur me

Sjellja e ushtarit

Drejt grave të huaja

Ti je një anëtar i SS-it. Kjo do të thotë që nuk je një mercenar i rekrutuar për të luftuar thjesht për diçka për një pagë, edhe nëse nuk ju shqetëson asgjë tjetër. SI një Burri i SS-ve, ti përfaqëson SS-të, një komunitet, një urdhër brenda popullit tënd, detyrat e të cilit janë ruajtja e pastërtisë së gjakut, ngritja e vlerës së racës.

Kur ndodhesh në një tokë të huaj, me një armë në dorë, ke një detyrë të dyfishtë: duhet të përfaqësosh...

populli yt dhe ti duhet të jesh i denjë për SS-in.

Megjithatë, sillesh në mënyrë të padenjë kur - veshësh uniforma e Fyhrerit me stemat e Waffen-it

SS - vraponi nëpër taverna dhe restorante me ato

Vajza dhe gra që nuk e ndajnë dhimbjen dhe shqetësimin e popullit të tyre, që nuk e vënë re dhimbjen e popullit të tyre, thjesht sepse u mungon çdo ndjenjë. Këto nuk janë gratë dhe vajzat e mira të këtyre njerëzve të huaj.

Kjo është diçka që mund ta marrësh si të mirëqenë. Për ato vajza vëllezërit e të cilëve dhe ato gra burrat e të cilave kanë i mundur nga ju dhe shokët tuaj me siguri do të nuk duan të të përqafojnë. Ti gjithashtu e di se çfarë dëmesh mund të të ndodhin nga një pakujdesi e tillë shoqatë.

Machine Translated by Google

Si mund ta pretendosh të drejtën e ashpërsisë së pashmangshme,
nëse e lëshon veten? Si mund ta mbash një pikëpamje të qartë
dhe një qëndrim të duhur, nëse humbni vetërespektin? Shumë
prej jush patët mundësi në këtë luftë të merrnit përsipër më shumë
përgjegjësi sesa do të kishe qenë ndonjëherë në gjendje
në kohë paqeje. Ju të gjithë duhet të provoni se jeni të denjë
e kësaj përgjegjësie. Ne e dimë që ju jeni të guximshëm në luftë.
Por duhet të mësosh gjithashtu të jesh i qetë, i disiplinuar dhe
i moderuar, edhe kur nuk jeni në këmbë në formacion.
Kjo është ajo që shpresojmë për hir të së ardhmes së popullit tonë.

Çfarë duhet të bëni pasi të keni lexuar këto rreshta?

Do të ta them. Duhet të kesh sy të kthjellët dhe një vështrim të ndershëm.
zemër. E di çfarë dua të them. E di si e dua të them këtë.

Ndoshta e njeh edhe këtë apo atë shok që nuk e ka
u soll siç duhej. Deri tani, ti thjesht dukeshe
larg dhe mendova se nuk të shqetësonte. Më beso,
të shqetëson ty. Na shqetëson të gjithëve. Së pari provo mënyrën
e shoqërisë së vërtetë: merre shokun tënd mënjanë dhe
fol me të qartë dhe në mënyrë të arsyeshme. Thuaji çfarë është
do të thotë. Tregoji atij për orën fatale që populli ynë do të gjejë
veten brenda. I bëj përshtypje se Fyhreri

nuk mund të heqë dorë nga asnjë njeri i vetëm.

Gjithmonë mbaj mend se muajt dhe vitet që vesh
Uniforma me SS Runes do të mbetet e paharrueshme
për pjesën tjetër të jetës suaj. Për një gjerman, këto janë më të
vite vendimtare në jetë. Jo vetëm sepse SS-i i ri

Machine Translated by Google

vullnetari piqet në një burrë, ose për shkak të gjoksit të tij
bëhet më i gjerë, ose hapi i tij më i sigurt, ose shikimi i tij më i mprehtë.
Shpirti i tij formohet gjithashtu. Dhe ai mëson në komunitetin SS diçka
që do të mbetet gjithmonë me të: rregull, disiplinë, ndërgjegje, saktësi,
sakrificë dhe ndjenjë detyre ndaj komunitetit. A

mos e prish këtë kujtim duke mos i kryer detyrat e tua në mënyrën që
njerëzit tuaj presin nga ju. Nëse e shpërfillni këtë, ju
lëndo veten më shumë se këdo tjetër.

Dikur kishte një kohë që shqiptonte "e drejta e
trupin e vet." Kjo ishte periudha që jepte bekimin e saj nëse një burrë
me ngjyrë martohej me një grua të bardhë ose nëse një
Gjermani u martua me një hebreje - koha që gjithashtu mbrojti
ata që vranë fëmijën e palindur në trupin e nënës së tij nëse
mbërritja e tij do t'i shqetësonte prindërit.
Kampionët e asaj kohe, të cilët i kemi mposhtur tashmë nëpërmjet
luftës së Fyhrerit në Gjermani, tani qëndrojnë me kokëfortësi në të
gjitha frontet kundër nesh.

Nëse beson se mund të bësh me trupin dhe gjakun tënd çfarëdo
që dëshirojnë dëshirat e tua, atëherë ti
ndihmoni armiqtë e popullit tonë dhe të botëkuptimit tonë.
Ti je zot i vetes në realitet vetëm kur ti
mund të sjellë forcë dhe krenari të mjaftueshme për të jetuar brenda
ligjeve sipas të cilave njerëzit tuaj, SS-të tuaj dhe ju vetë
janë mbledhur.

Machine Translated by Google

Kushdo që ia prish gjakun,

shkatërron popullin e tij.

Machine Translated by Google

Gjërat më private të individit janë më
gjërat publike të komunitetit. Për më të rëndësishmet
gjë vendoset në to: ekzistenca fizike dhe

e ardhmja e popullit tonë.- Wilhelm Pleyer

Machine Translated by Google

E fëmijës

A ka gëzim më të thellë se gëzimi i të pasurit një fëmijë? A njihni ndonjë? Unë jo! Është një gëzim për syrin. Një gëzim për veshin. Një gëzim për duart tuaja përkëdhelëse. Është një rrahje e mirë për... zemrën tënde. Po, ajo lëviz gjithë ekzistencën tënde në mënyrë që Nuk ke fjalë për të. Sigurisht që nuk ka fjalë më të thella. shqetësim.

Shqetësimet janë të shumta.

Fëmija që të lind dhe që zhvillohet e rritet sipas dëshirës së shpirtit të tij të brendshëm, është pjesë e jotja. Por prapëseprapë ecën në rrugën e vet. Ti ndihesh përgjegjës dhe prapëseprapë mund të bësh... asgjë. As për ta ndihmuar dhe as për ta dëmtuar. Ti vazhdon veten tek fëmija, por ai prapë vepron sipas të vetit vullnet. Çfarë shqetësimi mund të jetë më i madh?

Dhe nuk ndalet kurrë. Je i shqetësuar për natyrën e saj dhe nëse do të jetë i mirë. Je i shqetësuar për të. shëndet. Je i shqetësuar për gabimet e tij. Ti je i shqetësuar për arritjet e tij. Ju jeni të shqetësuar për zgjedhjet e tij. Ti je më i shqetësuar për jetën e tij sesa e jotja. Madje je i shqetësuar edhe për shqetësimet e saj. Kaq i thellë, kaq i pafund, kaq gjithëpërfshirës është shqetësimi yt për të fëmija juaj.

Machine Translated by Google

Por edhe ti vetë bëhesh shumë më i thellë nëpërmjet fëmijës tënd. Përkushtimi dhe shqetësimi yt për fëmijën është vlera jote sekrete e jetës. Kjo vlerë është gëzimi yt i paemër.

Ky gëzim është kënaqësia juaj e paemër. Dhe nëse shqetësimet tuaja hiqen në atë mënyrë që ato të mos jenë të nevojshme, kur ato janë i qetë sepse ajo që dëshirohet me padurim vjen në mendje kalim: Nëse jeton, një mijë filiza të vegjël mbijnë sapo Si në një pemë pranvere, natyra e saj e mirë është tamam si agimi i një dite të mbarë. Kënaqësia juaj pa emër kurorëzohet me një gëzim që mund ta ndjeni në vetë trupin tuaj. Gëzimi juaj rritet në dritën e qartë të vetëdijes suaj për vlerën e fëmijës suaj. Dhe kjo kalon në sferën e lavdishme të krenari - çfarë gëzimi mund të jetë më i thellë se kaq?

Dëgjon gjëra të tjera për një fëmijë. Dëgjon se është një barrë. Dëgjon se është një përgjegjësi. Ti gjithashtu dëgjoni gjëra që janë më të shëndetshme dhe të drejta. Ju dëgjoni se është çështje bindjesh. Dhe, ajo që është sigurisht më e padiskutueshme nga ato që dëgjoni - është një detyrë ndaj njerëzve, është një akt përgjegjësie dhe një pranim besimi.

Por unë po ju them, është e mençur për ju të keni një fëmijë pa asnjë arsye. për arsye të tjera përveç dashurisë. Dhe që e doni fëmijën tuaj për asnjë arsye tjetër përveç gëzimit.

Machine Translated by Google

Puna nderon gruan ashtu siç nderon burrin. Fëmija,
megjithatë, e fisnikëron nënën.
- Adolf Hitleri

Machine Translated by Google

Zoti jeton vetëm në zemrat krenare

Një shkrimtar i kohës sonë, puna e të cilit ka qenë shumë e rëndësishme.
i lavdëruar nga kombi, shkroi si besim të tij të pamëshirshmin
fjalët: “Vetëm njerëzit që kanë nevojë për Zotin e ndjekin Zotin. Kushdo që
nuk ka nevojë për Të, nuk e ndjek Atë. Edhe ata
ata që e konsiderojnë Zotin, kanë nevojë për të.” Vetëm njerëzit që kanë nevojë
Zoti ndjek Zotin… a është kështu? A është Zoti, sido që të jetë e qartë?
atij, Zotit të të ngarkuarve dhe të atyre të mbushur me
errësirë në jetë, një mashtrim? Diçka që e shpikëm me zgjuarsi për t'u
përballur me botën, me të cilën nuk jemi të kënaqur në formën e saj të
vërtetë ashtu siç është në të vërtetë? A është lutja
gjithmonë një kërkesë, një akt ngushëllimi për pafuqinë tonë?
Shumë luten për të kërkuar, dhe shumë luten për të dhënë
veten e ngushëllojnë - por Perëndia i ngushëllimit nuk është i yni
Zoti.

Kur e pranojmë parimin: “Zoti jeton vetëm në zemra krenare”, atëherë
nënkuptojmë një Zot të ndryshëm nga ai që është ngushëllues, ose të
paktën një mënyrë të ndryshme të
që lidhet me të. Sepse ne besojmë se Zoti dhe guximi
dhe forca vërtet i përket së bashku dhe se ata burra
gjithashtu ndiqni Perëndinë që nuk kanë nevojë për të, të paktën për momentin jashtë
frikë.

Machine Translated by Google

Është e mundur që një i ri, pasi ka ndihmuar një grup
shokët i rezistojnë heroikisht forcave dhe vuajtjeve të armikut
orë të hidhura varur në një fije midis jetës dhe vdekjes, që një njeri
i tillë, pasi të ketë kaluar rreziku, do të
i shprehu ndjenjat e tij me një britmë, me të vërtetë që ai do të mallkonte!
Megjithatë, ka më shumë të ngjarë që ai të lutet, dhe në të vërtetë,
në një mënyrë shumë të zjarrtë dhe pasionante. Jemi të prekur
jo aq shumë nga fakti nëse dhe çfarë personi që ka
është prekur kaq shumë thotë - jemi të prekur që një burrë në
Momentet më serioze të jetës ende duken me admirim
diçka më të madhe, mbi një tërësi të pakuptueshme, dhe
konfirmon një besim të plotfuqishëm. Burri ngrihet mbi të tilla
gjëra të dukshme, të kuptueshme, të dobishme. Ai e ngre veten lart
mbi të gjitha gjërat individuale dhe arrin një vetëdije
të botës, të njohurisë misterioze të
përvojë e pakuptueshme në të cilën lindim dhe nga e cila
shkëputemi nga vdekja në kohën e caktuar
orë pa u pyetur. Forca dhe madhështia e
njeriu, megjithatë, është se ai ka lindur pa asnjë vullnet
të tijin, dhe prapë nuk jeton në një ekzistencë arbitrare.
Që në vitet e para, ai është gjithnjë e më i guximshëm, pasi
Ai e shikon këtë ekzistencë si një kërkues, duke kërkuar 30, 60 ose
90 vjet jetë në të vërtetë do të thotë. Dhe kjo është: besnikëri,
dashuri, shoqëri dhe guxim.

Është mëshira dhe mallkimi i njerëzimit që për këtë
ditë, askush nuk ka gjetur një përgjigje të lehtë për pyetjen ose

Machine Translated by Google

për mendime të tilla. Dhe që askush të mos i gjejë ato. Zoti nuk është një "x" që mund të llogaritet me siguri të saktë nga çdo lloj llogaritjeje. Ai nuk është një fakt i thjeshtë për ne njerëzit e thjeshtë, por më tepër një pyetje. Dhe të jemi në gjendje ta bëjmë këtë pyetje përsëri e përsëri, të jemi të vetëdijshëm për sigurinë e ekzistencës sonë, për kushtet e ekzistencës sonë ekzistencë, pa u thyer nga këto mendime,
dhe pa u rraskapitur prej tyre… kjo na duket si guximi më i bukur dhe pjellor i shpirtit që mund të mendojmë.

Nuk ka shumë rëndësi vetëm të jetosh. Çdo gjë që lind kalon një periudhë të shkurtër deri në vdekje dhe lufton për ushqim, strehim dhe pije. Një hap i tillë përtej këtij rrethi...
jetën, ta pohosh atë lirisht apo ta mohosh, kjo është krenaria dhe aftësinë e njerëzimit tonë. Ne bëhemi burra të vërtetë përmes kjo fisnikëri dhe përmes kësaj krenarie. Nuk ka asnjë pikë në të cilën mendimi mbaron. Kushdo që ka guximin të ketë një ndjenjë kaq të shëndetshme dhe të gëzueshme për botën dhe për Zotin në zemrën e tij është me të vërtetë çuditërisht i ashpër dhe vigjilent. Si duhet të bëhet ai borgjez,
i vogël apo i ulët? Ekziston një nivel i gjërave në të cilin ai duhet përsëri e përsëri ngrihu dhe luftoi deri në: Nuk është ai, por i *gjithë* krijimi aq i gjerë dhe aq i thellë sa ai u duket burrave.

Ne kemi nevojë për një ngazëllim të tillë dhe sinqerisht e pranojmë se kemi nevojë për të, domethënë ngritjen nga gjithçka tepër-

Machine Translated by Google

këmbëngulës dhe tepër të turpshëm. Ne duam të jemi
në siklet dhe të pakënaqur, sikur përfundimisht do të
zbulo retë dhe detet, zbulo sekretin e
jeta me qindra mijëra e miliona e saj
manifestime. Ne i pyesim yjet, kush i vuri ata në lojën e tyre të
mrekullueshme të ngritjes dhe rënies? Dhe ne i pyesim
uji, në distancat dhe thellësitë e të cilit dëshiron të hyjë
rrjedhë? Jemi mjaftueshëm të fortë sa nuk ikim
nga "nga" dhe "ku për në" e përjetshme, dhe ne
Mos e pranoni as shpjegimin më të saktë të natyrës si një shpjegim
plotësisht të shterur të arsyeve të saj.

Frika jonë për thellësinë e botës nuk duhet të zhduket nga fakti, as
nga lufta për të qenë të zhveshur.
ekzistencë. Ne nuk duam të bëhemi as meditues
natyrat as njerëzit e ndarë, përkundrazi ne duam të marrim jetën
me një mendje të lirë, të përditshmen dhe shpesh aq të hidhur, si dhe
atë që hedh dritë dhe jep kuptim. Zoti të cilit i besojmë është në
përputhje me zemrat tona.
Ai është zemra jonë dhe e njeh tonën kur është e hapur dhe
afirmativ në botë.

Zoti jeton në ne, sepse ne vazhdimisht e eksplorojmë
frymën e forcave në botën e tij dhe përpiqet t'i bëjë ato
tonën. A nuk kërkon një krenari të mrekullueshme dhe një guxim të
ndershëm për të ndërmarrë një pushtim të tillë të botës dhe të Zotit?
A nuk kërkon edhe një vendosmëri fisnike

Machine Translated by Google

qëndrueshmëri dhe vetëdije për të afirmuar veten si burra
para Zotit të fuqishëm?

Ne e lavdërojmë Perëndinë dhe krijimin e tij botëror me më shumë besnikëri aq më krenarë dhe të sigurt dukemi në të. Syri që qesh, hapi i shkathët, shpirti që është vërtet i aftë të marrë gëzim dhe të ngrihet, rinia e vërtetë, e vërtetë
burrëri, vendosmëri, dashuri, shoqëri, këto janë
flamurmbajtësit e Zotit. Dhe këtu përsëri bashkohemi me frymën e autorit, të cilin e përmendëm në fillim dhe i cili e përfundoi pohimin e besimit të tij poetik me këto fjalë, të cilat përfaqësojnë një detyrë për të gjithë ne: “Zoti çohet në botë nga njeriu.”

Machine Translated by Google

I Plotfuqishmi do të jetë gjykatësi i drejtë.

Detyra jonë, megjithatë, është të bëjmë detyrën tonë,

Që të mund të qëndrojmë para tij

si krijuesi i të gjitha botëve

sipas ligjit që dha,

ligji i luftës për ekzistencë.

- Adolf Hitleri

Machine Translated by Google

Lifetree dhe Worldtree

Transformimi i një simboli arian

Ende ka zona në Gjermani ku ende shihen
gurë varresh nga shekulli i 17-tëth shekulli, mbi të cilin vdekja
e personit portretizohet në një mënyrë shumë të veçantë, por ndriçuese.

Për shembull, shihet në reliev mbi gurin e varrit një tufë lulesh, një
shkurre që rritet me trashësi dhe
trëndafila të bukur. Vdekja në formën e një skeleti është pranë
dhe me një shprehje sarkastike e ndërpret
lulja më e bukur. Askush nuk mund të mos e kuptojë
Kuptimi i kësaj figure: ashtu si lulja thyhet me përbuzje dhe hiqet nga
rrjedha e jetës që qeveris si atë ashtu edhe shkurren, në të njëjtën
mënyrë vdiq edhe ky person, për të cilin qëndron ky gur varri.

Ndonjëherë është një melankolik e butë, një e mirë dhe pothuajse
dispozitë pajtuese, e cila përfaqësohet në këtë
foto. Në gurë të tjerë varresh, është një egërsi, pothuajse mashtruese
tronditje. Vdekja shihet gjithmonë e portretizuar si një skelet i shëmtuar,
duke prerë një pemë. Një copë e thellë është prerë tashmë nga pema.
Rezultati shkatërrues është
i qartë.

Foto të tjera tregojnë pemën tashmë të rrëzuar. Pastaj
rrufeja bie nga retë. Në secilin rast,

Machine Translated by Google

dëgjohet mesazhi i qartë: “Ashtu si pema ra, ashtu do të rrëzohesh edhe ti, o bir i lindur nga mishi!” Nuk ka dyshim se pema këtu ka për qëllim të përfaqësojë pemën e jetës së të ndjerit dhe se jeta e këtij simboli përfaqëson jetën e personit dhe se shkatërrimi i saj do të thotë vdekjen e personit të cilit i përket.

Njeriu dhe pema tregohen këtu në thellësi ndërlidhje, me një lidhje të thellë të brendshme. Pema nuk është një pamje e realitetit, asnjë portretizim i natyrës apo vepër kulturore për shqyrtim estetik. Ajo ka një kuptim, i cili ndoshta kuptohet pak a shumë në mënyrë të vetëdijshme në mendje.
nga 17 th druvar i shekullit - në fakt daton që nga thellësitë e lashta të besimeve tona. Përhapja e gjerë e Kjo ide e kësaj "peme jete" mund të hamendësohet vetëm këtu. Mitologjia daton që nga fillimet më të hershme të Traditat indo-ariane, që datojnë nga pema botërore e frashërit e Yggdrasil. Pema vazhdon të jetojë në sagat e pemës së shtëpisë, pemës mbrojtëse dhe të pemës që mbillet për të porsalindurin. Dikush e dyshon atë edhe në përrallat, si ajo e këndshme për dëllinjën ose për mollët e jetës.
Gjendet në këngë dhe zakone nga pema e majit deri te Pema e Yule, e cila është e gozhduar në çatinë e shtëpisë dhe mbahet gjatë vitit. Në secilin rast, jeta e një personi në një familje është e lidhur misteriozisht me lulëzimin e një peme të tillë. Prandaj, ajo është në të vërtetë një "pemë jete".

Machine Translated by Google

Mund të duket se 17-ta e trishtueshme dhe e mjerueshmeth shekulli, e cila kaq shpesh dhe me aq dhimbje e përjetoi të keqen aktet e vdekjes, ndoshta mund të jenë pika e origjinës për tregime për pemë të tilla të rrëzuara. Por kjo nuk është kështu. Koncepti e vdekjes që pret një pemë jete shkon shumë kohë më parë më herët. Një gdhendje në dru në këngët e Sebastian Brant, prodhuar menjëherë pas vitit 1500, tashmë tregoi një të tillë foto. Mjaft interesante është fakti që kjo pemë nuk përfaqëson një njeri të vetëm, por shumë njerëz që ulen në pemë dhe kush bie prej saj në një hendek para se pema, e cila tashmë është prerë, të bjerë.

Fotografia e fundit e vallëzimit të vdekjes së Niklaus Manuel është edhe më e qartë. Shumë njerëz ulen në pemën e rrethuar. Ata qëllohen nga Vdekja me shigjeta. Këtu, si siç u përmend tashmë, të treja nuk përfaqësojnë jetën pema e një personi të vetëm, por e një klani të tërë. Kjo është madje më qartë në një shtyp të mjeshtrit nga rrotullat nga rreth vitit 1470. Këtu pema e jetës është me të vërtetë një pemë botërore, Në të ulen njerëz të vendosur me kujdes në një rend me tre nivele, që në vetvete përfaqëson një botë të rregulluar mirë.

Në krye shohim priftërinë, pastaj poshtë saj zotërinj të botës, perandorë dhe mbretër, lordë dhe kontë. Poshtë tyre janë qytetarët dhe fshatarët. Në në fund të mesjetës, shohim ndarjen e lashtë të bota njerëzore në tre klasat e njohura për t'u përdorur nga poezitë dhe filozofitë e popullit indo-gjermanik.

Machine Translated by Google

Pema, megjithatë, nuk po pritet. Po përtypet nga dy kafshë, ditë e natë, dhe qëndron në një anije që lundron mbi valë, një simbol i rrjedhjes së përjetshme.
kohë. Vdekja ngre harkun e saj dhe i qëllon njerëzit poshtë nga pema me shigjeta.

Kjo pemë është shumë më tepër sesa pema e jetës, dhe është gjithashtu shumë më tepër sesa një "pemë klasash", siç ka qenë quhet gabimisht. Në të vërtetë është një pemë botërore, e cila i percepton të gjithë njerëzit në një rend të qartë. Jo shumë larg kësaj është mendimi për Frashërin Botëror Nordik, në degët e të cilit jetojnë perënditë dhe njerëzit, dhe për pemë të tjera botërore indo-gjermanike. Ato siguronin jo vetëm banesa, por edhe shpërndanin fat dhe bekim. Sot, sigurisht, ne

mund ta ndiejë vetëm në mënyrë të paqartë mitin e shkëlqyer, i cili shkon përsëri në thellësitë e lashta të racës sonë, shumë prapa në
e kaluara e largët. Transformimet e saj mund të jenë qartësisht ndjekur nga reliket e pakta që kemi këtu.

Në fund të Mesjetës, ende kishte një gjurmë të madhështisë nordike që vazhdonte të jetonte, ende ndihej botëkuptimi mitik në portretizimin e pemës së shenjtë. Më thjeshtë,
më të jashtme, më të papërpunuara… por prapëseprapë plot kuptim janë portretizimet e mëvonshme në librin e Sebastian Brant dhe në Vallëzimi i Vdekjes i Bernerit. Pastaj kuptimi ndryshon shumë. Vitaliteti zhduket. Individi, i cili shihet rrallë në portretizimet e pemës së jetës së Mesjetës, del në plan të parë dhe së bashku me këtë

Machine Translated by Google

Individualizmi vjen më thjesht, më lehtë për t'u kuptuar: imazhet bëhen emocionale ose edhe sentimentale; ato zgjojnë dhembshuri, trishtim dhe keqardhje.

Më në fund, kuptimi zhduket krejtësisht. Shikuesi i vlerëson portretizime të tilla thjesht si alegori, bukuria e të cilave dhe efektin estetik që ai admiron. Me këtë transformimi i këtij simboli të vjetër të një peme botërore dhe pemës së jetës i vjen fundi. E tëra çfarë na mbetet është të ndiejmë rrugën tonë prapa në të kaluarën e largët duke përdorur objekte ekzistuese dhe për të ndier madhështinë e tyre.

Machine Translated by Google

Ne si individë nuk jemi gjë tjetër veçse gjethet
në një pemë. Sot ato janë të gjelbra. Një gjethe është më e madhe,
një tjetër është më i vogël. Pastaj njëra vyshket, dhe pastaj një tjetër.
Por kjo nuk ka rëndësi nëse vetëm pema mbetet e shëndetshme!

- Adolf Hitleri

Machine Translated by Google

Guxim për gëzimin e jetës

Kushdo që ecën nëpër rrugët e shkatërruara të
qytete të bombarduara, kushdo që i shikon dhe dridhet nga ato
rrënojat e kështjellave dhe kishave, në të cilat ndjesia e jetës së
periudha të mëdha pasqyrohen, kushdo që shikon në humnerën e
zemrat që vdekja i ka hapur… ai mund të
e konsiderojnë të paturpshme të flasin për gëzimin e jetës si
një nga forcat e pamposhtura të shpirtit njerëzor. Ndoshta ushtari ka
të drejtën më të madhe për të bërë pikërisht këtë: Jo vetëm për hir të
rehatisë, por edhe nga ndjenja e gjallë e realitetit nga i cili gëzimi i
jetës qëndron në kontrast me
e pallogaritshmja dhe errësira, po, të cilat vetëm e bëjnë
i bënë të durueshme. Në javët e vitit të ri, dikush mund të
dëgjoni tingujt e nxitimit dhe nxitimit të karnavalit
festime në të gjithë qytetet tona të bukura. Rrugët që dikur ishin plot
me turma gëzimi, tani janë
të mbuluara me hirin e shtëpive të shkatërruara. Në vend të dekorimeve,
shihen rrënoja që ngrihen mbi kokat tona.
Burrat që dikur pinin nga kupa e jetës, tani shtrihen nën
tokën ose luftojnë me grinë e tyre dhe tani serioze
fytyra në vetminë e betejës për ekzistencën e
kulturën evropiane. Gratë kanë ikur larg në

Machine Translated by Google

oborre fermash dhe fshatra. Ku mbetet një dritë, një mendim, që mund të na kthejë te gëzimi i jetës?

Ndoshta duhet të diskutojmë se cili është gëzimi i vërtetë i jetës. Kushdo që e kërkon vetëm në shprehje të jashtme, vështirë se do ta gjejë në luftë. Kushdo që interesohet vetëm për diçka disi të papërpunuar, kënaqësitë materialiste do të zhgënjehen me
mbetje të pakta… dhe pretendojnë se mezi ka asgjë
ia vlen të jetohet më, ose ta lavdërosh këtë jetë për të, ose ta duash. Gëzimi më i thellë i jetës, megjithatë, nuk varet nga koha dhe fati, as nga nevojat dhe hidhërimi. Është një nga ato mrekulli të qeta, që Zoti ua jep atyre që janë të vetëdijshëm për ekzistencën e tij. Nuk mund të hidhet mbi
ne nga jashtë. Jeton brenda thelbit dhe qenies sonë;
jeton brenda nesh. Njeriu që e ka është i pasur edhe nëse ai endet i veshur me lecka dhe jeton në shpella dheu. Kushdo që jeton në një pallat dhe ka të gjitha orenditë e shtrenjta të jetës, është megjithatë mysafiri më i varfër në këtë tokë, nëse nuk e ka këtë gëzim të vërtetë në jetë.

Fillon me një vetëdije të thjeshtë të ekzistencës.
Ka burra që, pas një gjumi të mirë natën, shikojnë...
ditë e re dhe ankohen sepse qëndrojnë para punës
dhe detyra. Të tjera lindin pas disa orësh gjumë të shqetësuar
me një ndjenjë kënaqësie vështirë të kuptueshme,
të lumtur për realitetin e jetës së tyre, dhe ndoshta thjesht sepse u jep frymëmarrje, shikim, ndjesi, dëgjim dhe mendim. Lufta na ka treguar në një mënyrë të mahnitshme

Machine Translated by Google

se kënaqësia jonë në gjërat e thjeshta në jetë mund të jetë shumë më e thellë dhe më kuptimplote sesa "kënaqësitë" dikur kaq të lavdëruara. Dhe kjo tregon modesti të vërtetë dhe aftësinë për ndjenja të forta. Kush mund t'i shpjegonte një ushtari se asgjë më shumë se një

shtrat i pastër, një tavolinë e mbuluar hollë, po, një sy gjumë i shkurtër, një gotë verë, një fotografi e bukur apo një vajzë tërheqëse që kalon pranë mund ta mbushte me një gëzim të tillë? Dhe kur ishim në shtëpi, disi të mërzitur dhe duke qëndruar para një rafti plot me libra, duke kërkuar një libër të vetëm për një orë të qetë… kush mund të na kishte thënë se një ditë do të ishim në gjendje ta harronim botën dhe veten tonë, luftën, ndyrësinë, vuajtjet

dhe madje edhe vdekjen… sepse një rastësi e këndshme në një shtëpia e braktisur në lindje na ofroi një gjendje të keqe

kopje e grisur e një libri të Elchendorff-it? Kush mund ta kishte

Na bëri të besonim se një ditë, në një bunker të errët, në të ftohtë e të lagësht dhe të mbushur me insekte, do të mund të dëgjonim melodinë e “Flautit Magjik” të Mozartit nën një dritë të zbehtë dhe se do të binim në një ëndërr të bukurisë së përjetshme të botës.

dhe të harrojmë të gjitha tmerret përreth nesh?

Në momente të tilla, gëzimi i jetës ndriçon përreth është si vetëtima… ose si drita e butë e një perëndimi dielli vere.

Ndërsa dikur kalonim nëpër rrugët e ndriçuara mirë të qytetit duke kërkuar kënaqësi, tani gati sa nuk na del fryma ndërsa shikojmë bukurinë rrezatuese të natës me yje, e cila çuditërisht reflektohet në hënë, dhe kjo na jep...

Machine Translated by Google

na jep një ndjenjë të brendshme përkatësie ndaj universit.
Askush nuk mund të jetë një dishepull më i apasionuar për
gëzimin e jetës sesa ushtari i thjeshtë, i cili shtyhet përmes
zjarrit të përjetshëm të luftimit, i cili ka ecur përmes murit të
vdekjes dhe të tmerrit dhe i cili papritmas mbetet pa fjalë ndërsa
qëndron para heshtjes së një mbrëmjeje dhe sheh të korrat.
i përkëdhelur butësisht nga një erë e lehtë. Në momente të tilla, ai ndihet
në rrahjet e zemrës së tij, jeta e lavdishme dhe e mrekullueshme
që i është dhënë. Një gëzim rrjedh pastaj përmes tij, i cili nuk
mund të krahasohet me asnjë kënaqësi tjetër të kësaj toke.
Dhe kështu ne dukemi mjaft modestë, por vetëm në pamje,
sepse një modesti e tillë në të njëjtën kohë është kërkesa më e
lartë që mund të kërkojmë nga

jetë. Në këtë orë, kur fati i luftës është më i rëndë
na vë në provë zemrat, si në shtëpi ashtu edhe në front, ajo
Duket si një përpjekje e pashpresë për të folur për gëzimin e
jetës. Por guximi i përket gëzimit jo më pak sesa luftës dhe
vdekjes. Të kapërcesh vdekjen do të thotë të fitosh gëzim.
Pa këtë, shpirtrat tanë do të ishin shembur prej kohësh
barrën e madhe të vështirësive të tyre. Pa këtë,
gratë në shtëpi do të ishin shtyrë prej kohësh në
depresioni më i errët dhe i pashmangshëm. Ky gëzim për jetën
qëndron si një "megjithatë" i ndritshëm mbi popullin tonë të
shtypur, kundër të cilit bombat dhe fosfori janë të padobishëm.
Një copë fëmijërie jeton në të. Mburrje e vetëkënaqur dhe e verbër

Machine Translated by Google

ambiciet janë të çuditshme për të. Dashuria për natyrën dhe për njerëzit, për kafshët dhe për lulet, për muzikën dhe për vargje, sepse pikturat dhe arti në gur dhe metal janë të gjitha pjesë e saj. Na mëson se sa herë që humbasim diçka, duhet të shikojmë atë që mbetet. Na mëson të të dallojë kuptimin në çdo provë.

Kush do ta mohonte gëzimin që gjejnë burri dhe gruaja gjatë ditëve të pushimeve të tyre së bashku. Kush është në gjendje të pohojë se - gjatë ditëve të bollshme të paqes me kënaqësitë e përditshme - ai ishte në gjendje të ndiente kaq thellë dashurinë e gruas së tij, gëzimin e të pasurit fëmijë dhe një copë sigurie? Dhe edhe nëse fati na e merr atë që është më e dashur, gatishmëria për të ndihmuar përsëri na çon përsëri në krahët e jetës.

Machine Translated by Google

Takimi i Çuditshëm i Mbretit Olaf

nga Will Vesper

Një ditë, Mbreti Olaf Tryggvason dhe njerëzit e tij lundruan
në jug përgjatë bregdetit të Norvegjisë në anijen "Long"
Dragoi". Kur arritën në fjordin e Nidaros,
burrat duhej të hipnin në rrema, sepse era ishte shumë e fortë
i dobët për të mbushur velat. Por mbreti nuk nxitohej. Ai ishte me
humor të mirë dhe bënte të gjitha llojet e trukeve për të tijin.
burra. Ai luftoi një duel të simuluar me bartësin e tij të flamurit, Ulfin.
të Kuqtë. Së pari, ata luftuan në mënyrën e zakonshme me
shpatën në dorën e djathtë. Pastaj me shpatën në të majtën
dorë. Dhe së fundmi me shpata në secilën dorë. Çdo herë, mbreti
përparonte deri te tabela e pasme. Ato ishin lojëra të shquara. Pas
kësaj, Mbreti Olaf ngjitej në kangjellat e anijes dhe ecte përgjatë
tyre duke xhongluar.
tre kama të zhveshura. Askush nuk e pa kurrë mbretin
ose një kamë të bjerë në det. Burrat vozisnin me
më shumë entuziazëm dhe të qeshura.

Mbreti Olaf u ul midis njerëzve të tij në kuvertën e pasme dhe
foli për këtë e atë. Atje ishte ulur Kolbjoern i
Marshalli dhe Thorstein Ochsenfuss, Arn Schaetze nga
Jaemtland dhe Bersl të Fortit: burra nga e gjithë Norvegjia, nga
Islanda dhe nga ishujt në perëndim, një grup i zgjedhur
ekip, djem të pashëm plot forcë dhe guxim. Një

Machine Translated by Google

e pa atë. Askush nuk ishte mbi gjashtëdhjetë vjeç, përveç Peshkopit Sigurd, dhe askush nën njëzet vjeç, përveç Einer Bogenschuettler, i cili ishte vetëm tetëmbëdhjetë vjeç, por goditja më e mirë në të gjithë tokën.

«Tani e mbaj të gjithë Norvegjinë në dorë», tha Mbreti, dhe ai shtriu dorën e djathtë drejt qiellit, sikur duke kapur diçka që të tjerët nuk mund ta shihnin. "Sepse "E ke marrë nga dora e Zotit", komentoi ai. Ipeshkvi Sigurd me seriozitet.

«Po», u pajtua mbreti, «nga dora e Zotit dhe jo nga dora juaj, Peshkop. I detyroj të gjithë të përkulen para Krishtit, popuj të të gjitha provincave: Stravanger dhe Hardanger, Vik dhe Sogne, Woere dhe Ramsdalen, provincat në det dhe në malet, dhe tani edhe Helgeland dhe Upland. Ato ishin më të vështirat për t'u zgjidhur."

«Por ti ke edhe dhëmbët më të mprehtë për këtë», ndërhyri Sklade Hallfred, islandezi. «Shumë njerëz kanë i ndjeu ato."

«Kjo mund të jetë e vërtetë», u përgjigj Olaf, «por tani Norvegjia është një Rajh i vetëm dhe kambanat (e kishave) bien në të gjithë territorin». Rajhu."

«E pranoj», u pajtua Hallfred. Ai qeshi lehtë. dhe shtoi: “Gjithashtu pranoj se është e vështirë për mua të mësohem me ato kambana. Dhe shumë të tjerë ndihen njësoj, edhe nëse nuk e thonë.”

Machine Translated by Google

«Ke veshë të ndjeshëm, duke qenë budalla», ia ktheu King me inat. Olaf.

Por Hallfredi tregoi nga zemra e tij dhe tha: “Këtu brenda, Mbreti Olaf, rri dikush që nuk do ta dëgjojë. Krishti.” mori shumë kohë para se të vinte tek ne. Të gjithë ne mësuam diçka tjetër nga nënat tona.”

Mbreti Olaf e shikoi gjatë. Pastaj tha: “Ku bien kambanat… është vendi ku Rajhu dhe Mbreti…” sundim.”

«Që e morët nga Perëndia», ndërhyri Peshkopi. përsëri. “Një është zot. Ai që është në qiell.”

«Dhe njëri është Mbret në Norvegji, Peshkop», u përgjigj Olaf. "Njeriu duhet të jetë sundimtar dhe njëri duhet të jetë mbret, përveç nëse toka do të bëhet plaçkë e mbretërve të huaj. Gjithmonë mbaje mend këtë.”

"Duhet të ketë vetëm një Mbret në Norvegji dhe..." ishuj," tha Hallfred. "Dhe vetëm njëri duhet të jetë mjeshtër në qiell. Por prapë më vjen keq për të gjithë ata që u desh "lëre gjithçka," dhe ai bëri një gjest ngadalë me dorën e tij drejt maleve, pastaj përtej qiellit dhe më në fund poshtë drejt detit. Të gjithë e dinin se çfarë donte të thoshte.

Peshkopi Sigurd e shikoi me inat. “Ata dhëmbë do të ende duhet të kafshoj shpesh dhe shumë," komentoi ai, "para se këta idhuj dhe magjistarë të jenë detyruar të largohen e gjithë Norvegjia.”

Machine Translated by Google

Të gjithë shikuan nga Olafi për të parë reagimin e tij ndaj përgjigjes së Hallfredit.

fjalë të guximshme. Por zemra e tij ishte e lehtë dhe mirëdashëse sot, lloji i humorit që i magjeps të gjithë.

Duke qeshur, ai nxori dhëmbët dhe bërtiti: “Norvegji, atdhe! Rroftë ai që na e dha për të sunduar.”

Do ta mbajmë fort me dhëmbë. Askush nuk do ta shqyejë.

nga ne për aq kohë sa të jetojmë.”

«Rroftë Mbreti Olaf!» bërtitën burrat. Dhe Hallfredi filloi një poezi për këtë orë:

"Duke ndjerë motin e betejës,

mbreti udhëtoi drejt Jugut..."

Anija rrëshqiti pranë bregdetit në fjord dhe hasi në një shkëmb shkëmbor, i cili dilte shumë larg në ujë. Zogjtë në breg fluturuan. Një argjend një re krahësh që rrehnin ngrihej si pluhur në qiell. Një mijëra zogj thirrën.

Pishat, të cilat ngrihen njëra pas tjetrës përgjatë anës së malit, reflektonin rrezet e diellit ndërsa ata u lëkund. Drita reflektohej nga të gjitha degët. Dikush dëgjoi përrenjtë që gumëzhinin me zhurmë poshtë grykave, dhe frymëmarrje e lehtë e detit.

Papritmas, të gjithë dëgjuan britmën e një zëri të qartë dhe të mprehtë.

Një burrë qëndronte në pragun shkëmbor pranë anijes.

Të gjithë e shikuan. Ishte e qartë se ai donte të bashkohej.

ata, dhe po kërkonte leje për ta bërë këtë.

Machine Translated by Google

Mbreti Olaf i bëri shenjë pilotit të fluturonte më afër pragut të anijes. Burrat ngritën vozat e tyre dhe i zhvendosën në
anën e tokës. Por para se anija të kishte arritur deri atje, ata panë të huajin duke qëndruar në majë të sqepit, afër kokës së dragoit të artë. Ai bëri shenjë me kokë nga mbreti, i cili ishte ulur lart në kuvertën e pasme.
dukej sikur po lëkundej pak nga kërcimi i tij, dhe
duke u përpjekur ende të ruante ekuilibrin. Pastaj ai eci midis burrave në pjesën e përparme të anijes: një fermer nga zona, i cili ndoshta donte vetëm të udhëtonte me ta për pak kohë, për sa kohë që ata do ta toleronin shoqërinë e tij në anije. Ai nuk ishte tregtar siç menduan në fillim.

Ai ishte një burrë shumë i fortë me veshjen e modës së vjetër të batanije e gjelbër fshatare (një copë e trashë leshi). Me shumë mundësi një burrë nga thellësia e maleve. Rreth ijeve të tij ishte një
rrip i gjerë lëkure me një tokëz të bukur bakri. Në njërën nga unazat e rripit mbante një çekiç me dy anë, armën e vjetër të fermerit: një vepër artizanale e formuar bukur. Por gjëja më e dukshme tek burri ishte mjekra e tij e kuqe, e cila ishte aq e dendur dhe e gjatë sa ai e ndau dhe
e futi nën brez majtas dhe djathtas.

Ai u ul mbi një spirale litari dhe i shikoi burrat,
që ishin ulur ose në këmbë përreth tij, njëri pas tjetrit… krejtësisht pa drojë. Secili ndihej pak nervoz nga zjarri blu i shikimit të tij. Ishte sikur po i shikonte dhe kishte gjetur ndonjë të metë tek secili.

Machine Translated by Google

"Nuk ishte kërcim i keq ai që bëre në anije,"
pranojeni Vakr nga Goetaelf.

"Nuk ishte më e madhe," u përgjigj i huaji, "se sa
një që ti, Vakr, e krijove kur e krijove të krishterë nga një
mik i Thorit. Të gjithë ju jeni kërcyes të mirë në këtë
respekt."

Ajo që tha burri nuk ishte ngushëlluese.

"A nuk e di me kë po udhëton, fermer? Ji
Kujdes! Dhe ku u njohëm, meqenëse mendon se di diçka për ne?"

«Një i njohur i vjetër», u përgjigj ai, «u kthye nga vendi juaj».
baballarët. Por harrojeni. Tani do të doja të udhëtoja së bashku me
ty për një farë kohe."

"Ku dëshiron të shkosh?"

«Jashtë vendit», u përgjigj burri me trishtim.

"Duket i aftë për një ekspeditë ushtarake."

"Shumë prej tyre i kam pas, por tani dua të..."
pushim."

«Nuk dukesh si ai», vërejti Bersl i Forti.
Sipas zakonit të tij - sikur të mos ia vlente të fliste me një
burrë para se të testonte forcën e tij - ai u shtri për
dorën e një të huaji dhe u përpoq ta shkëputste nga karrigia e tij. Ishte një
një luftë e shkurtër dhe e ashpër, por pastaj Bersl po shtrihej
tokën, dhe ishte krejtësisht e qartë se kush ishte këtu
më i fortë. Bersl nuk e kishte përjetuar këtë që nga fillimet e tij
rini. I goditi të gjithë si zjarr dhe dehje: secili

Machine Translated by Google

iu desh ta vinte në provë të huajin në një garë. Por askush nuk mund ta barazonte. E gjithë anija ia nguli sytë djallit.

Fjalët e tij gjithashtu fluturonin, të mprehta dhe të patrembura, dhe gjetën gjurmë po aq të pagabueshme sa lëvizjet e tij. Secili mori të vetën! Më në fund, ai eci përgjatë kangjellave mbi rema, të cilat nuk ndaloi kurrë së vozituri, dhe ai xhonglonte jo vetëm tre kamë (siç kishte bërë Mbreti Olaf), por katër kamë, me dy në ajër dhe nga një në secilën dorë në çdo kohë. Ishte një lojë e shpejtë, sikur kamat të kërcenin mbi kokën e tij si flakë. I gjithë ekipi e shikoi këtë fermer, i cili luante kështu. Ai me siguri dinte të sillej më shumë sesa thjesht qe.

Më në fund, Mbreti Olaf e thirri dhe ai u ngjit në në kuvertën e pasme të anijes, hoqi kapelen dhe qëndroi përpara të mbretit. Dikush pa se edhe flokët në kokën e tij ishin e kuqe, dhe si qëndronte si zjarr mbi ballin e tij.

«Nëse një i huaj si ti dhe fermer vjen para mbretit të Norvegjisë, ai përkulet», udhëzoi me zë të lartë Thorgrim Thorsteinson. Fermeri u kthye nga ai dhe i tha: «Edhe ti rrjedh nga njerëz, Thorgrim, të cilët nuk ishin të mësuar të përkulin shpinën para burrave të tjerë - të tjerë sesa ndoshta para atij, pas të cilit ata - si ti - u emëruan."

«Je një njeri që flet bukur dhe është i talentuar», tha Mbreti Olaf, ndërsa u bëri shenjë të tjerëve të heshtnin. «A je ti?» nga zona?"

Machine Translated by Google

Mjekra e Kuqe e shikoi Mbretin Olaf për një kohë të gjatë. Pastaj Ai qeshi lehtë, si dikush që ka shqetësim në zemër.

«Po», u përgjigj ai, «mund të thuash që jam nga ajo zonë».

«Nga cila provincë?» pyeti Mbreti.

Pastaj burri bëri të njëjtin gjest që bëri Hallfredi kishte bërë Skjald, kur kishte folur për perënditë e vjetra. Ai tregoi me dorë drejt malit, pastaj nëpër qiell dhe më në fund poshtë drejt detit. Në një menjëherë, të gjithë e dinin se kush ishte. Një erë ulërinte poshtë nga mali dhe përtej diellit si një vello, dhe uji filloi të ngrihej. Por askush nuk mundi mendo për anijen, e cila papritmas filloi të kërcejë afër shkëmbinjve shkëmborë. Të gjithë ia ngulën sytë Mjekrës së Kuqe, të cilët tani qëndronin para mbretit të tyre të madh dhe të fuqishëm, dhe pa çekiçin e shenjtë në dorën e tij. Një bubullimë e shurdhër erdhën nga qielli dhe të gjithë qëndruan si hije në dritën e squfurit. Dhe pastaj ata dëgjuan zërin e burrit zë i rëndë.

«Po, Mbret Olaf», tha ai, «unë jam nga kjo provincë, nga Helgeland dhe nga Drontheim, nga Hardanger». dhe Stavanger, nga e gjithë Norvegjia dhe nga ishujt, nga malet dhe nga luginat, nga retë dhe nga deti. Dhe është puna ime që ekziston një tokë e tillë që të jep gëzim dhe nga e cila mund të jesh mbret. Kur erdha për herë të parë këtu, ishte një tokë akulli nën të këmbët e ettinëve. Por unë i vrava ettinët, të cilët uleshin mbi

Machine Translated by Google

male. Pemët u rritën dhe përrenjtë rrodhën atje. I mbyta ettinët, të cilët janë armiq si të perëndive ashtu edhe të njerëzve. Lulet u rritën në livadhe dhe dhitë u ngjitën shtigjeve malore. Dhe njerëzit erdhën dhe ndërtuan kasolle dhe lëruan fushat. Unë bekova të korrat e tyre. Ata kishin bukë. Unë bekova detin për ta. Ata kishin peshk. Unë bekova të tyret
tryezë. Fëmijët u rritën. Unë dhe familja ime, Mbreti Olaf, e bëmë këtë tokë e banueshme për bijtë e njerëzve. Ja pse më nderuan mua, burra dhe gra. Dhe ky ishte populli im, për një kohë të gjatë."

Pastaj Peshkopi Sigurd mori zemër dhe tregoi guxim.
Ai e ngriti kryqin nga gjoksi dhe e mbajti drejt
Mjekërkuqe. «Lësho rrugë, idhull!» kërkoi ai.

Burri qeshi përsëri, butësisht dhe me hidhërim. Ishte si një duke qarë në erë.

«Po», tha ai «dhe tani vjen një tjetër. Ora ime ka kaluar sipas vullnetit të Gjithëpushtetësit. Është e vështirë për miqtë e mi. Dhe ti, Olaf, i përndjek dhe i vret ata, dhe përmbush fatin. Përfundimisht, kjo na ndodh të gjithëve. Por prisja të ishte ndryshe: ujku që na përpin,

gjarpër që na mbyt. Vijnë të *butët* dhe
i mposht të *fuqishmit.* Por askush nuk i shpëton fatit, dhe
askush nuk e di paraprakisht. Do të vijë ora për
njeriu në kryq, gjithashtu."

«Lëre rrugën, idhull!» urdhëroi përsëri peshkopi ndërsa ai
e mbajti kryqin afër syve të të Kuqit.

Machine Translated by Google

Pastaj ai ngriti çekiçin e tij dhe një rrufe
u përplas përgjatë direkut si një gjarpër i artë. Ishte si
nëse e kapi me dorë përpara se të bënte ndonjë dëm.
Për të tretën herë, dikush dëgjoi të qeshurën e hidhur. Ata
nuk e harroi kurrë deri në vdekje.

Ata panë se si burri u hodh në det me një
një kërcim të fuqishëm dhe, duke mbajtur çekiçin mbi kokë,
u fundos në det dhe u zhduk.

Në atë moment gjithçka ndryshoi. Një dritë në jug
era fryu, mbushi velat dhe e shtyu anijen drejt
rrezet e diellit përgjatë valëve të buta që valëviten më thellë në
gji. Duket sikur të gjithë ishin zgjuar nga një ëndërr
ose mpirje. Mbreti Olaf fërkoi fytyrën me të dyja duart.
Ndërsa Peshkopi Sigurd pastroi fytin sikur do të fliste,
Mbreti i bëri shenjë të heshtte.

Përpara tyre ishin shtëpitë e Nidaros, anijet në
bregu, çatia e fuqishme e shtëpisë së mbretit dhe
katedrale e re me majën e saj të theksuar dhe kullën e gjerë.
Kishte ardhur mbrëmja. Dielli perëndonte në det. Kambanat
tingëllonte butësisht mbi ujë. Të gjithë qëndronin si mbreti dhe
zbuluan kokat.

«Lutemi për të gjithë ata që dinë të vdesin si burra», tha ai.
Mbreti.

Machine Translated by Google

Brenda nesh digjet si një flakë një rregull,

dhe duhet të jetë hyjnore,

sepse është e përjetshme dhe universale,

është kjo:

Bëj detyrën tënde!

Ky rregull përmban mësimet e të gjitha feve.

- Heinrich von Kleist

Machine Translated by Google

[TITULLI SHTUAR NGA REDAKTORI]

Kalaja e Malit

[Shënim i redaktorit: fotografia e “Castel del Monte” është lënë jashtë]

Fortesat më të bukura dhe më të fuqishme të
Periudha Perandorake Gjermane u krijua nën
Dinastia Hohenstaufen, veçanërisht Friedrich II. Ata janë
shenja të dukshme të zhvillimit dhe formimit të
Fuqi evropiane. Friedrich II ishte një nga ndërtuesit më të mëdhenj të fortifikimeve të Mesjetës. Ai pati shumë ndikim në projektimin arkitektonik të fortesave të tij. Ndërtimet e tij të zgjuara, të cilat favorizonin strukturën tetëfaqëshe, mbetën një shembull për fortesa dhe kështjella të tjera edhe pas luftës së fisnikëve konkurrues.

eliminoi Perandorinë Gjermane si faktor fuqie në
Evropë. “Castel del Monte” në Puglia, ndoshta më e bukura nga kështjellat e tij, me planimetrinë e saj të rregullt dhe fuqinë elementare, është një shprehje e shpirtit Hohenstaufen-gjermanik edhe sot e kësaj dite. Friedrich II krijoi një stil evropian që atëherë, i cili fekondonte të gjitha
ndërtimi i fortesës në Jug, Perëndim dhe Lindje, një në
të cilën e dominonte forma gjermane.

Machine Translated by Google

[TITULLI SHTUAR NGA REDAKTORI]

Kahlenberg 1683

Beteja e Kahlenbergut pranë Vjenës më 12 shtator.
1683 llogaritet si [1] një nga ato ngjarje të mëdha botërore, e cila ndryshon fytyrën e tokës për shekuj me radhë. Trupat gjermane, të bashkuara me vullnetarë nga Lindja, nga Franca dhe nga pothuajse të gjitha tokat evropiane, fituan një fitore të shkëlqyer mbrojtëse kundër hordhive të panumërta të Sulltanit të Madh, i cili kishte vendosur këtu fuqinë e përqendruar të perandorisë së tij Perëndimore Aziatike/Ballkanike me qëllim që të hapte me forcë portën për në Evropën Qendrore. Nëse Vjena binte në duart turke, pastaj Gjermania dhe Italia do të ishin i ekspozuar ndaj sulmit të gjysmëhënës myslimane. Për nëntë javë, Vjena i rezistoi sulmit të superiorit.
forcat turke, derisa në fillim të shtatorit ushtria ndihmëse iu afrua dhe i liroi mbrojtësit. Princi Eugen ishte në krye të dragonjve të tij dhe ndër të parët që i preu
përmes masave turke deri te portat e qytetit.
Guximi i guximshëm i këtij 20-vjeçari nga Savoja ishte u shpërblye me komandën e një regjimenti kalorësie, i cili mbajti emrin e këtij heroi deri në Luftën e Dytë Botërore.

1 Fotografia e pikturës është lënë jashtë; teksti është ndryshuar për ta pasqyruar këtë. Hapja origjinale ishte: “Kjo pikturë bashkëkohore përshkruan Betejën e Kahlenbergut pranë Vjenës më 12 shtator 1683. Kjo betejë llogaritet si […]”

Machine Translated by Google

Gjaku i Vëllezërve
Do të mbetet fituesi

Përvjetori i Dueppel-it, i cili në këtë përvjetor të vitit, do të shërbejë feston 80 vjetorin e sajth gjithmonë si një shenjë paralajmëruese në historinë e Schleswig-Holstein-it. Nëse luftërat nga viti 1848 deri në vitin 1851 nuk sollën liri, Më në fund kishte ardhur koha kur njerëzit e këtij dukati nuk mund të lidheshin më kurrë me Danimarkën.

Por festimi shkon përtej kufijve të... Shlesvig-Holshtajni, sepse kjo provë e fuqisë prusiane ishte një një hap i rëndësishëm drejt bashkimit kombëtar Gjermania. Bismarku donte t'i jepte popullit gjerman pozicionin e merituar dhe hapësirën e nevojshme të jetesës. Pushteti prusian u përdor. Fitorja në Dueppel i lejoi prusianëve forcë që do të përdoret për të nxitur zgjerimin e gjermanishtes gjak dhe tokë. Besimi në Prusinë u rrit. Një i ri Periudha politike në historinë gjermane filloi me këtë datë.

Kur mendojmë për lancerët e Dueppel-it, ndoshta përkujtojnë ditën e fitores e cila përfundimisht çoi në bashkimin e Gjermanisë. Për ne fjalët nuk janë më të vërteta, të cilat atëherë u shpallën nga Asambleja e Përgjithshme në Rendsburg më 8 maj 1864: “E Gjaku i Dueppelit na ndan më thellë nga danezët sesa "Brezi dhe Koenigsau". Megjithatë, ne ende kujtojmë, edhe nga ana prusiane, sa të guximshëm dhe

Machine Translated by Google

mbrojtësit danezë luftuan të nderuar. Moltke shkroi më tej
23 prill 1864 drejtuar vëllait të tij Ludwig:

“Entuziazmi i këtij populli të vogël për atë që ata
luftojnë për, qëndrueshmërinë dhe sakrificën me të cilën të tyret
ushtria u vendos në pozicionin Dueppel, janë mirë
të njohur edhe nga armiqtë e tyre. Trupat i rezistuan
e papërshkrueshme shumë më tepër se e jona, e cila kishte
iniciativën e sulmit në numër më të madh, gjë që mundësoi
që ata të lehtësohen gjatë këtyre detyrave të vështira.”

Lidhur me kalorësinë e shfaqur në këtë luftë
midis dy popujve të lidhur, Moltke shkroi:

"Ndoshta nuk ka njerëz më të mirë se ushtarët tanë."
Sapo qëllohet e shtëna e fundit, bartësit e barelës
i transportuan si danezët ashtu edhe të plagosurit tanë në
spital me gjithë butësinë e vajzave të vogla. Dhe të gjitha janë
trajtoheshin njësoj në spitale. Në këto spitale, të tilla
si ai dominues dhe luksoz në Johanniter
sipas rendit, oficerët dhe ushtarët danezë shtriheshin në të njëjtat dhoma
si prusianët. Një luftë ndoshta nuk është zhvilluar kurrë
me më shumë njerëzillëk se ky.”

Kjo ditë e forcimit të dukshëm të palës gjermane
kishte një fytyrë tjetër për danezët. Ishte një ditë disfate.
Lufta ishte zhvilluar kundër një superiori shumë më të madh.
forcë. Edhe nëse pozicioni, në të cilin dikush kishte vendosur shumë
një shpresë e madhe, nuk mund të mbahej, kështu bënë edhe danezët

Machine Translated by Google

megjithatë, japin llogari për veten e tyre, madje edhe në një tërheqje të nderuar, duke treguar si guximin ashtu edhe besnikëria e ushtarëve danezë. Beteja e brigadës në Scharffenberg për mullirin e Dueppelit i futi prusianët "në ngushtica të vështira". Pavarësisht fitores dhe humbjeve të dhimbshme, ushtria mundi të kthehej me kokën lart.

Ne kemi dëshmitarë të tjerë bashkëkohorë të kësaj sjellje kalorësiake pas betejës: Si danezët për ushtarët kujdeseshin fshatarë gjermanë… dhe në nga ana tjetër, si kujdeseshin ushtarët gjermanë Fshatarët danezë… për javë të tëra dhe madje muaj. Në atë kohë kohë dy fise gjermanike të barabarta, me status të lartë kulturor përballë njëri-tjetrit.

Pra, ishte pothuajse e qartë se pas Luftës së Dytë Botërore, Danimarka festoi bashkimin e Veriut Shlesvigu me Danimarkën në Dueppel, ku ishte mbreti Festimi i tyre në të njëjtën kohë nënkuptonte ndarja e hidhur e Shlesvigut Verior nga Gjermania Reich. Por tashmë sot, gjithçka që është kapërcyer nga besimin në një të ardhme të përbashkët gjermanike.

Tingulli i emrit të Dueppel zgjohet në të dyja kujtimet krenare të njerëzve. Tonet e urrejtjes, të cilat janë më të dukshme në anën daneze, nuk e kanë plotësisht u zbeh. Karl Larsen është përpjekur pa sukses për të eliminojini ata midis danezëve. Midis gjermanëve,

Machine Translated by Google

Këto ndjenja u zëvendësuan nga gëzimi i fitores. Por hidhërimi u zbeh me kalimin e viteve. Megjithatë, mendimi për veprat e guximshme mbetet i paharruar në
të dyja palët. Ashtu si lufta midis dy popujve
u luftua me fisnikëri, ashtu ishte edhe lufta për etni
vendim i marrë gjithashtu në një mënyrë fisnikërie.

Do të vijë dita kur ne, që vijmë nga e njëjta
Rrënjët gjermanike dhe një atdhe i përbashkët, kthehuni në këtë vend, sepse flet për luftën kalorësiake, për besnikërinë dhe për qëndrueshmëria e burrave gjermanikë, të cilët në atë kohë qëndronin kundër njëri-tjetrit, por për të cilët do të kishte qenë shumë më e natyrshme të qëndronin krah për krah.
Sot, ata ende nuk e bëjnë këtë, dhe kjo duhet të mësohet së pari. Dhe Armiqtë tanë bëjnë gjithçka për të na larguar nga njëri-tjetri
një tjetër.

Sado e hidhur që është kjo, shumë njerëz e kanë mësuar këtë megjithatë tashmë. Dhe ne jemi të sigurt në bindjen tonë të fortë se nga
Në këtë periudhë lufte, Rajhu Gjerman do të piqet si një fryt i vonë - por shumë më i denjë. Vullnetarët tanë danezë në Waffen SS janë luftëtarët e parë për këtë.
një të ardhme të ndritur gjermanike në anën daneze.

Ajo që është vendimtare është, dhe mbetet: nëse qëndrimi
është e mirë apo e keqe, nëse dikush dëshiron të punojë në ndërtim apo në shembje dhe nëse dikush dëshiron
për të parë nevojat dhe qëllimet e përbashkëta.

Machine Translated by Google

Popujt evropianë kanë vetëm një zgjedhje nëse duan të shpëtojnë ekzistencën e tyre: të shohin se çfarë kanë brenda e zakonshme dhe të mbrojmë atë.

Machine Translated by Google

Princi Eugen

Kalorësi Fisnik

Mijëra vullnetarë nga shumë vende ishin
të përfshirë midis shumëllojshmërisë shumëngjyrëshe të aleatëve që
rrjedhën poshtë drejt lumit Donau në ato gushte të nxehta
ditë në vitin 1683 me qëllim ndalimin e të kërcënuarve
pushtimi i hënës myslimane.

Midis shumë vullnetarëve të kurorës franceze ishte
edhe princi Eugen i Savojës, i cili kishte lindur në Paris,
por që ia kishte kthyer shpinën tokës së lindjes pasi
shumë zhgënjime. Kajzeri, i cili kishte ikur për në
Passau, i kishte dhënë komandën e një regjimenti dragoinësh
në krye të të cilit ai shpejt vërtetoi aftësitë e tij ushtarake në një
mënyrë të shkëlqyer.

Në fillim të ekzistencës së tij, princi pati fatin e mirë të një përvoje
kuptimplotë: Në betejën çlirimtare në Kahlenberg pranë Vjenës më 12
shtator 1683. Kjo fitore e habitshme dhe e fuqishme, e cila u fitua me
forcën e kombinuar të të gjitha tokave gjermane, çliroi perëndimin jo
vetëm nga kërcënimi i pushtimit turk, por gjithashtu siguroi mundësinë
e një formacioni të ri të të gjithë Evropës Juglindore përgjatë vijave
gjermane. Një portë ishte hapur përmes së cilës era e periudhës së
re mund të largonte mykun.

Machine Translated by Google

atmosferën e jetës së vjetër dhe zgjimin e njerëzve, të cilët kishin rënë në gjumë pas Luftës Tridhjetëvjeçare, duke i mbushur me shpresë të re. I huaji savojan, megjithatë, i cili për herë të parë shkeli mbi gjermanishten
tokë, do të bëhej bartësi i kësaj shprese dhe një më
një përfaqësues i shkëlqyer i një periudhe të re heroizmi në Historia gjermane. Duke ndjekur shembullin e perandorisë së madhe udhëheqësit ushtarakë, Ludwig von Baden dhe Karl von Lothringen, princi mori pjesë në fushatën në
Hungaria e cila i çoi forcat perandorake deri në
Siebenbuergen dhe para Beogradit. Tashmë në të parën betejat, Princi Eugen vërtetoi guximin e tij personal - në një një periudhë të shkurtër ai u plagos rëndë dy herë - dhe ai tregoi një aftësi të pazakontë ushtarake. Megjithatë, u desh një kohë e gjatë për të marrë një komandë të pavarur. Vetëm pasi shërbeu disa vjet në teatrin italian në një
pozicion i nënshtruar ndaj francezëve, a e bëri ai më në fund të marrë këtë komandë të pavarur të dëshiruar në Hungari në vitin 1697.

Austriakët kishin pësuar disa disfata në
ndërkohë dhe turqit po rikuperoheshin pas të parës
një tronditje e madhe. Eugeni mori përsipër një vend të furnizuar dobët, ushtria e demoralizuar dhe kishte urdhër të drejtpërdrejtë që të mos të ndërmarrin fushata të tjera gjatë atij viti.
Megjithatë, sapo problemet më të këqija u eliminuan,
Ai bëri disa lëvizje rrufeje para dhe mbrapa të cilat

Machine Translated by Google

i ngatërroi turqit dhe fitoi ndaj një ushtrie prej
Sulltani në Zenta në vitin 1697, edhe pse ishte dy herë më i madh se
madhësinë e tij. Me atë fitore, princi hyri në
ballë të udhëheqësve më të mëdhenj ushtarakë të kohës së tij.
Tani shkatërrimi i dominimit turk të
Rajoni i Donaut u shty përpara. Zhurmat shkuan larg.
në Ballkan ndërsa arritën patrullat e para perandorake
Bosnjë dhe prerë në jug të Beogradit.

Megjithatë, në kulmin e fitoreve të tij, Savojani
iu desh të tërhiqej nga fushata dhe të mësohej me të
paqe. Një luftë e madhe evropiane mbi çështjen e
trashëgimisë spanjolle, e cila do të rezultonte në një të re
Shpërndarja e pushtetit në kontinent ishte e afërt.
Sigurisht, perandoria kishte fituar shumë në paqen që Eugeni
kishte bërë me turqit në Carlowitz në vitin
1699: Hungaria pa Banat, Siebenburgen dhe
një pjesë më të madhe të Sllovakisë dhe Kroacisë.

Vitin tjetër, lufta evropiane për kurorën dhe
shpërtheu kontrolli i perandorisë botërore spanjolle. Në një
në anën e saj qëndronte Franca e fuqishme, e cila donte ta pushtonte
Spanja me qëllim që të përfundonte sundimin e saj mbi Evropën; më
nga ana tjetër Austria, Holanda dhe Anglia,
e cila donte të ndiqte "politikën e saj të vjetër të neutralizimit"
kundër ngritjes së çdo fuqie dominuese në kontinent.

Princi Eugen duhej të largohej nga teatri i fitoreve të tij
dhe koncepte mbi Donau në mënyrë që të marrë përsipër

Machine Translated by Google

mbrojtja e Perandorisë në Perëndim. Gjithnjë e më shumë ai u rrit në rolin e përgjithshëm të një udhëheqësi ushtarak perandorak, i cili mori përsipër si planifikimin strategjik ashtu edhe atë diplomatik. Asnjë nga vendasit nuk ishte më i aftë se ai për të kuptuar problemet e ndërlikuara të politikës dhe për të kapërcyer nevojat mijërafish të skenës politike shumë të përçarë. Një nga burrështetasit më të mëdhenj që populli ynë ka pasur ndonjëherë ishte në gjendje të kuptonte botën e përgjithshme evropiane nga njëra anë, dhe nga ana tjetër.

nga ana tjetër për të kuptuar detajet dhe nevojat më të vogla të territoreve të ndryshme, qoftë në Alpe apo në grykat e lumenjve gjermanë në Veri. Nuk është rastësi se ky njeri, i lindur jashtë vendit, u bë një nga njerëzit më të mëdhenj gjermanë në historinë tonë dhe jeton në kujtesën e popullit si në këngë ashtu edhe në sagë.

Edhe pse kaloi shumë vite në tokën e Italisë, Flandria dhe Gjermania Jugore luftojnë kundër Si armik francez dhe duke mbrojtur Rajhun nga sulmet e imperializmit Burbon, Princi Eugen nuk i harroi kurrë për asnjë moment parimet e politikës së tij; domethënë që Kaizeri do të ishte gjithmonë në mbrojtje në perëndim, sepse e ardhmja e Rajhut qëndronte në Lindje. Ndërsa kreu i "partisë gjermane" në oborr, ai bëri atë që bëri mundi për të parandaluar që Karli VI të ngatërrohej në tokat spanjolle dhe italiane në vend që të përfundonin punën në Juglindje që kishte filluar tashmë. Ndërmjet tij

Machine Translated by Google

fitoret mbi francezët e urryer në vitet 1700 deri në
1709 në Hoechstaedt dhe Torino, në Oudenarde dhe
Malplaquet, princi, nxitoi vazhdimisht për në Vjenë për të paralajmëruar
kundër planeve tepër ambicioze të pushtimit, në mënyrë që të mund
të shqyrtonte paqtimin përfundimtar të Juglindjes dhe detyrën e
madhe në atë zonë, e cila
mbeti për t'u përmbushur.

Pas 12 vitesh luftimesh të përgjakshme, trashëgimia e parë
spanjolle po i vinte fundi. Anglia, e cila ishte dobësuar mjaftueshëm
ndaj Sun Kin, filloi të kishte frikë nga rritja e ndikimit gjerman dhe i
bëri thirrje Kontit të Marlburgut, aleatit dhe mikut të Eugenit, të tërhiqej
nga teatri evropian. Gjërat shkuan deri aty sa ushtria angleze e la
Savojanin në baltë dhe e tradhtoi atë në prani të armikut. Neveria
dhe tërbimi e pushtuan princin, humori i mirë i të cilit u vu re edhe
nga armiqtë e tij, dhe ai e paralajmëroi në mënyrë profetike gjeneralin
anglez se do ta humbiste veten dhe të gjithë Evropën me truke të tilla.

Pas përfundimit të paqes me Francën në vitin 1714,
Rastatt dhe Baden, Princi Eugen, i cili ndërkohë kishte
i graduar në Feldmarshal të Rajhut, ishte përsëri i lirë të
të zbatonte planet e tij në shkallë të gjerë në Juglindje.
Sayovan i tejkaloi të gjitha fitoret e tij të mëparshme gjatë
luftë me turqit nga viti 1716 deri në vitin 1718. Ishte një
kryevepër e lidershipit ushtarak dhe politik dhe

Machine Translated by Google

llogaritet ndër kapitujt më të shkëlqyer të historisë gjermane dhe evropiane. Në sulme agresive, turqit pushtues u kapën dhe u shkatërruan në Peterwardein. Por kryevepra e gjenialitetit të tij ushtarak u tregua në betejën e dyfishtë pranë Beogradit në vitin 1717, ku, midis një fortese të rrethuar dhe një force superiore turke, ai sulmoi dhe shkatërroi së pari ushtrinë që po përparonte, dhe më pas pushtoi Beogradin që i ishte vendosur në prapavijë.

Pak para konferencës së paqes në Passarowitz në vitin 1718, frytet krenare të së cilës ishin rezultatet e fushatës së tij të paharrueshme, një këngë prekëse u shkrua në kampin ushtarak përballë Beogradit. Bën një punë më të mirë se një mijë fjalime lavdërimi kur bëhet fjalë për të përshkruar ndjenjën e përkatësisë që ekzistonte midis pushtuesit të turqve dhe popullit të tij.

Në mënyrën e vet të pavdekshme, është një shprehje e një afërsie Uniteti dhe thjeshtësia e ndjenjës: kënga gjermane e Princi Eugenius, kalorësi fisnik. Dëgjohet që atëherë, dhe nuk mund të heshtet, si përreth qytetit dhe fortesës së Beogradit, ashtu edhe kudo nën qiellin e gjerë të fusha juglindore në të cilën derdhet lumi Nibelungen rrugën e saj.

Pushtimi i zonës së Donaut - i cili u luftua me gjakun e të gjitha fiseve gjermane, ka krijuar parakusht për objektivin kryesor të burrështetasit Princi Eugen: kolonizimi dhe integrimi kulturor i

Machine Translated by Google

këtë territor. Në paqen e Passarowitz, Banati,
Vllahia e vogël dhe Serbia iu aneksuan Austrisë
dhe për këtë arsye pothuajse i gjithë rrjedha e pellgut të lumit Donau u fitua për Rajhun. Në një periudhë çuditërisht të shkurtër, qytetet dikur të shkreta lulëzuan përsëri. Toka dikur e shkretë dha përsëri fryte. Lumenjtë dikur të bllokuar rrjedhën përsëri përgjatë shtretërve të lumenjve të rregulluar mirë dhe kënetat e shumta u thanë. Sjellësit e

Qytetërimi perëndimor në këtë zonë, bartësit për një më të mirë rendi dhe krijuesit e një prosperiteti të ri ishin kolonët gjermanë, të cilët princi i solli me dhjetëra mijëra për të kolonizuar tokën dikur të shkatërruar përgjatë Donaut. Megjithatë, nëse kjo punë kolonizimi u ndal vazhdimisht dhe në vend të një kolonizimi të vazhdueshëm përgjatë Donaut, siç kishte planifikuar princi, gjermanët kolonizues mbetën të ndarë në grupe të vogla të izoluara… ky ishte faji i ambicies së paqëllimshme dinastike të Habsburgëve, të cilët e ndanë dhe e shpërdoruan energjinë e tyre në të gjitha cepat e mbretërisë së tyre.

Dhe në ditët e fundit të jetës së Princit Eugen, pas fitoret e tij të mëdha në luftërat turke, shenja të errëta bënë shfaqen. Fundi i jetës së këtij njeriu të veçantë, si në fillim, ishte i rrethuar nga tragjedia. Megjithatë, tragjedia nuk qëndronte në jetën e tij personale, por në përtypjen e shqetësim për fatin e punës së tij. Duket se u bë i qartë princit në vitet e tij të fundit se primari i tij

Machine Translated by Google

parimet dhe politika e pakorrigjueshme e Habsburgëve
nuk do të pajtohej kurrë, dhe se puna e tij do të
më në fund bien, për shkak të kësaj kontradikte. Dhe shumë
gjërat sugjeronin se Savojani kishte dyshuar tashmë
hijet fillestare të rënies kaq të shpejtë
vendosi frenat e monarkisë së Donau-t.

Por vuajtja dhe dëshpërimi, të cilat sigurisht duhet
e kanë prekur këtë gjeni gjatë luftës së tij për të
krijimi dhe njohuritë e thella, të cilat i mundësuan atij të
perceptonin fatin e veprës së tij, nuk u zbuluan të tjerëve.
Kështu ishte ai: Një burrë harmonik i papërmbajtshëm
vullnet të mirë dhe qartësi të drejtpërdrejtë, por prapëseprapë një enigmë për t'u
bashkëkohësit e tij dhe për pasardhësit. Ai nuk u largua
pas një testamenti apo edhe një fjale të vetme personale, të cilën
biografët kureshtarë mund ta përdornin për të zgjidhur
enigmë e personalitetit të tij.

Ai e tregoi veten vetëm në akt. Dhe ne mund të
kënaqemi modestisht me fjalët me të cilat
shpirti po aq i madh i epokës së tij, Frederiku i Madh, pagoi
në nderim të princit të nderuar:

"...Ai sundoi jo vetëm territoret austriake, por edhe
Rajhu. Në fakt, *ai* ishte Kajzeri…"

Machine Translated by Google

Gjykimi i Mbretit

Mbreti Heinrich u ul, i rrethuar nga gjyqtarët e tij perandorakë, në gjykatën e vjetër pranë qytetit tregtar të Rottweil.

Populsia formoi një gjysmërreth rreth tyre.

Disa peshkopë ishin gjithashtu atje, sepse ishte hera e parë që mbreti do të administronte oborrin pa të tijin këshilltarë ligjorë.

Një njeri i lirë kishte akuzuar një murg për përdhunimin e tij. bijë.

Dymbëdhjetë dëshmitarë qëndruan në anën e fshatarit të lirë. Dhe dymbëdhjetë dëshmitarë - murgj të tjerë - qëndruan në anë të të akuzuarit.

Mbreti kishte dëgjuar gjëra të këqija për atë që po ndodhte në manastiri. Mbreti mund të shihte nga banka e gjykatësit se popullsia mbante anën e fshatarëve dhe se vetëm të tyret Respekti për të i pengonte ata të fyenin murgjit.

Fshatari qëndronte duke mbajtur dorën e vajzës së tij dhe kërkuan drejtësi.

Përballë tij qëndronin murgjit, duke bërtitur se Vajza ishte një prostitutë. Një ulërimë u dëgjua nga turma e njerëz të thjeshtë. I akuzuari vinte nga një vend i shquar familjes. Të afërmit e tij kishin provuar gjithçka për ta heshtur

Machine Translated by Google

njeri i lirë - ata e kishin kërcënuar me zjarr dhe shpatë nëse
Ai nuk e tërhoqi akuzën e tij. Por burri i guximshëm
qëndroi i palëkundur, e shikoi mbretin në fytyrë dhe
kërkuan drejtësi.

Megjithatë, murgu e uli shikimin sa herë që
Mbreti e shikoi në sy.

Të afërmit i kërkuan vajzës të dilte përpara. Kur ajo
e mposhti drojën e saj, Mbreti Heinrich e shikoi në sy
dhe e dinte që po thoshte të vërtetën:

Murgu e kishte dëgjuar rrëfimin e saj, tha vajza, dhe
pastaj i urdhëroi të shkonte në varreza dhe të thoshte dymbëdhjetë
lutjet në varrin e nënës së saj. Nga atje ai e detyroi
e futi në një qeli dhe e detyroi veten të qëndronte mbi të. Ajo bërtiti
dhe rezistoi, por askush në manastir nuk ngriti dorë për të
ndihmojeni. Të nesërmen në mëngjes, abati e çoi në
Ai i sugjeroi asaj të qëndronte në manastir si shërbëtore.

Megjithatë, babai shkoi në manastir me një grup
burra të armatosur dhe ajo u lirua.

Pastaj abati iu afrua dhe u betua për gjithçka që është
shenjtë që vajza po gënjente. Zoti do të ndihmonte që e vërteta të triumfonte,
dhe Zoti duhet të japë vendimin. Vëllai i akuzuar
ishte gati t'i nënshtrohej sprovës me zjarr.

Mbreti i ri vërejti me indinjatë: “Deri kur do të
Njerëzit ende besojnë në një magji të tillë?”

Të gjithë ata që i dëgjuan këto fjalë u tmerruan dhe
Peshkopët u tërhoqën nga frika nga mbreti.

Machine Translated by Google

Mbreti Heinrich pa që kishte shkuar shumë larg, kështu që tha, "Nëse beson se Zoti do të bëjë një mrekulli, atëherë më lejo ta shoh."

Dymbëdhjetë murgjit sollën pllaka hekuri, të cilat i kishin gati, para fronit.

Ata erdhën në çifte, secili duke mbajtur nga një pjatë të vetme, me sytë drejt qiellit në lutje.

Një murg solli një grilë druri për zjarr dhe e vendosi poshtë përpara fronit të mbretit.

Ata iu lutën Zotit që të ndihmonte të vërtetën të mbizotëronte dhe të shpëtonte vëllain e tyre të pafajshëm nga kthetrat e djallit.

Popullsia e vëmendshme u shqetësua, sepse Mbreti Fjalët e pakujdesshme të Heinrich-ut i kishin bërë tmerrësisht nervoz.

Vëllezërit erdhën përsëri, dhe secili mbante nga një trung të madh, duke u lutur me sytë nga qielli. Dhe ata u grumbulluan drutë dhe ndezi një zjarr të madh që flakëronte lart.

Megjithatë, Mbreti Heinrich rrinte i palëvizshëm në fronin e tij. dhe u soll sikur nuk i dëgjoi pëshpëritjet e pakëndshme të peshkopëve dhe murmuritjet e ngazëllyera të popullit.

Murgjit i vunë pllakat e hekurta në zjarr dhe Abati i thirri Zotit të Plotfuqishëm si dëshmitar se vëllai ishte i pafajshëm *dhe* se gjithçka që tha ai për abatia ishte e pavërtetë.

Ai mendoi se do të vriste dy zogj me një gur dhe kështu shmangu rrezikun që ai kishte frikë se po e kërcënonte manastir.

Machine Translated by Google

Sytë e Mbretit Heinrich shkëlqyen, sepse ai pa përtej
plani i abatit.

Pastori u lut gjithnjë e më me zë të lartë dhe dëshmoi
para Zotit për pafajësinë e vëllait të tij të manastirit. Ai
i kërkoi Gjykatësit të Plotfuqishëm të provonte para të gjithë të pranishmëve
se akuzuesi dhe vajza e tij ishin gënjeshtarë dhe se
vajza, veçanërisht, meritonte të digjej në turrën e druve,
sepse ajo e kishte akuzuar padrejtësisht vëllain e devotshëm.

Mbreti Heinrich thirri: "A doni ta vizatoni?"
gjykimi i mbretit është mbi ty, pastor? Zoti e bëri
mbret gjykatës, dhe jo abati i Rottweil!" Ndërkohë, pllakat e hekurit
ishin të nxehta dhe dy murgj shpërthyen në
qymyret me një palë shakull që të gjithë ta shihnin
ishte e vërtetë.

Të tjerë sollën një stol. E ulën murgjin e akuzuar mbi
dhe i futi këmbët në një tavë kallaji - plot deri në grykë.
Abati tha me zë të lartë se ishte e nevojshme që
murg të paraqitet para gjykatësit të tij të perëndishëm me këmbë të pastra.

Megjithatë, Mbreti Heinrich vuri re se lëngu në
tigani kishte një nuancë blu.

Pasi i lanë këmbët murgut - pa pasur nevojë
i thau - u ngrit në këmbë dhe ngriti të dy duart në lutje.

Murgjit përdornin mashë të gjata për të kapur pllakat që ndriçonin
dhe i vendosën në skarën prej druri të zjarrit, e cila ishte
vetëm një hap larg qymyrit. Ishin aq të nxehtë sa
skara digjej dhe nxirrte tym.

Machine Translated by Google

Abati e mori vëllain për dore dhe e çoi drejt
pllakat që shkëlqejnë.

«Tani dëshmo, o Perëndi i përjetshëm», thirri ai, «se ynë
Vëllai nuk është fajtor!”

Dhe i akuzuari eci mbi pllakat e ndezura sikur
ishin gurë të ftohtë.

Populli bërtiti! Dhe vajza bërtiti
më me zë të lartë. Burri i lirë e tërhoqi vajzën e tij, e cila kishte
ra përtokë dhe bërtiti se ishte një prostitutë!

Murgjit tallën dhe ulëritën se ajo meritonte vdekjen.
Dhe populli heshtte dhe nuk dinte çfarë të bënte
besoj.

Mbreti Heinrich ngriti supet pa u dridhur fare dhe
thjesht shikoi në heshtje vajzën, e cila ishte hedhur
në këmbët e tij.

Pastaj thirri me zë të lartë: “Le të shohim nëse Zoti
mbetet në vendimin e tij!”

«Sakrilegj, Mbret Heinrich!», bërtitën peshkopët, dhe
Populllsia u tmerrua nga mbreti dhe disa prej tyre
gratë bërtitën. Mbreti urdhëroi:

"Ngroheni përsëri pllakat e hekurit!"

Askush nuk lëvizi.

Pastaj disa nga kalorësit e rinj, të cilët gjithmonë
rrethoi mbretin, bëri një hap përpara, rrëmbeu pjatat
me mashë, i hodhi përsëri në qymyr, vuri më shumë

Machine Translated by Google

dru mbi zjarr dhe i fryu zjarrit me
shakull.

Megjithatë, murgjit ulërinin dhe ankoheshin se
Kjo ishte një sakrilegj kundër Perëndisë së përjetshëm.

Vetëm abati e kuptoi se çfarë donte të bënte mbreti,
dhe ai u zbeh nga frika.

«Nuk ndihesh mirë, abat?» e pyeti mbreti.

Ai nuk u përgjigj.

Peshkopët e nxitën mbretin Heinrich të ndërpriste sakrilegjin e tij.

«Ngrije fundin!», i tha mbreti vajzës.

Kalorësit e rinj përdorën mashat për të vendosur pllakat e hekurta,
të cilat ishin edhe më të nxehta se më parë, mbi drurin
skarë zjarri. Ato ishin aq të nxehta sa druri shpërtheu në blu
flakë.

Dy murgj u afruan me nxitim dhe donin ta çonin vajzën, por
Mbreti urdhëroi me zë të lartë: “Ndalo! Kjo nuk është
detyra juaj!”

Ai zbriti nga froni i tij, e kapi vajzën për dore
dorën dhe tha: "Nëse do të ishte e nevojshme që murgu të vinte
para Zotit të tij me këmbë të pastra, atëherë nuk është më pak e nevojshme
që edhe vajza ta bëjë këtë!”

Ai i tha vajzës të ulej në stol, dhe ai
i futi personalisht këmbët në tavën prej kallaji.

Ai pa që përmbajtja ishte një lëng i trashë dhe
transparent si kristal i pastër.

Machine Translated by Google

Por të tjerët që shikonin dridheshin nga shqetësimi dhe nuk dinin çfarë të thoshin.

Pastaj mbreti i tha vajzës që po dridhej të ngrihej në këmbë, dhe ai vetë e çoi te hekuri që ndriçonte.

Dhe ndërsa ajo hezitoi me frikë një moment më parë duke shkelur në vendin e parë, ai tha me mirësi: "E di që Ti je pa faj, prandaj mos u shqetëso!"

Vajza mori guximin dhe eci përtej pllaka të ndezura sikur të ishin gurë të ftohtë. Dhe më pas këmbët e saj nuk tregonin as flluskën më të vogël.

Popullsia bërtiti. Dhe murgjit gjithashtu.

Por ata e dinin pse!

Fshatari e tërhoqi vajzën e tij në gjoks dhe e mbajti aq fort sa ajo gati sa nuk u mbyt.

Peshkopët u habitën dhe nuk mundën të bënin kokë ose bishtin jashtë saj. Disa nga murgjit u përpoqën të depërtonin turma të largohej. Mbreti urdhëroi me zë të lartë zë, "Kapini!"

Disa burra të fuqishëm kapën murgjit dhe i sollën i ktheu ata para fronit të mbretit, i cili thirri një disa kalorës për t'i ruajtur. Pastaj ai urdhëroi: "Bëjeni hekurat janë përsëri të nxehtë!"

Të gjithë mbetën të palëvizshëm nga habia dhe askush e dinte se çfarë synonte mbreti.

Peshkopët nuk thanë më asnjë fjalë. Kalorësit e rinj i nxehi pjatat për herë të tretë. Dhe Heinrich kishte

Machine Translated by Google

një tigan të ri të sjellë me ujë të freskët brenda. Pastaj tha
me zë të lartë, “Tani Zoti duhet të na tregojë nëse
abati na ka thënë të vërtetën e plotë. Dhe një
abati duhet të lajë këmbët me ujë të bekuar, në mënyrë që të jetë
i pastër kur shkon para fronit të Perëndisë.”

Abati bërtiti nga tmerri, refuzoi dhe rezistoi
me duar e këmbë. Por e detyruan të hipte në stol,
dhe një nga peshkopët ia lau këmbët me ujë të freskët të shenjtë
ujë.

Edhe pse goditi me duar dhe këmbë, ai ishte
i çoi me forcë te hekurat që ndriçonin, dhe ndërsa këmba e tij prekte
i pari, u ngrit një tym i qelbur dhe era
përhapte erën e neveritshme të mishit të djegur nëpër turmë.
Abati bërtiti dhe u rrëzua përtokë. Pastaj
Murgjit u hodhën në këmbët e mbretit dhe rrëfyen
fajin e tyre. Dhe mbreti e shpalli vajzën të pafajshme.

Ai i dëboi abatin dhe murgjit nga
manastir.

Megjithatë, popullsia e tronditur u gjunjëzua dhe u lut.

Edhe pse peshkopët dhe më vonë shumë të tjerë
iu lut që ta sqaronte çështjen, mbreti mbeti
i heshtur.

Megjithatë, lajmi për vendimin u përhap në të gjithë botën.
të gjithë Rajhun, duke ngjallur tmerr dhe habi.

Machine Translated by Google

Zoti nuk e shfaq veten në mrekulli mbinatyrore, por
në rendin e shenjtë të natyrës.

Machine Translated by Google

Gjërat e Përjetshme
A janë aty, ku u shërbejmë atyre

Ky fragment i shkurtër nga romani i Otto Gmelin, “The
Fytyra e Kaizersit”, na kthen pas në vitin 1243 dhe
faqe përmes një kapitulli të historisë botërore të mbushur me
luftë e ashpër midis Kaizers gjermanë dhe
ambiciet e pushtetit tokësor të Papëve. Friedrich II
von Hohenstaufen, Kaiser më i rëndësishëm i
perëndim, Mbret Gjerman dhe Sundimtar i Siçilisë dhe
Në të njëjtën kohë, Jerusalemi e zgjeroi më tej
fuqia e perëndimit deri në lavdinë e saj përfundimtare dhe më të madhe. Ai
ishte fryma më gjithëpërfshirëse e epokës së tij dhe
i mbajtur si lajmëtar i idesë së Rajhut, mishërimi i një
shekulli. Papët gjatë mbretërimit të tij nuk i besonin, por
u prekën çuditërisht nga sovraniteti i tij i shkëlqyer. Në
Në vitin 1239 ai u shkishërua për herë të dytë. Pastaj
Ishte viti 1243. Papa Gregori IX kishte ndërruar jetë. Shpejt
para zgjedhjes së Papës së ri, Kardinalit Flesco,
Pafajësia IV e mëvonshme, u paraqit para Kajzerit në
Grosseto, dhe biseda fatale që pasoi u zhvillua
vend:

Machine Translated by Google

Kardinali Flesco u prit nga personalitete dhe

të çonte në dhomën e dytë - të gjerë, të shtruar me qilim dhe të lyer me

ngjyra të ndezura - në të cilën Kajzeri ishte ulur në fronin e tij të mrekullueshëm.

Petrus von Vinea, gjyqtari, qëndroi përpara majtas tij. Pas fjalëve hyrëse dhe përshëndetjeve,
Kajzeri pyeti pse kishte ardhur Kardinali. Ai e kishte dëgjuar.
nuk ishte një vizitë zyrtare në emër të këshillit papnor.
Kardinali dukej sikur po reflektonte, filloi të buzëqeshte dhe
tha se, siç e dinte Kajzeri, këshilli qëndronte para
zgjedhja e një Pape të ri; përpara se të fillonin zgjedhjet, do të
ishte e rëndësishme të përcaktohej qëndrimi i Kajzerit për disa
çështje. Kjo është arsyeja pse ai kishte ardhur. Pastaj Kardinali
i kujtoi Kajzerit për të kaluarën.
negociatave, dhe theksoi se ai, si Zëvendës Kancelar i
Gregori e mori me kënaqësi këtë detyrë të vështirë, sepse ai
e shihte shpëtimin e botës në unitetin e fuqisë shpirtërore dhe
asaj botërore. Ai ishte i kënaqur të përcaktonte se Madhëria e
Tij, Kaizeri, ndiqte të njëjtin qëllim; fuqia e njohur e bindjes së
Madhërisë së Tij e kishte prekur aq thellë, saqë oborri papnor
dhe Ati i Shenjtë
praktikisht e shihnin atë si avokatin e Kaizersit. Ishte
e dinte që pozicioni i tij nuk kishte qenë i lehtë dhe se në
Për t'i shërbyer paqes, ai shpesh kishte mbajtur anën e Kajzerit
dhe ndoshta i kishte mbrojtur me shumë zjarr propozimet e tij.
Por ai e bëri këtë nga bindja se Madhëria e Tij
dëshironte të mirën dhe nuk donte të shkelte të drejtën

Machine Translated by Google

të drejtat legjitime të Kishës së Shenjtë. Ndoshta pas kësaj qëndronte edhe një respekt personal për Madhërinë e Tij, nga i cili ai shpesh kishte pasur nderin të ishte mysafir dhe mik. Ai e kujtoi të gjithë këtë tani si zgjedhjen e Një përfaqësues i Krishtit ishte aty pranë. Ai e dinte se çfarë ndikimi kishte te Kardinalët e kolegjit.

Kjo është arsyeja pse ai kishte ardhur në vete duke pyetur Madhërinë e Tij, si Ai parashikoi formimin e marrëdhënieve të ardhshme me fronin papal. Çfarëdo që Madhëria e Tij do të shprehte tani, do të mbahej konfidenciale midis tyre; ai premtoi se askush nuk do të dëgjonte asgjë prej tij në lidhje me diskutimet ose për deklaratat e Madhërisë së Tij. Sepse ai

shpresonte t'i shërbente paqes.

Kajzeri heshtte. Ai la të kalonin disa çaste. para se të përgjigjej: Ai e vlerësoi pyetjen. Ai e vlerësonte Kardinalin si një ndërmjetës që gjithmonë kishte treguar mirëkuptim për pikëpamjen e tij dhe shpirtin e qartë të të cilit e njihte. Ai u përgjigj me gëzim dhe pa rezerva: Heqja e përjashtimit është kushti i parë për paqe.

Kardinali buzëqeshi dhe pohoi me kokë: Nuk zbriti. ndaj këtyre gjërave, ndaj kushteve. Dikush do të arrinte në një marrëveshje për këtë. Ndoshta do të ishte e mundur të drejtohej zgjedhja e Kardinalit - me ndihmën e Zotit! - në mënyrë që Madhëria e Tij dhe Kisha e Shenjtë të shërbeheshin të dyja. ishte një çështje themelore. Nuk mund të mos e shihje këtë

Machine Translated by Google

qëndronte para një udhëkryqi të rëndësishëm. Shumë do të
varen nga vendimet. Vetë Kisha ishte
i rrezikuar dhe Besimi shumë i tronditur.

Kajzeri dukej sikur i ngriti sytë. Sytë e tij
e shikoi drejtpërdrejt Kardinalin. Ai theksoi se ai
kishte nënshkruar ligjet për herezinë të oborrit papnor dhe kishte
shpesh vepronte në përputhje me rrethanat. Ai vetë e kishte dhënë për herë të parë herezinë
ligje për Rajhun.

Sytë e Kardinalit ndriçuan: Këto ishin çështje shteti.
Njohuri të thella dhe çfarë thotë një sovran para
Njerëzit janë dy gjëra të ndryshme. Edhe Zoti ishte më i thellë
sesa dukej për budallallëkun e njerëzve. Ishte e njohur
se arsyeja e Kaizersit shkoi më tej, se ai kishte studiuar
shkrimet e të lashtëve. Edhe jobesimtarët qëndronin
pranë tij. Kisha, dhe jo pa arsye,
akuzoi Madhërinë e Tij për qëndrime heretike. Ai nuk ishte këtu
në emër të Kishës. Por dihej që i Tij
Veprimeve të Majesty-t nuk u mungonin provat nga të cilat mund të nxirrej përfundimi.
arrijnë në përfundimin se ai nuk ishte i lidhur nga Besimi.

Kajzeri i dëgjoi me vëmendje fjalët e Kardinalit në
gjithë seriozitet.

Kur ndaloi, u përgjigj:

"Veprimet e mia rrjedhin nga zyra ime perandorake. Ku ato
janë të papërsosur, kjo është sepse unë nuk kam qenë plotësisht
i suksesshëm në shërbimin ndaj kësaj detyre. Megjithatë, vetëm kjo zyrë
është themeli."

Machine Translated by Google

Kardinali pohoi me kokë. Sigurisht që ai e kuptoi pozicioni perandorak. Por pikërisht kjo ishte çështja: Dy forcat nuk mund të bëhen një unitet. Arsyeja ishte një mbështetje për një person, por e njëjta arsye pasohet nga dyshimi.
Asgjë nuk ishte e mbrojtur nga dyshimi. Vetë Zoti e dha atë me arsye. Madje mund të cenonte edhe sovranin zyrë, e cila përndryshe vetëm sa do ta trondiste të Shenjtën Shtyllat e kishës.

Kajzeri ngriti sytë: Zyra ndodhet në zemër, njësoj si siguritë e tjera. Dyshimi mund të vinte vërtet, por mund të ndryshonte vetëm formën e gjërave të përjetshme, jo shkatërrojini ato.

Fiesco heshtte dhe e shikoi në fytyrë Kaizeri. Ishte e lirë dhe pothuajse shkëlqente nga drita e një mendimi. Me kujdes, ngadalë, Fiesco tha: “Kushdo që e njohu dikur pasiguria e çështjeve njerëzore nga arsyeja, do të binte me përkushtim në këmbët e mëshirës, të cilën Kisha ia ofroi, ose do të zhytej në oqeanin e asgjë…”

Qëndroi pa lëvizur për një çast. Petrus von Vinea shikoi pothuajse duke u dridhur te Kajzeri. Kardinali u ngrit në këmbë me kujdes me sy të vegjël.

Papritmas, Kajzeri u ngrit. Me një gjest të vogël të tij dorën, ai tha triumfalisht:

“Zotëri Kardinal, askush nuk mund të jetojë pa besim. gjërat e përjetshme janë aty, ku ne u shërbejmë atyre. Shikoni

Machine Translated by Google

kjo botë, a nuk ka rregull në të gjitha gjërat? Ne duam të përpiqu ta rrisësh këtë rend. Kjo është arsyeja pse Kajzeri e ka të tijën zyrë. Ky është vullneti i Zotit."

Një heshtje solemne ra në vend. Kaizeri u kthye dhe përpara nëpër dhomë, qëndroi disa hapa përpara Kardinali dhe tha:

"Unë mbështetem te vetja ime dhe te Zoti brenda vetes. Unë nuk mund të jem asgjë tjetër përveç asaj që jam. Duhet t'i bindem urdhër i plotfuqishëm. Zoti zgjodhi personin tim për të sunduar mbi Rajhun. Shpirti im duhet të vëzhgojë dhe të mbrojë, për të porosis dhe ndërtoj. Personi im është zyra ime dhe zyra ime është personi im."

Përsëri ra heshtje. Fjalët e Kajzerit jehonin në zemrat e tyre. Forcë e palëkundur dhe një natyrë e padetyruar fisnikëria tingëllonte nga toni i tyre. Ata e *ndjenë* si një siguri, por ata nuk *e dinin* . Fiesco dhe Petrus qëndruan me uli kokën dhe nuk guxoi të ngrinte kokën.

Koka e Kardinalit u zhyt midis shpatullave të tij, e cila u tërhoq së bashku, dhe shpina e tij u përkul. Pothuajse pa që do të thotë se ai gulçoi dy herë, "Por nga ku? Por nga ku?"

Madhëria e Tij qëndronte e lirë. Një dritë, një reflektim nga Dita me diell jashtë shkëlqente mbi flokët e tij të kuq. Syri i tij ishte depërtues, por i qartë.

"Pse pyet vazhdimisht? A nuk e di, a nuk e ndjen? Si mund të jetosh dhe të bësh punën tënde?"

Machine Translated by Google

Mjerë ai që e humbet atë, nëse besimi nuk lind nga...
pas dyshimit. Ai do të kalojë dhe do të jetë as hiç
para se të vdesë.”

Petrusi hodhi një vështrim të turpshëm. Mbretëronte konfuzioni.
me dëshpërim brenda tij. Fiesco nuk e kapi atë të monarkut
shiko. Ai ra, ra rënia e të mallkuarve, e pafundme, nën
vetëm humnerën e tij. Petrusi e shihte si një person të mundur,
dikush që bie, me fytyrë të zbehtë, gojë të shtrembëruar nga
dhimbje dhe tallje. Por ai dukej sikur ishte i mbartur
së bashku. Papritmas, Fiesco ngriti kokën dhe takoi
shikimi i gjyqtarit. Ishte si një mirëkuptim, një aleancë
e krijesës kundër të pakuptueshmes. Por pastaj ajo
gjëmoi përsëri mbi ta se ishin tmerrësisht vetëm.

"Kështu që ajo kohë do të mbushet, Zoti më ka dhënë timen"
zyrë.”

Heshtja u mbulua nga tre burrat. Koha nxitoi
mbi ta si bubullima. Fati qëndronte përpara tyre.

Kardinali u mblodh i pari. Sikur asgjë nga këto
kishte ndonjë kuptim, ai foli për politikë, filloi me
kushtet e paqes të Kajzerit. Biseda
vazhdoi, arriti në thelb dhe nuk prodhoi asgjë
e re. Kajzeri dhe Petrusi vendosën përsëri atë që
kërkuan, si e perceptonin paqen, çfarë ofronin.
Fiesco shpesh ngatërrohej dhe e pyeste shpesh
e njëjta gjë dy herë. Një orë më vonë, ai ishte përsëri në

Machine Translated by Google

kalë. Truri i tij dukej sikur vlonte, zemra i nxehej,

Bota përreth tij ishte një ëndërr e përzier.

Kajzeri e shikoi Petrusin:

"Çfarë donte ai?"

Petrusi u përpoq t'i kthente buzëqeshjen Kaizeri:

"Për të vënë në provë Madhërinë Tuaj. Kam frikë se ai do të bëhet armik i Madhërisë Suaj."

Kajzeri pohoi me kokë:

"Njerëzit e vegjël nuk e durojnë dot dritën, ata kalben në të."

Sikur të donte ta shfajësonte Kardinalin, Petrusi tha:

"Ai po përpiqej…"

Por Kajzeri e ndërpreu:

"Pse me mua? Pse me të tjerët? Duhet të mbetem gati."

Kajzeri u largua.

Petrusi qëndroi vetëm, u ul në një stol, vuri kokën në duar dhe murmuroi përsëri e përsëri, "I vogël burra…"

Machine Translated by Google

Gjëja më e vlefshme në jetën e burrave është qetësia, orët e shenjta. Ato janë burimi i të gjitha të shëndetshmeve, mendime, fjalë dhe vepra të forta e të qarta si kristali. Nga këto thellësi të mëdha nxjerrin në pah krijuesen, të mirën, fisniku.

- Goethe

Machine Translated by Google

Pomerania

Toka në Det

Fjala "Pomerania" vjen nga shprehja "po".
marju", që do të thotë "në det". Qindra mijëra gjermanë nga të gjitha provincat e Rajhut kanë kaluar orë të qeta vere në plazhet e arta të çelëta të Pomeranisë, duke parë valët e detit Baltik dhe duke marrë forcë, shëndet dhe bukuri fizike prej tyre. Pomerania është bërë toka në det, edhe nëse nuk e dinë origjinën e emrit të saj. Mysafirët e Pomeranisë nga brendësia

janë të habitur nga shkumësi i vetëm masiv i bardhë i Gjermanisë shkëmbinjtë. Ata shikojnë poshtë nga dhomat e tyre në pafundësinë hapësirën e detit, të përfshirë nga dallgët, por ata gjithashtu shohin dallgët që përplasen në pemë përgjatë lavdisë
pylli i thuprës së Stubnitz, i cili ndizet në pranverë
miliona lule të vogla. Ato gjithashtu enden në thellësi
vetmi përgjatë shkëmbinjve të pjerrët ose përgjatë plazhit të gjerë përkulen nga Usedom dhe Wollin me shkurre të dendura: ato gjumë i rrethuar nga pulëbardha, midis varkave të peshkimit
dhe në duna, dhe ato janë gjithmonë të rrethuara nga
shkëlqim, paqe dhe kënaqësi. Pomeranezët
Peizazhi veror është i gëzueshëm dhe qesharak, i dalluar në det nga ngjyrat rrezatuese të Pomeranisë,

Machine Translated by Google

e bardhë dhe blu: E bardhë si shkëmbinjtë e ndritshëm prej shkumësi
dhe dunat, blu e thellë si deti dhe qielli me të rëndat
re të bardha në horizont.

Pomerania është gjithashtu e bukur përgjatë lagunave me
peshqit e tyre të shumtë dhe me copën e tokës së mbuluar me lule.
Pomerania Lindore është gjithashtu e bukur përtej
duna masive në zonën e brendshme të Baltikut. Ka
male të pjerrëta e me gurë me ndërrime me male të thella
përrenj, njolla të gjelbra, këneta të errëta dhe gjethe të bollshme
dhe pyll. Liqene detare të tejdukshme prej qelqi janë të shpërndara kudo,
parajsa të vërteta zogjsh për botën nordike të zogjve të rosave të egra
dhe mjellmë e egër, çafkë dhe pulë uji. Nëna e perlës
flutura dhe zogu i artë fluturojnë mbi lulet ujore dhe
gjemba kënetash. Natën, britma e pulëbardhës së madhe të detit
jehon në pyllin e mrekullueshëm, një britmë që është kaq e rrallë
dëgjuar. Dhe pylli i Pomeranisë, ku dikur shumë kohë më parë
Arinjtë dhe bizonët e lashtë evropianë, rrëqebullët dhe macet e egra
endeshin, përsëri sot në gadishullin e Darsës.
Zignst, jo shumë larg shtëpisë në fshat të Herman Goering, janë
bizoni amerikan.

Epoka e fundit e akullnajave krijoi topografinë e Pomeranisë. Ajo
krijoi Morenën e madhe Baltike, Brendësinë Baltike.
dhe në Pomerania Lindore, Morena e Rrumbullakët. Kjo
Topografia i dha Pomeranisë shkëlqimin dhe kënaqësinë në të cilën
ne sot ndiejmë vijën e jetës së njerëzve kufitarë dhe në provincën
kufitare në det.
diversiteti i tokës pomeraneze kthehet gjithmonë me

Machine Translated by Google

theksi në fushën e pafundme në zgjerim. Në pyllin e rrallë të lisit të përzier dikur jetonin njerëzit nordikë që punonin tokën me sëpata guri dhe parmendë. Kodrat kolosale vijnë nga epoka e vonë e gurit, varret e të afërmve të atyre fshatarëve. Në fund të epokës së bronzit, e gjithë Pomerania është një tokë dramatike. Në çdo pikë referimi ne ende, deri më sot, gjejmë mbetjet e vendbanimeve. Nga

këtë herë vjen zbulimi më i vjetër i svastikës në Pomerania. Nga kënetat e Sophlenhof-it një u rikuperua vazoja e shkëlqyer prej bronzi me katër vorbulla në një disku i diellit flakërues. Parahistoria e gjermanikëve të rëndësishëm fiset datojnë që nga Pomerania. Sllavët u futën, por në 12-ta[e] Kolonët gjermanë të shekullit u kthyen në masa të mëdha. Ata ndërtuan shtëpinë e Saksonisë së Poshtme, me katër faqe. oborrin, shtëpinë e papafingo Warkish dhe në Pyritzer Welzacker, një minierë e vërtetë ari e peizazhit, ata ndërtuan "Shtëpia Vorlauben". Dhe në çdo lloj arkitekture, shtëpia e vjetër fshatare pomeraneze dukej artistike dhe qetësuese. Pomerania është tokë fshatare dhe si e tillë një peizazh integral i Rajhut. Fushat e saj pjellore shtrihen si dete të errëta nën qiellin e gjerë, të ndërprera nga vijat e brazdave të fushave. Nuk është çudi që një shtëpi kontemplative, e vetmuar,
tip krijues i fortë dhe kokëfortë i zhvilluar këtu,
këmbëngulës në gjithçka që përpiqet, i heshtur dhe i mbyllur
së bashku kundër të huajve.

Është e vërtetë për pomeranezët e papërpunuar, për të cilët dikush tregon kaq shumë histori në Rajh? Duhet të ketë disa

Machine Translated by Google

e vërteta në të, edhe për historianin e Mesjetës,
Thomas Kontzow, raportoi për njerëzit e
Pomerania:

"Ata janë shumë më të sjellshëm dhe të devotshëm nëse shpenzojnë
disa kohë nga sllavët, por megjithatë, ata ende kanë
- si nga sllavët ashtu edhe nga qielli i rreptë poshtë
të cilën e jetojnë - shumë vrazhdësi në to."

Gjithashtu e njohur është fjala e Frederikut të Madh,
Kush tha se nëse botës do t'i vinte fundi, ai
do të shkonte në Pomerani sepse do të duheshin 20 vjet
më vonë atje… Por nuk mund ta mohojmë se burrat e shtetit nga
Frederik Vilhelmi I ndaj Frederik Vilhelmit III mori
bashkëpunimi i Pomeranezëve shumë seriozisht në punët
të shtetit, në të cilin ata ofruan kaq shumë vlera politike
forcat. Frederiku i Madh, babai i të cilit, Frederiku Vilhelmi I, i donte
shumë pomeranezët për shkak të besueshmërisë së tyre të
jashtëzakonshme, gjeti këtë lavdërim për ta:

"Pomeranezët kanë një shpirt të drejtpërdrejtë dhe naiv;
Pomerania është provinca dikur e të gjithave që sjell në jetë
forcat si për luftë ashtu edhe për qeverinë tjetër
degë; vetëm për diplomaci preferoj të mos i përdor,
sepse shpesh duhet të përdoret mashtrimi kundër mashtrimit."

Dhe tingëllonte vërtet e butë, kur në vitin 1780 ai
i tha delegacionit pomeranez duke kërkuar ndihmë:

"Jam shumë i lumtur t'ju ndihmoj juve pomeranezëve, sepse unë
i dua pomeranianët si vëllezërit e mi. Nuk mund të duash

Machine Translated by Google

ata më shumë sesa i dua unë, sepse janë të mirë
njerëz që gjithmonë kanë qëndruar pranë meje për të mbrojtur
atdheun, si në fushën e betejës ashtu edhe në
frontin e shtëpisë. Ata më kanë qëndruar pranë me të tyren
pasuritë dhe gjakun e tyre. Unë nuk mund të jem qenie njerëzore
ose të kisha një zemër njerëzore nëse nuk do t'u tregoja atyre timen
mirënjohje tani."

Pomeranezët pësuan viktima shumë të rënda në
Luftërat sileziane. Gjashtëdhjetë komandantë të ushtrisë pomeraneze
luftuan dhe derdhën gjak për mbretin e tyre, dhe ushtari i thjeshtë e bëri
mrekulli. Pomeranezja e guximshme, dhe mbi të gjitha
Grenadieri pomeranez, ishte proverbial. I lashtë
Gjenerali Feldmarshal von Schwerin qëndroi me flamurin
në dorën e tij përpara Pragës me regjimentin e tij, duke e udhëhequr atë
me elanin e një të riu derisa ra. Kur Gjenerali
von Winterfelt ra, Frederiku i Madh humbi "më shumë
figurë madhështore në ushtrinë prusiane."

Talenti ushtarak dhe strategjik, po, gjenitë
nga Pomerania janë të shumtë: Gjenerali Feldmarshal
nga Wrangel, Albrecht Graf von Roon, gjeneral Georg
von der Warwitz dhe gjenerali Baseler ishin pomeranë.
Kristian von Kleist, i cili gjeti vdekjen si hero në Kunersdorf, ishte një
ushtar dhe një poet. Shumë administratorë dhe organizatorë të mëdhenj
erdhën nga Pomerania; midis tyre edhe Drejtori i Përgjithshëm i Postës
Stephan, i cili është i njohur edhe sot. Një figurë e veçantë dhe e
jashtëzakonshme ishte Ernst Woritz Arndt, një nga udhëheqësit e
mëdhenj të

Machine Translated by Google

Kryengritja popullore në luftërat çlirimtare: poet, studiues dhe politikan.
Një nderon pararendësin e fluturimit modern në Anklamer Lillenthaler.
Mjekët e mëdhenj
Virchow, Billroth dhe Schleich krijuan gurët e themelit
e mjekësisë moderne. Fytyra e pomeranezit
peizazhi, i ndjerë me rigorozitetin e Gjermanisë Veriore, pasqyrohet
në ngrohtësinë e njerëzve të saj kontemplativë, dhe
pasqyrohen në artin e atyre piktorëve të mëdhenj të
Periudha Romantike Gjermane, Phillip Otto Runge dhe Caspar
David Friedrich, të cilët ishin të dy pomeranë.

Territori kufitar në oqean ishte që nga fillimi
duke filluar teatrin e shumë betejave. Gjatë shekullit të Mesëm
Për shekuj me radhë, Lufta Tridhjetëvjeçare e shkatërroi atë deri në atë pikë sa
mosnjohjen dhe shkatërroi unitetin e saj politik.
Megjithatë, pomeranezët e rindërtuan plotësisht.
Mesjeta ishte gjithashtu një periudhë e shkëlqyer për Pomeranezët.
arkitekturë, së cilës ia detyrohemi katedralet masive gotike në Stettin,
Stargard, Stralsund, Greifswald dhe Kolberg. Edhe shumë qytete të
vogla krejtësisht të panjohura kanë mbetje të portave dhe mureve të
lashta. Këto ndërtesa të rënda prej guri me katër faqe përbëhen nga
një bosht i rrumbullakët që ngrihet nga një strukturë më e ulët, duke
pasqyruar pomeranezin trim.
Vetëm gjatë shekujve Pomerania arriti përsëri unitetin, pasi ishte
copëtuar nga Traktati i Vestfalisë. Një pjesë e Pomeranisë së bashku
me Ruegenin nuk u ribashkuan deri në Kongresin e Vjenës të vitit
1813.
Shumë zhvillime të mëvonshme shpjegohen nga ajo periudhë.

Machine Translated by Google

Lufta Botërore, e cila e shndërroi atë në një territor frontal
përballë Polonisë, e kufizoi ose e ngadalësoi përsëri përparimin
e saj. Por pikërisht në vitet e vështira të çorganizimit dhe
pashpresë, pomeranezët me kokëfortësi dhe
e kreu detyrën e tij pa u lëkundur. Periudha e re me impulset
e saj të fuqishme i gjeti Pomeranezët, ata njerëz kokëfortë, të
paduruar me forcë të qëndrueshme,
të përgatitur në shpirtin e tyre. Mospëlqimi i tyre për shkëlqimin e rremë
dhe forca dhe besimi i tyre zunë rrënjë lehtësisht në këto
kohë të mrekullueshme: ata ishin të lumtur që u lejohej të punonin dhe
të arrijë. Dhe në të gjitha fushat e betejës të të gjitha kohërave,
Ushtari pomeranez ka qenë nderi i një ushtari
njerëz.

Machine Translated by Google

Një gjë është e rëndësishme sot:

Atdheu.

Dhe flaka e sakrificës

e hedh secilin njeri në vendin e vet.

- Hoelderlin